

AGATHA CHRISTIE

DAN TRÁI

Oan trái

Agatha Christie

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24

Chương 1

Trời vừa tối khi anh tới bến đò. Anh có thể đến sớm hơn nhiều, nhưng anh đã cố tình chậm trễ.

Đầu tiên là bữa ăn trưa với bạn bè ở Redquay, rồi một cuộc chuyện trò linh tinh với đám bạn ấy - tất cả chỉ chứng tỏ một điều là anh đang muốn trốn tránh việc phải làm. Bạn bè mời anh nán lại uống trà và anh đã nhận lời. Nhưng cuối cùng, cũng tới lúc anh không thể chần chừ được nữa.

Chiếc xe anh thuê vẫn đang đợi. Anh tạm biệt đám bạn, lên xe đi dọc con đường tấp nập ven biển chừng bảy dặm rồi đến mảnh đất hẹp giữa một vùng cây cối chạy dài tới tận chiếc kè đá nhỏ ven sông.

Người lái xe giật mạnh chiếc chuông gọi thuyền.

- Ông có muốn tôi đợi không ạ?
- Không, tôi đã gọi xe một giờ nữa đến đón tôi về Drymouth ở bờ bên kia rồi.
- Người lái xe nhận tiền, chăm chú nhìn xuống mặt nước tối đen và nói:
- Thuyền đang tới, thưa ông.

Sau lời chào nhỏ nhẹ, anh ta quay xe và lái thẳng lên đồi. Athur Calgary còn lại một mình bên bến sông, nghĩ ngợi về những điều đang chờ đợi anh. Cảnh vật mới hoang dã làm sao. Ai cũng có thể tưởng tượng được cảnh một mình bên cái hồ hoang vắng xứ Scottish. Thế mà chỉ cách đây vài dặm thôi, nào là khách sạn, cửa hàng, nào là những đám đông nhốn nháo bên tiệm rượu ở Redquay. Anh suy ngẫm không phải lần đầu, về sự tương phản kỳ lạ của cảnh sắc và con người nước Anh.

Anh nghe thấy tiếng sóng lách cách khi con thuyền cập bến. Men theo bờ dốc thẳng đứng, anh bước xuống thuyền trong khi người chèo thuyền cố giữ thẳng bằng bằng một cái neo. Đó là một ông lão mà thoạt nhìn đã gây cho Calgary một cảm giác hoang tưởng rằng ông và chiếc thuyền là một khối thống nhất không gì có thể chia tách được.

Một cơn gió nhẹ lạnh lẽo từ ngoài biển thổi vào khi họ rời bến.

- Tối nay trời lạnh quá - Ông lão nói.
- Calgary dè dặt trả lời. Và anh đồng ý tiếp rằng, trời lạnh hơn hôm qua.

Anh tự biết rõ hay tự cho rằng đã biết rõ sự tò mò ẩn giấu trong mắt ông lão. Đây là một người lạ mặt, một người lạ mặt khi mà cuộc du lịch chính thức đã chấm dứt. Hơn nữa, anh ta qua sông vào một thời điểm khác thường, dường như quá muộn để có thể nhăm nháp một chút gì đó ở quán cà phê trên bến. Anh ta không có đồ đặc gì, có nghĩa là anh ta sẽ không nán lại đâu. Tại sao? Calgary băn khoăn thay cho ông lão, anh ta đến muộn như vậy? Phải chăng anh ta muốn lùì xa thời điểm phải làm một việc ngoài ý muốn nào đó? Vượt qua sông Rubicon, trí nhớ của Calgary quay về với một con sông khác, sông Thames...

Anh nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi đối diện sau một cái bàn (phải chăng chỉ mới hôm qua thôi?). Anh không sao hiểu nổi cặp mắt suy tư ẩn chứa một điều gì kia, một điều đang được suy ngẫm trong óc nhưng không biểu lộ ra ngoài.

- Có lẽ mọi người đã học được cách không biểu lộ ý nghĩ của mình - Anh nghĩ.
- Toàn bộ sự việc là hết sức khủng khiếp khi người ta hiểu rõ nó. Anh sẽ phải làm cái việc cần làm. Và rồi phải lãng quên tất cả!

Anh cau mày khi nhớ lại cuộc nói chuyện hôm trước. Đây, một giọng nói nhẹ nhàng, dễ nghe, không có ý ràng buộc gì:

- Ngài hoàn toàn hiểu những việc mình phải làm chứ, tiến sĩ Calgary?
- Anh đã nóng nảy trả lời:
- Tôi có thể làm được gì khác nào? Ngài thấy rõ đấy. Ngài bị bắt buộc phải đồng ý với tôi à? Đây là một việc tôi không thể lãng tránh kia mà.
- Nhưng anh không hiểu cái nhìn trong cặp mắt xám đó và đã lúng túng khi trả lời.
- Cần phải xem xét sự việc từ mọi khía cạnh, thưa ngài!
- Khía cạnh công lý là quan trọng nhất! - Anh hơi nóng mặt khi trả lời.
- Có thể thế. Nhưng có lẽ còn tốt hơn thế kia, thưa ngài. Hơn cái mà ta gọi là công lý.
- Tôi không đồng ý với ngài: Chúng ta có hẳn một gia đình để xét đoán.

Nhưng người đối thoại đã nhanh nhẹn trả lời:

- Đúng vậy, đúng vậy. Tôi đã từng nghĩ nhiều về họ...

Đối với Calgary, điều này quả là ngớ ngẩn! Vì nếu một ai suy nghĩ về họ...

Người kia đi lại, không hề đổi giọng:

- Nhưng đó là việc của ngài, tiến sĩ Calgary ạ. Ngài, tất nhiên, phải làm điều mà ngài cho là cần phải làm.

...
Thuyền cập bến. Anh đã qua sông Rubicon.

Giọng nói miền Tây nhẹ nhàng của người chủ thuyền vang lên.

- Bốn xu, nếu ngài không quay lại.

- Không, tôi sẽ không quay lại đâu. (Câu nói mới đầy tính tiền định làm sao!)

Anh trả tiền và hỏi:

- Ông có biết ngôi nhà vẫn được gọi là Tụ điểm ánh sáng không?

Ngay lập tức, sự tò mò không cần phải che giấu nữa. Sự chú ý hiện rõ trong mắt ông lão.

- Tôi có biết, thưa ngài. Nó ở trên kia, phía tay phải ấy, ngài sẽ nhìn thấy sau hàng cây. Ngài lên đồi và đi dọc theo con đường quặt sang phải, rồi tới con đường mới làm bên cạnh một ngôi nhà thừa kế. Chính là căn nhà cuối dãy đấy ạ.

- Cảm ơn ông.

- Ngài nói Tụ điểm ánh sáng, thưa ngài? Nơi bà Argyle...

- Đúng, đúng vậy - Calgary cắt lời ông lão, anh không muốn bàn luận thêm - Tụ điểm ánh sáng.

Một nụ cười chậm rãi và khá lạ lùng hiện trên môi ông lão. Bỗng nhiên, ông lão trông giống như vị thần nông ranh mãnh.

- Đó chính là tên gọi ngôi nhà trong chiến tranh. Lúc đó ngôi nhà mới xây dựng xong và chưa có tên. Nhưng xung quanh cây cối mọc đầy. Tụ điểm rắn thì chính xác hơn. Nhưng tụ điểm rắn không thể dùng để đặt tên cho một ngôi nhà được. Bà ấy gọi là Tụ điểm ánh sáng, nhưng chúng tôi thì gọi nó là Tụ điểm rắn.

Calgary vội vã cảm ơn ông lão, chào tạm biệt và trèo lên đồi. Dường như mọi người đều ở trong nhà, nhưng anh có cảm giác là những cặp mắt vô hình đang chăm chú nhìn qua cửa sổ của những mái nhà tranh. Tất cả đều dõi theo anh và biết rõ anh định tới đâu. Dường như họ đang thầm thì với nhau - Anh ta tới Tụ điểm rắn đó....

Tụ điểm rắn. Một cái tên mới thích hợp một cách khủng khiếp làm sao, dường như nó phải...

Dành cho cái còn sắc nhọn hơn răng rắn...

Anh điểm lại những suy nghĩ của mình. Anh vật vã với việc quyết định một cách chính xác những điều sẽ nói.

II

Anh tới cuối con đường mới làm sạch và đẹp với những căn nhà xinh xắn có vườn riêng chạy dọc hai bên; cây núi đá, cúc, hồng, hoa xô đỏ, phong lữ, mỗi nhà chăm sóc mảnh vườn theo sở thích riêng.

Cuối con đường là một cái cổng với tấm biển TỤ ĐIỂM ÁNH SÁNG bằng chữ gô-tích. Anh mở cửa bước vào và đi dọc theo nhà để xe. Ngôi nhà ngay trên đầu anh, có nét gì độc đáo. Nó có thể gặp ở bất cứ vùng ngoại ô sang trọng hoặc bất cứ khu dân cư mới này. Nhưng đối với Calgary, ngôi nhà không thú vị bằng cảnh vật xung quanh. Dòng sông uốn khúc quanh co ngay trước ngôi nhà. Phía đối diện là đồi cây vườn cao, kề bên trái là khúc ngoặt khác của con sông với những cánh đồng đầy cỏ và những vườn cây ăn quả thấp thoáng ẩn hiện.

Calgary nhìn dọc con sông trong chốc lát. Có thể xây dựng nơi nương thân ở đây, một nơi nương thân kỳ diệu, vui tươi và mang tính thần thoại. Một nơi nương thân có thể tạo nên màu sắc rực rỡ cùng những cảm giác ngọt ngào, chứ không chỉ là một phong cách nề nếp, gò bó; một sự câu thúc của hình thức, một sự phô trương tiền của mà không hề có một chút trí tưởng tượng bay bổng nào.

Tất nhiên đó không phải là việc của gia đình Argyle. Họ chỉ mua căn nhà, chỉ thế mà thôi. Và họ (hay chỉ riêng bà Argyle?) đã chọn chính căn nhà này.

Anh tự nhủ mình - Ta không thể lẫn tránh được nữa rồi... - và bấm chuông. Anh đợi giây lát rồi lại bấm chuông.

Anh không hề nghe thấy tiếng bước chân mà cánh cổng bỗng nhiên mở toang ra trước mặt

anh.

Anh giật mình bước lùi một bước. Đối với trí tưởng tượng đầy kích động của anh, dường như Nữ thần Bi kịch đang đứng đấy, cố tình chặn bước. Nhưng đó chỉ là một khuôn mặt tươi tắn tràn đầy tình cảm trẻ trung. Nữ thần bi kịch, anh nghĩ, luôn là vị thần của tuổi trẻ...Bất lực, đầy tính tiền định...Không có tương lai...

Đó là một cô gái Ailen với cặp mắt xanh sâu lắng và kín đáo, với bộ tóc đen tết ngược bên đầu, với khuôn mặt đẹp nhẹ nhàng cùng những đường nét thanh tú.

Cô gái đứng sau cửa, vẻ lịch sự và tò mò:

- Thưa ông, ông cần gì ạ?

- Ông Argyle có nhà không cô? - Anh đáp lại

- Có, nhưng ông ấy không tiếp khách. Tôi muốn nói đến khách lạ. Và có lẽ ông không phải là người quen?

- Đúng vậy, ông Argyle không biết tôi, nhưng...

Cô gái bắt đầu đóng cửa.

- Nếu ông viết thư thì tốt hơn...

- Xin lỗi cô, nhưng tôi rất, rất muốn thăm ông. Cô là cô Argyle?

- Vâng, tôi là Hester Argyle. Nhưng cha tôi không hề tiếp khách không hẹn trước. Ông viết...

- Tôi từ xa đến...

Cô gái vẫn đứng chắn trước mặt anh.

- Ai cũng nói vậy cả. Nhưng tôi nghĩ là ông nên dừng lại thì hơn - Cô gái tiếp tục - Ông là phóng viên, nếu tôi không nhầm?

- Không, không, không đáng gì.

Cô gái nghi ngờ nhìn như không muốn tin.

- Vậy ông muốn gì?

Trong phòng khách đằng sau cô gái anh nhìn thấy một khuôn mặt khác, một khuôn mặt tế nhị và khô cứng. Nếu phải mô tả, anh sẽ gọi đó là một bộ mặt khổ khan, bộ mặt của một phụ nữ đứng tuổi với mái tóc xén phớt vàng uốn cao trên đỉnh đầu. Dường như bà ta đang phân vân chờ đợi, như một con rồng gác cửa dữ tợn.

- Tôi đến vì việc liên quan đến em trai cô, cô Argyle ạ.

Hester Argyle thở ra. Cô nói, vẻ không chắc chắn:

- Michael ư?

- Không, cậu Jack của cô đấy.

Cô gái bật lên:

- Tôi biết mà! Tôi biết ông đến vì Jacko mà! Tại sao ông không để chúng tôi yên? Mọi việc đã qua và đã kết thúc rồi. Việc gì phải bới lên nữa?

- Chưa bao giờ cô có thể nói một cách chắc chắn rằng mọi việc đã kết thúc cả.

- Nhưng đúng là đã kết thúc rồi đấy. Jacko đã chết. Tại sao ông không để cậu ấy yên? Mọi chuyện đã qua rồi. Nếu ông không là phóng viên, tôi đoán ông là bác sĩ, là nhà tâm lý hay là gì gì đó. Xin ông đi ngay cho. Cha tôi bận và không thể bị quấy rầy đâu.

Cô gái lại bắt đầu đóng cửa.

Calgary vội vàng móc túi lấy ra một lá thư - một việc đáng ra phải được làm trước tiên - và đưa cho cô gái.

- Tôi có thư của ngài Marshall.

Cô gái lùi lại, tay nắm chặt phong bì. Cô nói, vẻ không tin tưởng lắm:

- Của ông Marshall ở London?

Người đàn bà đứng tuổi lúc ấy mới bước ra. Bà chăm chú nhìn Calgary với vẻ ngờ vực làm Calgary bỗng nhớ tới một nữ tu sĩ nước ngoài. Một bà xơ thì đúng hơn. Nhưng bà ta lại có một khuôn mặt không làm cho bạn nghĩ tới một bà xơ, mà nghĩ đến một bà giúp việc - loại người vẫn ngờ vực nhìn bạn qua một lỗ nhỏ khoét trên cánh cửa dày trước khi mở cửa và dẫn bạn vào phòng khách.

Bà nói:

- Ông từ chỗ ngài Marshall tới?

Hester nhìn chăm chăm chiếc phong bì trong tay. Rồi không nói một lời, cô quay người chạy lên gác.

Calgary đứng chờ ở bậc lên xuống với sự theo dõi của bà-giúp-việc kiêm người-canh-cửa. Anh muốn nói một câu gì đấy nhưng không nghĩ ra nên anh đành yên lặng chờ.

Vừa lúc đó, giọng nói của Hester vọng xuống, lạnh lùng và xa xăm:

- Cha tôi mời ông.

Người canh cửa không vừa lòng đứng dịch sang bên. Cảm giác nghi ngờ của bà ta không hề thay đổi. Anh bước qua bà, đặt mũ trên ghế tựa, bước lên gác hai nơi Hester đang đứng đợi.

Trong căn nhà, mọi vật đều sạch sẽ. Đây là một ngôi nhà an dưỡng sang trọng thì đúng hơn.

Hester dẫn anh đi dọc hành lang rồi xuống ba bậc thang. Cô mở cửa một căn phòng và ra hiệu mời anh, cô bước vào sau anh rồi đóng cửa lại.

Đó là một thư viện và Calgary ngẩng đầu nhìn với cảm giác dễ chịu. Không khí ở đây hoàn toàn khác ngoài hành lang. Đây chính là căn phòng của người đàn ông đang sống, nơi ông ta làm việc và hưởng sự thanh nhàn. Sách đầy kín các bức tường, những chiếc ghế tựa rộng rãi, khá thô nhưng tiện lợi. Giấy tờ, sách báo nằm ngổn ngang trên bàn viết. Anh kịp thoáng thấy một người phụ nữ còn trẻ vừa bước ra ngoài qua cánh cửa hậu, một phụ nữ có lẽ là hấp dẫn. Rồi anh chăm chú nhìn người đàn ông đang bước đến trước mặt anh, lá thư ngỏ cầm tay.

Cảm giác đầu tiên về Leo Argyle là ông quá ốm yếu, quá gầy guộc, điều dường như khó có thể có ở ông. Một hồn ma thì đúng hơn. Giọng ông dễ nghe, mặc dù hơi rè:

- Mời ông ngồi, tiến sĩ Calgary.

Calgary ngồi xuống, anh nhận một chiếc ghế. Chủ nhân ngồi đối diện anh. Mọi việc diễn ra một cách chậm rãi, khác hẳn không khí tất bật bên ngoài. Một nụ cười mỉm phảng phất trên khuôn mặt Leo khi ông nói, những ngón tay nhợt nhạt gõ nhẹ lên lá thư.

- Ngài Marshall viết rằng ông muốn thông báo với chúng tôi một việc quan trọng mặc dù ngài cũng không nói rõ đó là việc gì - Nụ cười của ông tỏ ra sắc sảo hơn khi ông nói thêm - có lẽ các vị luật sư luôn thận trọng quá chăng?

Một cơn sốc ngạc nhiên bỗng đến với Calgary. Người đàn ông này đang hạnh phúc. Không phải là một hạnh phúc sôi nổi, thú vị và vui vẻ thông thường, mà là một hạnh phúc ít nhiều có vết ố nhưng cũng đủ để thỏa mãn người trong cuộc. Đây là người đàn ông hài lòng với những gì đang có. Anh không biết tại sao anh lại ngạc nhiên vì điều đó, nhưng thực tế là anh đã ngạc nhiên.

Calgary nói:

- Xin cảm ơn ông đã cho phép tôi gặp ông - Đó là những lời mở đầu xã giao - Tôi vẫn nghĩ tự đến gặp ông thì tốt hơn là viết thư - Anh dừng lại rồi nói nhanh - Rất khó khăn...

- Xin ông cứ tiếp tục - Leo Argyle vẫn lịch sự và nhẹ nhàng, ông rướn người về phía trước - Vì ông có thư giới thiệu của ngài Marshall, tôi nghĩ ông đến là vì đứa con bất hạnh Jacko của tôi, tôi muốn nói đến Jack vì Jacko chỉ là tên thường gọi mà thôi.

Những lời Calgary đã chuẩn bị sẵn đều biến đâu mất cả. Anh ngồi đó, đối mặt với thực tế trần trụi mà anh sẽ phải nói đến. Anh lại ngập ngừng.

- Thực tế là vô cùng khó khăn...

Một phút im lặng, rồi Leo thận trọng nói:

- Nếu có thể giúp ông thì chúng tôi nghĩ rằng Jacko là một người bình thường như mọi người khác. Có lẽ ông sẽ không kể được điều gì làm cho chúng tôi ngạc nhiên đâu. Tán tã kích thì ghê gớm như vậy, nhưng tôi không cho là Jacko có tư cách phù hợp với những việc nó đã làm.

- Tất nhiên là không.

Đó là lời của Hester và Calgary bắt đầu chú ý giọng nói đó. Anh đã quên trong chốc lát sự có mặt của cô. Cô ngồi trên bệ tay của chiếc ghế tựa ngay sau vai trái anh. Khi anh quay đầu lại, cô vươn người về phía anh.

- Jacko luôn đáng sợ - Cô nói tiếp - Cậu ấy như đứa trẻ vậy. Khi cậu ấy mất tự chủ, cậu ấy vớ lấy bất cứ cái gì bên cạnh, và lồng lộn đi tìm người để gây sự ngay...

- Hester, Hester, con yêu của cha - Giọng Argyle đầy đau đớn.

Cô gái giật mình vội bịt lấy miệng mình. Cô ngồi ngay ngắn lại và lúng túng nói:

- Con xin lỗi cha. Con không định nói là con quên đâu... Lẽ ra con không được nói đến điều đó, nhất là bây giờ cậu ấy đã... con muốn nói là khi sự việc đã kết thúc... và...

- ...Đã kết thúc, đã được giải quyết xong xuôi - Argyle nói - Đó là việc của quá khứ. Tôi cố gắng, chúng tôi đều cố gắng xem thẳng bé như một người tàn phế. Một lỗi lầm của tự nhiên.

Như thế sẽ tốt hơn - Ông nhìn Calgary - Ông có đồng ý với tôi không?

- Không - Calgary trả lời và lắc đầu.

Một phút im lặng. Lời phủ định sắc nhọn làm mọi người sững sốt. Nó được đưa ra với một sức mạnh bất ngờ. Cố gắng làm dịu bầu không khí, anh lúng túng nói:

- Xin lỗi. Có lẽ mọi người đã không hiểu hết được thực trạng của vụ việc vừa rồi.

- Vậy ư? - Argyle suy nghĩ và quay về phía cô gái - Hester, cha cho rằng con nên...

- Con không đi đâu cả. Con phải nghe, phải biết thực trạng.

- Nhưng không dễ chịu đâu con ạ...

Hester kêu lên nóng nảy:

- Jacko có thể làm điều gì khủng khiếp nào? Mọi việc đã qua rồi.

Calgary nói nhanh:

- Xin hãy tin tôi, không hề có câu hỏi về việc em cô đã làm gì đâu, ngược lại thì đúng hơn.

- Tôi không rõ...

Cánh cửa cuối phòng được mở ra và người phụ nữ trẻ quay trở lại căn phòng. Cô mặc áo khoác ngoài, tay xách cặp da, cô nói với Argyle:

- Tôi về nhà đây. Có việc gì cần làm nữa không ạ ...?

Argyle do dự trong giây lát (ông ta luôn do dự, Calgary nghĩ), và đặt bàn tay lên cánh tay cô.

- Ngồi xuống, Gwenda. Đây là tiến sĩ Calgary. Đây là cô Vaughan, người là...người là... - Ông dùng lời như thế có điều gì đó đáng ngờ - thư ký của tôi lâu nay - Ông nói thêm - Tiến sĩ đến để kể cho chúng ta nghe một chuyện và và cũng muốn tìm hiểu thêm về Jacko.

- Đúng vậy, tôi đến để kể với gia đình một chuyện - Calgary ngắt lời ông - và cho dù ông không nhận ra, thực tế là ông đang làm cho tôi thêm khó khăn.

Mọi người ngạc nhiên nhìn Calgary, nhưng trong ánh mắt của Gwenda Vaughan, anh thấy một cảm giác thấu hiểu thoáng qua. Đường như cô là đồng minh của anh vậy. Cô nói:

- Vâng, tôi hiểu rõ gia đình ông Argyle đã gặp khó khăn như thế nào.

Vaughan là một phụ nữ còn trẻ, hấp dẫn, mặc dù cũng khoảng 37 - 38 tuổi rồi. Đường nét dễ ưa, tóc và mắt đen, cô là một hình mẫu sinh động và khỏe khoắn. Cô gây được cảm giác cô là người thông minh và đảm đang.

Argyle nói với vẻ lãnh đạm thường có:

- Tôi không biết cách gây khó dễ với ông, tiến sĩ Calgary ạ. Đây không phải là phong cách của tôi. Nếu ông tới...

- Vâng, tôi biết. Hãy tha lỗi cho tôi vì tôi đã nói điều đó. Nhưng đây là một việc mà ông và cô con gái luôn nhấn mạnh rằng đã qua, trong khi thực tế là nó chưa kết thúc. Ai đó đã từng nói: Không có việc gì được giải quyết ổn thỏa cho đến tận khi...

- Tận khi nó được giải quyết đúng - người thư ký tiếp lời anh - Kipling đấy.

Cô gật đầu khích lệ anh. Anh những muốn cảm ơn.

- Nhưng tôi sẽ kể với mọi người ngay bây giờ. Khi ông nghe chuyện thì ông sẽ hiểu rõ sự bất đắc dĩ của tôi. Để bắt đầu, tôi xin tự giới thiệu. Tôi là một nhà địa lý và vừa đi thám hiểm Nam Cực về. Tôi mới về nước chỉ vài tuần nay thôi.

- Cuộc thám hiểm của Hayes Bentley ư? - Gwenda hỏi.

- Đúng vậy, thưa cô. Tôi muốn nói điều đó trước tiên để giải thích về sự hiểu biết của tôi, để giải thích rằng tôi đã phải vật lộn trong hai năm trời với những sự việc này.

Cô ta tiếp tục tiếp lời anh:

- Ông muốn nói tới vụ giết người?

- Đúng vậy, thưa cô Vaughan - Anh quay lại phía ông Argyle - Xin hãy thứ lỗi cho tôi nếu điều này gợi lại sự đau buồn, nhưng tôi phải kiểm tra lại với ông ngày tháng và một số mốc thời gian khác. Ngày 9 tháng 11 năm kia, lúc 6 giờ tối, con trai ông, Jack Argyle, đã đến đây và nói chuyện với ông và bà Argyle.

- Đúng vậy.

- Anh ấy nói rằng anh ấy đang có chuyện rắc rối và cần tiền. Chuyện này đã từng xảy ra...

- Nhiều lần - Leo thở dài nói.

- Bà Argyle đã từ chối. Anh ấy bắt đầu chửi rủa, dọa dẫm. Cuối cùng anh ấy bỏ đi và hét lên rằng, anh ấy sẽ quay lại và bà sẽ phải xì tiền ra. Anh ấy nói: Mẹ không muốn con vào tù chứ? Và bà đã đáp lại: Tao bắt đầu nghĩ rằng đó là điều thích hợp nhất đối với mày.

Leo Argyle cựa quậy một cách khó khăn.

- Vợ tôi và tôi đã bàn bạc về việc đó. Chúng tôi rất không hài lòng về thằng bé. Nhiều lần chúng tôi muốn cứu nó, cố gắng giúp nó làm lại cuộc đời. Đối với chúng tôi, sự chấn động khi nghe tòa tuyên án dường như... - Giọng ông chìm đi - Nhưng thôi, xin ông tiếp tục cho.

Calgary tiếp tục:

- Tôi hôm đó, vợ ông bị giết hại. Bà bị đánh gục bằng chiếc que chọc lò có dấu tay của con trai ông và một số lượng tiền khá lớn ở gần bị đánh cắp. Cảnh sát bắt con trai ông ở Drymouth và tìm thấy tiền trong người anh ấy, phần lớn là tiền giấy 4 bảng, trong đó có một tờ viết tên và địa chỉ một người nào đấy. Và nhà băng đã công nhận đó chính là số tiền bà Argyle mới lĩnh vào buổi sáng. Anh ấy bị kết án - Calgary dừng lại - Bị kết án giết người.

Đó là một từ định mệnh. Giết người...đó không phải là một từ có tiếng dội, mà là một từ muốn ẩn mình, một từ muốn rúc sâu vào tranh ảnh, sách vở và tắm tắm hồng... Lời nói có thể tan đi, nhưng động tác thì không...

- Tôi rất hiểu khi ngài Marshall, luật sư bào chữa, kể rằng con trai ông đã phản đối việc bắt giam anh ấy một cách từ tốn, nếu không nói là hoàn toàn tự tin. Anh ấy khẳng định rằng mình có chứng cứ ngoại phạm khi cảnh sát cho rằng vụ giết người diễn ra trong khoảng thời gian từ 7 giờ đến 7 giờ 30. Lúc đó, Jack Argyle nói anh ấy đang đi nhờ xe tới Drymouth, một người lái xe đã cho anh ta đi nhờ trên con đường chính từ Redmyn tới Drymouth lúc 7 giờ ở cách nhà khoảng một dặm. Vì trời tối nên anh không biết loại xe, nhưng đó là một xe chở khách màu đen hay xanh xám do một người đàn ông trung niên lái. Người ta đã cố gắng tìm kiếm chiếc xe, nhưng không có kết quả. Và các luật sư cho rằng đó chỉ là một câu chuyện bịa và đã được bịa ra một cách không khôn ngoan lắm...

Ở phiên tòa, lý lẽ bào chữa chính chỉ là lý lẽ mà một nhà tâm lý đã đưa ra. Ông ta chứng minh rằng Jack Argyle luôn bị bất ổn định về mặt thần kinh. Vì lý do nào đấy, công tố ủy ban phê phán hgy gắt lời bào chữa này và đề nghị tử hình. Cuối cùng, Jack Argyle bị kết án chung thân. Anh ấy đã chết vì viêm phổi trong tù sáu tháng sau đó.

Calgary ngừng lời. Ba cặp mắt thoáng liếc về phía anh. Sự quan tâm và chú ý đặc biệt trong cặp mắt Gwenda Vaughan, sự nghi ngờ trong cặp mắt Hester và sự trống rỗng trong cặp mắt Leo Argyle.

Calgary tiếp tục:

- Ông có nghĩ rằng tôi đã trình bày đúng sự thật?

- Ông nói rất chính xác. Mặc dù tôi vẫn chưa hiểu lý do đã khiến ông kể lại những chi tiết đau buồn đó. Chúng tôi đang cố gắng quên đi mà.

- Xin thứ lỗi cho tôi. Tôi phải làm như vậy. Ông không phản đối lời kết án sao?

- Tôi xem sự việc đúng như đã được thông báo. Đó là một vụ giết người nếu ông chỉ chú ý thoáng qua. Nếu chú ý hơn đến vụ án, ông sẽ thấy có nhiều chi tiết giảm nhẹ. Thằng bé không ổn định về mặt thần kinh. Mà bộ luật McNaughten thì gò bó quá. Tiến sĩ Calgary, tôi xin lưu ý với ông rằng, Rachel - vợ tôi - có thể là người đầu tiên tha thứ cho thằng bé bất hạnh. Bà ấy là người sâu sắc và có một hiểu biết khá thấu đáo về tâm lý. Bà ấy không trừng phạt thằng bé đâu.

- Mẹ tôi biết rõ có lúc Jacko đáng sợ như thế nào - Hester nói - Cậu ấy luôn như vậy, dường như cậu ấy không thể sửa chữa được.

- Vậy tất cả mọi người không hề nghi ngờ gì? Không nghi ngờ gì về tội của anh ấy sao?

Hester tròn mắt:

- Chúng tôi phải làm gì nào? Tất nhiên là cậu ấy không có tội.

- Cha không thích câu con vừa nói - Leo trầm giọng - Cha không nghĩ là nó không có tội tình gì.

- Và câu nói đó lại không đúng nữa - Calgary hít một hơi thở sâu - Jack Argyle ngoại phạm.

Chương 2

Đó là một thông báo thuộc loại giật gân. Thực tế Calgary đã tưởng là sẽ phải đối chọi với những câu nóng nảy của mọi người. Nhưng hoàn toàn không phải thế. Dường như chỉ có sự nghi ngờ và cảnh giác. Gwenda Vaughan cau mày. Hester nhìn anh với cặp mắt tròn xoe. Dường như mọi việc là hoàn toàn tự nhiên thôi, một thông báo như vậy rất khó được chấp nhận ngay lập tức.

Léo Argyle nói:
- Ông định nói rằng, tiến sĩ Calgary, ông nhất trí với tôi? Ông không nghĩ rằng thằng bé có thể hành động như vậy?

- Tôi muốn nói rằng, anh ấy không giết người đâu. Ông không đồng ý với tôi à? Anh ấy không giết người. Anh ấy không thể giết người. Tôi có thể chứng minh là anh ấy vô tội.

- Ông?
- Tôi chính là người đàn ông trên chiếc ô tô đó.

Anh nói với vẻ bình thường làm cho mọi người không chịu thừa nhận ngay điều anh nói. Có một thời gian ngắt quãng trước khi mọi người bộc lộ cảm xúc của họ. Cửa ra vào được mở ra và người đàn bà với vẻ mặt của người giúp việc bước vào phòng. Bà nói:

- Tôi trót nghe thấy khi tôi đi ngang cửa. Người đàn ông này nói rằng Jacko không giết bà Argyle. Tại sao ông ta nói như vậy? Ông ta có thể biết được gì?

Bộ mặt bà, cứng rắn và lạnh lùng, bỗng nhiên nhăn nhúm lại:
- Tôi cần được nghe tất cả. Tôi không thể đứng ngoài cuộc được.

- Tất nhiên rồi, Kirsty ạ. Bà là người nhà mà - Leo Argyle giới thiệu - Đây là tiến sĩ Calgary, còn đây là bà Lindstrom. Tiến sĩ đang kể cho chúng tôi nghe những chuyện khó tin nhất.

Calgary phân vân vì cái tên xứ Scottish của Kirsty. Tiếng Anh của bà chuẩn nhưng đôi khi âm điệu nước ngoài vẫn bộc lộ khá rõ ràng. Bà thận trọng nói với anh:

- Lẽ ra ông không nên tới đây và kể những chuyện như vậy, không nên quấy rầy mọi người. Gia đình đã chấp nhận sự phán quyết rồi. Vậy mà ông lại tới khuấy đảo sự việc lên. Điều đã xảy ra là ý của Chúa đấy.

Anh phải lùi bước trước sự tự phụ lộ liễu đó. Dường như đây là một con người kỳ dị, loại người luôn hả hê trước mọi thảm họa. Và có thể là bà ta sắp bị tước đoạt mất cái thú vui đó rồi. Anh nói nhanh, khô khan:

- Tối hôm đó, vào lúc 7 giờ kém 5, tôi cho một thanh niên đi nhờ xe trên đoạn đường chính từ Redmyn đến Drymouth. Tôi đưa anh ta đến tận Drymouth. Chúng tôi tán chuyện với nhau và tôi đã cho rằng, đó là một thanh niên duyên dáng và dễ mến.

- Jacko rất duyên dáng - Gwenda nói - mọi người đều nghĩ anh ấy có sức cuốn hút rất đặc biệt. Nhưng tính khí của anh ấy đã làm mất đi ít nhiều sức cuốn hút đó. Và anh ấy cũng không thật thà nữa, tất nhiên - Cô nói thêm, vẻ suy tư - Nhưng mọi người mãi về sau mới biết điều này.

Lindstrom quay về phía Gwenda:
- Không nên nói vậy khi anh ấy không còn nữa.

Leo nói, vẻ đau khổ:
- Xin ông tiếp tục cho, tiến sĩ Calgary. Tại sao ông không đến ngay?

- Đúng vậy - Hester gần như bị hụt hơi - Sao ông biến đi như vậy? Người ta nhấn tin trên báo mà ông cũng không đến. Sao mà ông ích kỷ đến thế, độc ác đến thế...

- Hester, Hester... - Bố cô nhắc cô - Tiến sĩ sẽ kể cho chúng ta nghe mà.
Calgary quay về phía cô gái:

- Tôi hiểu chính xác là cô đang nghĩ gì. Tôi biết rõ điều tôi cảm nhận, điều mà tôi sẽ luôn cảm thấy... - Anh cự mình và tiếp tục - Tôi xin được kể tiếp. Tối đó có khá nhiều xe chạy. Khoảng 7 giờ 30, anh thanh niên mà tôi không biết tên xuống xe ở Drymouth. Trong khi cảnh sát xác định rằng vụ giết người diễn ra trong khoảng thời gian từ 7 giờ đến 7 giờ 30.

- Đúng vậy - Hester nói - nhưng ông...

- Xin cô đừng vội vàng. Để mọi người hiểu rõ hơn, tôi phải kể lùi lại một chút. Tôi đã ở Drymouth hai ngày trong căn hộ của bạn tôi, một thủy thủ đang đi biển. Anh ấy cho tôi mượn chiếc xe để nơi gara riêng. Ngày hôm đó, ngày 9 tháng 11, tôi có ý định quay về London. Tôi

quyết định đi tàu tối và dùng buổi chiều còn lại để đi thăm một bà hộ lý già quen biết của gia đình tôi, bà đang sống ở Polgarth cách Drymouth chừng 40 km về phía tây. Mặc dù đã già, bà vẫn nhận ra tôi và rất vui vì đã gặp tôi trong lúc bà đang rất lo lắng về "chuyến đi đến Nam Cực" của tôi mà bà đọc được trên báo. Tôi thăm bà không được lâu vì không muốn làm bà mệt. Lúc về, tôi không đi theo con đường cũ chạy ven biển tới Drymouth, mà đi về phía bắc Redmyn thăm ngài Canon Peasmarsh, chủ nhân một sổ sách rất hiếm về nghề hàng hải. Tôi muốn có bản sao của một tài liệu. Ông già đã từ chối điện thoại - phương tiện của quý dữ như ông quan niệm - và mọi phương tiện văn minh khác như radio, tivi, chiếu bóng, máy bay...và tôi đã phải đến tìm ông tại nhà riêng. Tôi không gặp may vì ông đi vắng. Tôi nán lại đôi chút ở khu nhà thờ lớn, rồi quay về Drymouth theo một con đường, hợp với hai con đường kia thành một hình tam giác. Tôi có đủ thời gian để thu xếp đồ đạc, đưa ô tô vào gara và lên tàu đúng giờ.

Như tôi đã kể, tôi đã cho một thanh niên đi nhờ. Sau khi để anh ta xuống, tôi vội vàng thực hiện kế hoạch riêng. Khi tới ga, tôi chờ tàu và có ý định chạy ra phố mua thuốc hút. Khi tôi đang qua đường, một chiếc xe tải phóng nhanh qua chỗ rẽ và đã đâm ngã tôi.

Theo mọi người xung quanh kể lại, tôi đã đứng dậy, không thương tích và hoàn toàn bình thường. Tôi nói với mọi người tôi vẫn bình thường và vội vàng quay lại sân ga. Khi tàu tới Paddington, tôi ngắt đi và được đưa vào bệnh viện, ở đó các bác sĩ cho rằng tôi đã bị chấn động do xe va chạm mạnh.

Vài ngày sau, khi trí nhớ của tôi đã trở lại bình thường, tôi không nhớ gì về tai nạn hay về việc phải đến London nữa. Tôi chỉ nhớ cuộc viếng thăm ở Polgarth mà thôi. Mọi việc khác tôi đã quên sạch. Tôi được mọi người thuyết phục rằng đó là chuyện rất bình thường. Đường như không hề có lý do gì để xem rằng quãng thời gian đã lãng quên đó của đời tôi lại có một tầm quan trọng nào đấy. Không một ai, kể cả bản thân tôi, có ý niệm về việc tối hôm ấy tôi đã đi qua con đường nối Redmyn với Drymouth.

Chỉ còn một khoảng thời gian ít ỏi nữa là tôi rời nước Anh. Tôi được giữ lại ở bệnh viện, trong sự yên tĩnh tuyệt đối, không có một tờ báo, không được một mẫu tin tức. Khi được ra viện, tôi liền phóng thẳng tới sân bay, bay đến Australia để thăm gia đoàn thám hiểm. Tất nhiên tôi phải bỏ qua những ý kiến nghi ngờ liệu tôi có thể tham gia được hay không. Tôi quá bận bịu với công việc nên không quan tâm tới các vụ án đăng trên báo. Thế là tôi tới Nam Cực.

Anh đừng lời, mọi người vẫn chăm chú lắng nghe.

- Một tháng trước đây, khi tôi vừa về tới nước Anh, tôi đã khám phá ra sự tình. Tôi mượn vài tờ báo cũ để gói đồ. Bà chủ nhà chạy đi lấy cho tôi vài tờ trong chồng báo cũ của bà. Trải tờ báo lên bàn, tôi thấy bức ảnh một thanh niên trông rất quen. Tôi cố gắng nhớ lại xem đã gặp anh ta ở đâu và anh ta là ai, nhưng không thể nhớ được. Tôi nhớ đã từng nói chuyện với anh ta về loại cá chình, vì anh ta như bị mê hoặc bởi một câu chuyện dân gian về một chú cá chình đã được nghe khi còn nhỏ. Nhưng khi nào? Ở đâu? Tôi đọc bài báo và được biết chàng trai là Jack Argyle, anh bị kết tội giết người mặc dù đã khai với cảnh sát về việc đi nhờ xe của anh.

Và lúc đó, hoàn toàn bất ngờ, một giai đoạn bị lãng quên của cuộc đời đã tái hiện trong đầu óc tôi. Tôi đã cho anh thanh niên đi nhờ xe, đã cho anh tới Drymouth, ở đó anh ta xuống xe, còn tôi quay về nhà. Tôi nhớ được cả màu sắc đen tối của chiếc xe tải khi nó đâm ngã tôi. Và tiếp theo là bệnh viện. Tôi không nhớ được chi tiết là sau đó tôi đã ra ga và về London. Tôi đọc đi đọc lại bài báo. Phiên tòa đã chấm dứt từ một năm trước và đã bị lãng quên. "Người con trai giết mẹ", bà chủ nhà của tôi chỉ còn nhớ lảng máng như vậy. Tôi đọc lại báo chí thời gian đó và đến hãng Marshall cha và con, hãng đã bào chữa cho Jacko. Tôi đã đến quá muộn để có thể cứu chàng trai bất hạnh. Anh ấy đã chết trong tù vì bị viêm phổi, công lý chỉ có thể làm cho mọi người tưởng nhớ và nghĩ khác về anh ấy thôi. Tôi cùng ngài Marshall tới gặp cảnh sát. Vụ án bây giờ lại đang nằm trên bàn của ông Ủy viên công tố. Ngài Marshall còn định chuyển hồ sơ lên ông Bộ trưởng Nội vụ.

Tất nhiên gia đình sẽ nhận được một thông báo chi tiết. Ông luật sư chậm trễ ít nhiều chỉ vì tôi muốn là người đầu tiên báo với gia đình về toàn bộ sự thật. Tôi cảm thấy đây là một lời kết án mà tôi cần làm sáng tỏ. Xin gia đình hiểu cho, tôi tin chắc rằng tôi sẽ luôn luôn cảm thấy gánh nặng của lời buộc tội. Nếu tôi cẩn thận hơn khi đi qua đường...- Anh ngừng lại giây lát - Tôi hiểu rằng gia đình sẽ không thể thông cảm cho tôi. Mặc dù tôi vô tội, gia đình, cả gia đình phải kết tội tôi!

Gwenda Vaughan nói nhanh, diu dàng:

- Tất nhiên chúng tôi không kết tội ông. Đây là một chuyện hết sức kỳ lạ, hầu như không thể tin được, nhưng đã xảy ra.

Hester hỏi:

- Mọi người đều tin ông chứ?

Anh ngạc nhiên nhìn cô.

- Cảnh sát ấy, họ có tin ông không? Tại sao ông lại không bịa ra tất cả nhỉ?

- Tôi là một người làm chứng có phẩm giá - anh hơi mỉm cười và nhẹ nhàng nói - tôi không hề có ý đồ cá nhân và họ đã hỏi tôi rất tỉ mỉ, nào là chứng cứ y học, nào là những chi tiết ở Drymouth. Và, thật vậy, ngài Marshall cũng rất thận trọng đúng như một luật sư. Ông ấy không muốn gia đình hy vọng vào bất cứ điều gì khi chưa có đủ chứng cứ đáng tin cậy.

Leo Argyle ngo nguẩy trên ghế và hỏi câu hỏi đầu tiên của mình:

- Ông định nói gì với từ đáng tin cậy đó?

- Xin lỗi - Calgary nói nhanh - Đó không phải là một từ thích hợp cho lắm. Con trai ông bị kết tội vì một tội ác mà anh ấy không dính líu, bị kết tội một cách cố tình, bị trừng phạt và đã chết. Công lý đến quá muộn đối với anh. Nhưng công lý vẫn còn được thực hiện, thực hiện đúng với chức năng của nó. Có thể ông Bộ trưởng Nội vụ sẽ đề nghị Nữ hoàng ban bố lệnh khoan hồng.

Hester bật cười:

- Khoan hồng cho một tội ác mà anh ấy không dính líu ư?

- Tôi biết từ ngữ nhiều khi không chính xác, không thực tế. Nhưng tôi biết rằng nếu không làm thế, theo phong tục ở Nghị viện, người ta sẽ đặt vấn đề và sẽ phải trả lời rằng, Jack Argyle không gây án mạng mà anh đã bị tuyên án. Và báo chí sẽ thỏa thích viết theo ý riêng.

Anh dừng nói. Mọi người im lặng. Đó là một cú sốc nặng nề đối với tất cả, nhưng đó cũng là một cú sốc tạo nên những cảm giác hạnh phúc. Anh đứng lên nói, vẻ không dứt khoát:

- Tôi sợ rằng tôi không thể nói thêm được điều gì nữa... Tôi muốn nhắc lại rằng, tôi rất lấy làm tiếc, cảm thấy thật bất hạnh và mong muốn được sự tha thứ của gia đình đến mức nào... Tất cả những chuyện đó, mọi người đã biết rõ. Tấn thảm kịch đã chấm dứt cuộc đời chàng trai sẽ luôn phủ bóng xuống đời tôi. Nhưng ít nhất - Anh nói với vẻ biền hộ và van nài - nó cũng mang một ý nghĩa rõ rệt là, chàng trai ấy không làm một điều khủng khiếp như thế. Và tên tuổi anh, tên tuổi của gia đình sẽ trong sạch trong mắt mọi người...

Nếu anh muốn được nghe thấy một lời đáp lại thì anh đã phải thất vọng rồi.

Leo Argyle ngồi sụp mình trong ghế. Gwenda dán mắt vào khuôn mặt ông. Hester nhìn chăm chăm lên trần, cặp mắt mở to và u uất. Bà Lindstrom lăm bắm trong hơi thở và luôn lắc đầu.

Calgary bắt lực đứng cạnh cửa ra vào, ngoái đầu nhìn mọi người.

Chính Gwenda Vaughan là người sực tỉnh trước tiên. Cô lại gần, đặt bàn tay lên cánh tay anh và nói nhỏ:

- Ông cần đi ngay, tiến sĩ. Con choáng váng mạnh quá mà. Họ cần có thời gian để tỉnh trí lại.

Anh gật đầu bước ra ngoài. Bà Lindstrom đuổi kịp anh ở cầu thang.

- Tôi dẫn ông ra - Bà nói.

Ông còn đủ tỉnh táo liếc nhìn cánh cửa đang khép lại sau lưng mình. Gwenda Vaughan đang quỳ gối cạnh ghế Leo Argyle. Anh hơi ngạc nhiên.

Đứng đối mặt với anh như một vệ binh, bà Lindstrom cứng rắn bảo:

- Ông không thể lôi anh ấy từ nắm mồ lên được đâu. Vậy thì khiến cho mọi người bận tâm làm gì nữa. Đến lúc này, mọi người đã cam chịu số phận rồi. Từ bây giờ thì lại không. Theo ý tôi, tất cả cứ biến đi là là tốt hơn cả - Bà nói vẻ không vừa lòng.

- Ký ức về chàng trai cần phải được trong sáng - Calgary đáp.

- Những tình cảm tốt đẹp quá nhỉ! Mọi người đều tốt bụng. Nhưng ông đã không thềm nghĩ đến ý nghĩa của câu chuyện ông vừa kể. Đàn ông đâu có chịu suy nghĩ gì kỹ càng! - Bà giậm chân - Tôi yêu cả gia đình này. Tôi đã tới giúp bà Argyle từ năm 1940 khi bà còn là người đỡ đầu cho những nạn nhân chiến tranh, là người cứu giúp những đứa trẻ mất gia đình và nhà cửa vì bom đạn. Tình trạng của chúng thật đáng thương. Bà đã làm mọi việc vì chúng. Thế là đã gần 18 năm rồi đó. Và bây giờ, sau khi bà chết, tôi vẫn ở lại với gia đình, quét dọn nhà cửa, chăm miếng ăn miếng uống cho gia đình. Tôi yêu tất cả, tôi yêu mọi người... Và Jacko, anh ấy không tốt đâu. Đúng, tôi cũng yêu anh ấy, nhưng anh ấy không tốt.

Bà quay ngoắt đi. Đường như bà đã quên mất bốn phân phải tiễn anh. Calgary chậm chạp bước xuống thang gác. Khi anh đang dò dẫm với bộ khóa an toàn mà anh không hiểu cách đóng mở, anh nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng ở cầu thang. Hester hầu như đang bay trên các bậc thang gác.

Cô mở cửa. Họ đứng nhìn nhau. Anh không hiểu tại sao cô lại đứng đối mặt với anh với một cái nhìn đầy vẻ trách mắng bi thảm đến vậy.

Cô nói, giọng như lẫn vào hơi thở:

- Tại sao bây giờ ông mới đến? Tại sao ông không đến từ trước?

Anh nhìn cô bất lực.

- Tôi không hiểu cô. Cô không muốn tên tuổi em cô được trong sạch ư? Không muốn anh ấy được hưởng lễ công bằng sao?

- Chào ôi, công lý - Cô thốt lên.

Anh nhắc lại:

- Tôi không hiểu...

- Công lý làm được gì cho Jacko nữa nào? Cậu ấy đã không còn. Bây giờ, đó không phải là chuyện của Jacko nữa, mà là của chúng tôi!

- Cô muốn nói gì?

- Vấn đề không phải ở chỗ ai có tội. Vấn đề là sự vô tội kia.

Cô nắm lấy tay anh và bóp mạnh

- Đó là chuyện của chúng tôi mất rồi. Chẳng lẽ ông không hiểu là ông đã mang lại cho chúng tôi điều gì à?

Anh nhìn cô chăm chăm.

Một người đàn ông hiện ra từ bóng đêm đen tối bên ngoài.

- Tiến sĩ Calgary? Taxi đây, thưa ngài. Ngài về Drymouth?

- Đúng vậy, xin cảm ơn.

Calgary quay lại với Hester một lần nữa, nhưng cô đã chạy vội vào nhà.

Cửa trước đã được khóa lại.

Chương 3

I

Hester chậm chạp lên cầu thang, vừa đi vừa hất mái tóc đen khỏi cái trán dô bướng bỉnh. Kirsten Lindstrom gặp cô ở đầu cầu thang.

- Đi rồi ă?
- Vâng, đi rồi.
- Cô bị choáng rồi, Hester! - Kirsten Lindstrom nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô gái -Hãy theo tôi, tôi sẽ cho cô một chút rượu mạnh. Sự việc khủng khiếp quá.
- Tôi không nghĩ rằng phải cần đến rượu mạnh, bà Kirsty ă.
- Có thể cô không cần, nhưng nó tốt cho cô đấy.

Không phản đối, cô gái theo Kirsten Lindstrom vào một căn phòng nhỏ. Cô cầm ly rượu dành cho mình và uống từng ngụm. Kirsten Lindstrom nói, giọng đầy kích động:

- Câu chuyện bất ngờ quá. Cần báo trước thì hơn. Tại sao ông Marshall không viết thư nhỉ?
- Có lẽ tiến sĩ Calgary không muốn như vậy. Ông ta muốn đến đây và tự mình kể lại.
- Đến và tự kể, đúng thế. Vậy ông ta nghĩ gì về hậu quả?
- Tôi cho rằng - Hester hầu như hụt hơi - ông ta nghĩ, chúng ta sẽ vừa lòng.
- Vừa lòng hay không thì nó cũng là một cú sốc mạnh. Lẽ ra ông ta không nên làm như vậy.
- Nhưng ông ấy cũng dũng cảm đấy - Hester nói, mặt tự nhiên hồng lên - Tôi muốn nói rằng, đó không phải là một việc dễ dàng gì. Đến và kể với gia đình có người bị trừng phạt vì tội giết người và đã chết trong tù rằng anh ta vô tội. Đúng vậy, tôi cho rằng ông ta rất dũng cảm... Nhưng tôi chỉ mong câu chuyện không phải là như thế - Cô nói thêm.

- Đúng, tất cả chúng ta đều mong như thế - Lindstrom nhanh nhẩu nói.
- Hester chăm chú nhìn bà có hơi chút bất ngờ.
- Bà cũng mong thế ư? Tôi nghĩ là chỉ có tôi thôi chứ?
 - Tôi không phải là đứa đần - Bà Lindstrom nói gọn ghẽ - tôi có thể thấy cả những chuyện mà vị tiến sĩ Calgary của cô không thể nghĩ tới được kia.

Hester ngẩng lên:

- Tôi muốn gặp cha tôi.

Kirsten Lindstrom đồng ý:

- Đúng vậy. Ông ấy sẽ có thời gian nghĩ xem cần phải làm gì.
- Khi Hester bước vào thư viện, Gwenda Vaughan đang gọi điện thoại. Cha cô gật đầu với cô và Hester bước lại gần ông rồi ngồi lên tay ghế của ông.
- Cha đang cố gắng gọi cho Mary và Micky - ông nói - chúng cần biết ngay câu chuyện này.
 - Hallo - Gwenda gọi - Chị Durrant đấy à? Mary phải không? Gwenda Vaughan đây. Cha chị muốn nói chuyện với chị đấy.

Leo bước lại gần và cầm lấy ống nghe

- Mary đấy à? Con có khỏe không? Còn Philip? Tốt lắm. Có một chuyện rất kỳ lạ con ă...Cha nghĩ là con cần biết ngay. Có một vị tiến sĩ Calgary nào đó vừa tới thăm cha. Ông ta có thư của Andrew Marshall. Về việc Jacko ấy mà. Dường như - mặc dù hết sức lạ lùng - dường như câu chuyện mà Jacko khai ở tòa án về việc đi nhờ xe tới Drymouth là đúng sự thật. Vị tiến sĩ này là người đã cho Jacko đi nhờ... - Ông dừng lại để nghe con gái nói ở đầu dây bên kia - Đúng vậy, Mary ă, cha không đi vào chi tiết của lý do khiến ông ta không đến ngay. Ông ta bị tai nạn, bị mất trí nhớ. Toàn bộ câu chuyện dường như là xác thực. Cha muốn nói rằng, cha thấy gia đình ta nên có một cuộc bàn bạc nghiêm túc càng sớm càng tốt. Hình như cũng nên mời ông Marshall tới. Cha nghĩ, chúng ta cần một lời khuyên khôn ngoan nhất. Con và Philip có thể đến chứ? Được... được... cha biết. Nhưng cha thực sự cho rằng, con gái của cha ă, chuyện này rất quan trọng... Được...ọi điện cho cha nhé, nếu con thích. Cha còn phải gọi cho Micky nữa - Ông đặt máy xuống.

Gwenda Vaughan bước tới bên máy

- Tôi gọi Micky nhé?

Hester nói:

- Nếu chỉ mất chút ít thời gian, tôi có thể gọi cho Donald trước được không, chị Gwenda?

- Tất nhiên - Leo nói - con sẽ đi chơi với cậu ấy tối nay à?

- Con đã - Cô dùng sai thì động từ.

Cha cô liếc nhìn cô:

- Con bị choáng lắm à, con gái yêu của cha?

- Con không biết - Hester nói - con không biết chính xác cảm xúc của con lúc này.

Gwenda tìm số máy cho cô và Hester gọi.

- Tôi có thể nói chuyện với bác sĩ Craig được không? Vâng...vâng...Hester Argyle đang nói đây.

Sau một thời gian chờ đợi, cô nói:

- Anh đấy ư, anh Donald?... Em muốn nói với anh rằng em không nghĩ là em có thể đến gặp anh tối nay đâu. Không, em không ốm, không phải thế đâu. Nhà đang có tin buồn anh ạ.

Bác sĩ Craig nói trong máy.

Hester quay về phía người cha. Cô che máy và nói:

- Không cần giữ bí mật chứ ạ?

- Không cần - Leo chậm rãi nói - đây không phải là điều bí mật. Nhưng có lẽ cũng cần yêu cầu

Donald đừng nói rộng thêm. Con thừa biết những chuyện như thế này sẽ được lan truyền và khuếch đại ra sao rồi.

- Vâng, con hiểu - cô lại nói vào máy - Tin buồn anh Donald ạ. Em không thích nói qua điện

thoại... Không, không, đừng đến đây... Xin anh đừng đến đây tối nay. Mai thì có thể. Chuyện về

Jacko ấy mà. Đúng vậy, em trai em đó, gia đình vừa phát hiện ra rằng cậu ấy không giết mẹ...

Nhưng anh Donald, anh đừng nói gì với bất cứ ai nhé... Mai em sẽ kể cho anh nghe... Không,

anh Donald, không... em không muốn tiếp ai vào tối nay đâu, ngay cả anh cũng vậy. Xin hãy

chiều em. Và đừng nói gì cả - Cô đặt máy xuống.

Gwenda hỏi số điện thoại ở Drymouth. Leo nói nhẹ nhàng:

- Tại sao con không đi nghe giảng bài với Donald, Hester? Con có thể nghỉ ngơi chút ít.

- Con không muốn, thưa cha. Con không thể.

- Con nói với anh ấy, đó là một tin xấu. Nhưng con cũng biết rằng, Hester ạ, không hẳn là như vậy. Chúng ta giạt mình, nhưng chúng ta cũng hạnh phúc và sung sướng nữa... Làm sao có thể nghĩ khác được.

- Đó là điều chúng ta sẽ nói, thưa cha? - Hester hỏi.

Leo nói, giọng như rắn đe:

- Cô bé của cha.

- Nhưng đó đúng là một tin xấu mà. Nó khuấy đảo cả gia đình ta.

Gwenda nói:

- Micky đang đợi.

Leo cầm máy và nói với anh con trai rất lâu như khi nói với cô con gái vậy. Nhưng những lời ông nói ra đã được đón nhận theo một cách khác hẳn. Không hề có sự phản đối, ngạc nhiên hay một chút nghi ngờ nào. Đó là một sự thừa nhận nhanh chóng.

- Khủng khiếp quá - Giọng Micky trong máy - sau một thời gian lâu đến như vậy. Con định nói đến người làm chứng đã vắng mặt này à. Đúng, đúng, tối hôm ấy vận may đã rời bỏ Jacko.

Leo lại nói, Micky lắng nghe. - Đúng vậy, con đồng ý với cha. Chúng ta nên gặp nhau càng sớm càng tốt và mời ông Marshall tới khuyên nhủ chúng ta nữa - Tự nhiên anh cười nhanh, cái cười của cậu bé đã đã từng nô đùa ngoài cửa sổ mà Leo nhớ rõ - Vậy thì ai trong chúng ta đã làm việc đó?

Leo gần như đánh rơi ống nghe.

Anh ấy nói gì vậy? - Gwenda hỏi.

Leo nói lại cho cô nghe.

- Đối với tôi, đó chỉ là câu nói đùa thôi - Gwenda nói.

Leo liếc nhìn chị rất nhanh rồi nhẹ nhàng nói:

- Hình như đó không phải là chuyện đùa đâu.

Mary Durrant bước vào phòng và nhặt những cánh hoa từ chậu cúc rơi xuống. Cô cẩn thận bỏ chúng vào thùng giấy loại. Cô 27 tuổi, dáng cao thanh mảnh. Mặc dù chưa có nếp nhăn, cô vẫn có vẻ già trước tuổi, có lẽ do dáng dấp điềm tĩnh vốn là bản tính của cô. Cô có đôi mắt đẹp không gọi một chút sức mê hoặc nào. Đường nét dịu dàng, nước da mịn, đôi mắt xanh sinh

đồng, mái tóc mềm mai được chải bao lấy khuôn mặt và được búi thành búi nhỏ sau gáy. Cô có một phong cách có thể gọi là hợp thời trang, mặc dù cô không nhằm mục đích như vậy. Cô thuộc tuýp người luôn có phong thái riêng. Con người của cô cũng giống như căn nhà cô ở: ngăn nắp, gọn gàng. Bất cứ một chút lộn xộn, bụi bặm nào cũng làm cô khó chịu.

Người đàn ông trong chiếc xe lần nhìn cô khi cô cẩn thận nhặt những cánh hoa rơi và mỉm một nụ cười không được tự nhiên.

- Một con người mới ngăn nắp làm sao! Một chỗ thích hợp cho mọi thứ, và mọi thứ đều đặt đúng vào chỗ của mình! - Anh cười, với một sự đau khổ mờ nhạt ẩn giấu trong nụ cười của mình. Nhưng Mary Durrant không để ý điều ấy.

- Em thích mọi thứ phải gọn gàng. Anh biết đấy, Philip. Anh cũng không thích căn nhà của chúng mình như một cửa tiệm tạp hóa cơ mà.

Chồng cô nói, giọng thoáng có chút cay đắng:

- Trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng không thể có cơ hội chăm sóc nhà cửa được đâu.

Sau khi lấy nhau ít lâu, Philip Durrant bị viêm tủy sống dạng bại liệt. Với Mary, anh vừa là người chồng, vừa là đứa trẻ của riêng cô. Anh đã lúng túng nhiều vì tình yêu độc đoán của cô. Cô chưa bao giờ chịu hiểu rằng, sự dễ chịu của cô khi thấy anh phụ thuộc hoàn toàn vào mình đôi khi lại làm anh khó chịu.

Anh tiếp tục nói nhanh, dù có thể sẽ phải nghe những lời thương hại và thông cảm của cô.

- Anh phải nói về câu chuyện cha em vừa nói! Làm sao em có thể yên lặng mãi về nó như vậy nhỉ?

- Em sợ rằng em khó chấp nhận nó... câu chuyện bất thường quá. Đầu tiên em không thể tin lời cha nói. Nếu Hester nói, hẳn em đã nghĩ là cô ấy bịa ra mọi chuyện. Anh cũng biết cô ấy thích gì mà.

Khuôn mặt Philip trở nên dịu dàng. Anh nói chậm rãi.

- Một con người có dự vọng mãnh liệt đấy. Cô ta sinh ra chỉ để tìm kiếm những chuyện rắc rối và nhất định phải tìm cho ra.

Mary xua tay, cô không quan tâm tới đặc tính riêng của người khác.

Cô nghi ngờ nói:

- Em phải thừa nhận đấy là sự thật ư? Anh không nghĩ rằng người đàn ông đó có thể nghĩ ra mọi chuyện sao?

- Một nhà khoa học đăng trí à? Thật là tuyệt nếu được nghĩ như vậy. Nhưng dường như Andrew Marshall đã tìm hiểu kỹ lưỡng về toàn bộ sự việc rồi. Và anh muốn nói với em rằng, bản thân công ty "Marshall cha và con" đã là một lời khẳng định nặng cân lắm đấy.

Mary Durrant cau mày.

- Điều đó có ý nghĩa gì, Philip?

- Có lẽ Jacko sẽ được xóa án, nếu sự thực được xác nhận. Và anh hiểu rằng sẽ không hề có một rắc rối nào thêm nữa.

- Ô, tốt quá - Mary nói với một tiếng thở dài kín đáo - em mong mọi chuyện đều tốt đẹp.

Philip Durrant bật cười, lại một nụ cười méo mó và chua chát:

- Ô, Polly!

Chỉ có chồng cô mới thỉnh thoảng gọi cô là Polly. Đó là một cái tên đùa cợt không phù hợp với vẻ trang nghiêm của cô. Cô nhìn anh, vẻ hơi ngạc nhiên.

- Em không thấy là điều em vừa nói lại làm anh thú vị đến thế!

- Em quá khoan dung với vụ án đấy! Giống như các bà hay ca ngợi cái gọi là "Tác phẩm nghệ thuật" nơi cuộc đấu giá của trường làng vậy.

Mary phân vân.

- Nhưng như thế đúng là rất hợp mà. Anh không thể cho rằng đó chính là lời xác nhận rằng trong gia đình ta có kẻ giết người được đâu.

- Đúng vậy.

- Em định nói là cả gia đình ta đã phải lo lắng, và chắc chắn là một người nào đó đã sợ đến sốt vó. Trong khi dân chúng thì xôn xao và tò mò. Em rất căm ghét toàn bộ câu chuyện này.

- Lúc đó em đã xử sự rất khéo. Em đã làm cho họ nguội lạnh bằng cặp mắt lạnh đăm của em. Em khiến họ phải bốt la lối om sòm và quắc mắt theo dõi họ. Em đã đóng vai rất tuyệt cách không để lộ cảm xúc của mình với bất kỳ ai.

- Em không ưa chuyện này. Nó không dễ chịu chút nào, dù sao thì cậu ấy cũng đã chết rồi và mọi việc đã chấm dứt. Thế mà bây giờ nó sẽ lại bị khuấy đảo lên. Khó chịu quá!

- Đúng vậy - Philip trầm ngâm nói. Anh nhún nhẹ vai với một biểu hiện đau đớn lướt nhanh trên khuôn mặt. Mary vội đến bên anh.

- Anh bị chuột rút à? Chờ em một chút. Em dịch lớp đệm cho anh nhé. Thế, anh đỡ đau chưa?

- Em là một nữ hộ lý mới đúng - Philip nói.

Có một chiều sâu cảm xúc chứa đựng trong những lời nói bình thường đó.

Chuông điện thoại vang lên và Mary vội đến nhắc ống nghe.

- Hello, vâng, tôi đang nói đây. Ô, cậu đấy à?

Cô nói với anh: - Micky đấy.

- Đúng, đúng... anh chị đã nghe. Cha gọi điện mà... Tốt, tất nhiên... đúng vậy... Philip nói rằng nếu các luật sư xác minh được, câu chuyện chắc là đáng tin... Thật thà mà nói, Micky ạ, tôi không hiểu sao cậu lo lắng thế... Tôi nghĩ cậu... Hả?... Hả...

Cô cau mày giận dữ:

- Điện thoại bị cắt rồi.

Đặt ống nghe xuống, cô nói với anh

- Anh Philip ạ, em không hiểu ý Micky.

- Cậu ấy nói gì vậy?

- Hình như cậu ấy đang ở trong tình trạng thế nào đó. Cậu ấy nói rằng em đã ngớ ngẩn, đã không nhận thấy những hồi âm. Quỉ tha ma bắt cậu ấy đi. Cậu ta nghĩ thế đấy. Nhưng tại sao?

- Cậu ấy sợ hãi à? - Philip trầm ngâm.

- Nhưng tại sao?

- Cậu ấy nói đúng sự thật đấy. Có những hồi âm thật.

Mary hơi bối rối.

- Anh định nói mọi người sẽ lại chú ý đến vụ án? Tất nhiên là em vui nếu Jacko được minh oan, nhưng rõ ràng là chẳng thú vị gì khi thấy người ta lại bàn tán xôn xao lên.

- Đó chưa phải là tất cả những gì khiến mọi người bàn tán đâu. Còn nhiều chuyện hơn kia.

Cô nhìn anh vẻ dò hỏi.

- Và cảnh sát cũng chú ý đến nữa chứ!

- Cảnh sát à? - Mary cay cú nói - Có việc gì dành cho họ nhỉ?

- Nàng tiên của tôi ơi, hãy nghĩ đi chứ!

Mary chậm rãi ngồi xuống bên anh.

- Một vụ án chưa có thủ phạm mà - Philip nói.

- Nhưng chắc gì họ sẽ lại quan tâm đến sau mấy năm trời như vậy?

- Điều ước muốn vô cùng dễ chịu, nhưng anh sợ nó không có giá trị thực tế. -

Rõ ràng là sau những sai lầm tai hại với Jacko, họ không muốn bôi mớ vụ án lên nữa đâu.

- Họ có thể không muốn, nhưng họ phải làm! Nhiệm vụ là nhiệm vụ!

- Ô, anh Philip, em chắc là anh nhầm đấy. Có thể chỉ vài cuộc thẩm vấn rồi mọi việc lại đâu vào đấy cả thôi.

- Và rồi cuộc sống của chúng ta sẽ tiếp tục trôi qua êm ả chứ gì?

- Sao lại không nào?

Anh lắc đầu:

- Không đơn giản như thế...Cha nói đúng. Chúng ta cần gặp nhau và bàn bạc kỹ. Mời cả ông Marshall đến nữa.

- Anh định nói là chúng mình sẽ tới Tụ điểm ánh sáng?

- Đúng vậy.

Nhưng không thể đi được đâu anh ạ.

- Sao lại không?

- Điều đó là không thực tế. Anh không đi được mà, và...

Tôi không tàn tật - Philip cúi kính - Tôi khỏe mạnh. Tôi chỉ mất khả năng sử dụng đôi chân của tôi thôi. Tôi đã quen với tình trạng này rồi. Tôi có thể đi tới tận Timbuctoo với chiếc xe đẩy này.

- Em cho rằng anh không nên tới đó. Phải đối mặt với toàn bộ sự việc...

- Trí óc tôi sẽ không bị rối loạn lên đâu.

...Và em không rõ là làm sao ta có thể đi được. Trộm cắp như rươi.

- Ta nhờ một người trông nhà.

- Được thôi. Cho dù đó là việc quá dễ dàng để làm hay để bàn bạc đến.

Ngày nào bà Whatsername cũng có thể đến đây. Đừng lo lắng như vậy nữa, Polly! Cái chính là em không muốn đi.

- Đúng vậy.

- Chúng ta sẽ chỉ nán lại ở đó ít thôi - Philip dỗ dành - Nhưng anh nghĩ là ta cần thu xếp đi.

Đây chính là lúc cả nhà phải đối mặt với mọi người. Chúng ta cần tìm cho ra cách ứng xử của chúng ta.

Trong khách sạn Drymouth, Calgary ăn xong bữa tối và về phòng riêng sớm. Anh cảm thấy tâm trí mình bị kích động vì những chuyện đã trải qua ở Tụ điểm ánh sáng. Anh đã hy vọng sẽ tìm thấy nhiệm vụ khó nhọc của anh và đã nghĩ đến nhiều cách giải quyết. Nhưng toàn bộ câu chuyện lại phức tạp và rắc rối đến mức khác hẳn với những gì anh đã dự liệu và chờ đợi. Anh ngã người xuống giường, châm một điếu thuốc rồi tiếp tục suy đi tính lại sự việc trong đầu.

Hình ảnh rõ nét nhất là khuôn mặt Hester khi anh ra về. Cô đã từ chối ý muốn thực hiện công lý của anh một cách khinh miệt! Cố định nói gì khi thốt lên: "Vấn đề không phải là ai đã gây ra tội ác, vấn đề là sự vô tội.". Và rồi: "Ông không thấy tình thế mà ông đưa chúng tôi tới à?".

Nhưng anh đã làm gì vậy? Anh không hiểu nổi.

Và những người khác nữa. Người phụ nữ được gọi là Kirsty (tại sao lại là Kirsty? Đó là một cái tên xứ Scottish, trong khi bà ta lại là người Đan Mạch hay Na Uy). Tại sao bà ta nói năng nghiêm khắc và đầy ý kết tội đến như vậy?

Một điều gì đó khá kỳ lạ về Leo Argyle nữa chứ - một con người thận trọng, muốn chui vào tháp ngà. Ông ta không hề có một lời ít ra kiểu như: "Ơn chú, con trai tôi vô tội!" xem ra hoàn toàn phù hợp với hoàn cảnh của mình.

Rồi cô thư ký của Leo. Cô ta có vẻ muốn giúp đỡ anh, nhưng cô cũng hành động không bình thường. Anh vẫn nhớ rõ hình ảnh cô quỳ gối bên Leo. Mặc dù cô ta có cảm tình với anh và đã giúp đỡ anh. Vì cái gì vậy? Vì con trai của ông chủ cô không giết người ư? Và rõ ràng cô ta đã ứng xử khác với một người thư ký lâu năm đi chăng nữa. Tất cả những cái đó chứng tỏ điều gì? Tại sao họ...

Chuông điện thoại vang lên, anh nhắc lên:

- Hello!

- Tiến sĩ Calgary đây ạ? Có người muốn gặp ngài.

- Gặp tôi ư?

Anh rất ngạc nhiên vì anh nghĩ không ai biết anh nghỉ đêm ở đây.

- Ai vậy?

Một phút im lặng, rồi người phục vụ nói:

- Ông Argyle.

- Ô, hãy nói với ông ấy - Arthur Calgary tìm được mình khi anh định nói là anh sẽ xuống gác.

Nếu vì lý do gì đấy mà Leo Argyle theo anh đến đây và cố gắng tìm anh, có nghĩa là câu chuyện cần được giữ bí mật.

Anh sửa lại:

- Mời ông ấy lên phòng tôi.

Anh ngồi dậy và đi bách bộ khắp phòng đến nghe khi có tiếng gõ cửa. Anh mở cửa:

- Mời ông vào, ông Argyle. Tôi...

Anh im bật và bước lùi lại. Đó không phải là Leo Argyle mà là một thanh niên chỉ ngoài hai mươi tuổi, một chàng trai với vẻ ngoài khôi ngô sạm nắng, phảng phất vẻ chua chát. Một khuôn mặt bất hạnh, giận dữ và liều lĩnh.

- Tôi cho rằng ông tưởng sẽ gặp cha tôi. Tôi là Michael Argyle.

- Mời anh vào - Calgary đóng cửa lại khi khách đã vào hẳn bên trong - Sao anh có thể tìm được tôi ở đây?

Anh hỏi khi mời thuốc lá. Michael Argyle nhón một điếu thuốc và mỉm cười vẻ hơi khó chịu.

- Hết sức dễ dàng. Nghĩ xem ông có thể ở khách sạn nào, rồi gọi điện thoại kiểm tra dự đoán.

- Và tại sao anh muốn gặp tôi?

- Để xem ông là loại người như thế nào?

Đôi mắt chàng trai chiếu một cái nhìn không thiện cảm lên Calgary, lên đôi vai hơi gù, mái tóc xám, lên khuôn mặt gầy, nhợt nhạt của anh.

- Vậy ra ông là người đã cùng đoàn thám hiểm Hayes Bentley tới Nam Cực ấy. Trông ông không được dẻo dai lắm nhỉ.

Arthur Calgary uể oải mỉm cười.

- Đáng người có khi gây hiểu lầm. Tôi đủ sức chịu đựng. Và không chỉ cần có sức mạnh cơ bắp. Còn những phẩm chất quan trọng khác nữa: tính kiên trì, bầu nhiệt huyết và những kiến thức về kỹ thuật cần thiết.

- Ông đã tới bốn lần chưa?

- Tôi đã ba tám tuổi.

- Trông ông già hơn thế.

- Có thể, tôi cũng tự thấy thế - Trong giây lát, một cảm giác buồn bã bao trùm lấy anh, khi mà lúc này đây, anh đang đối mặt với vẻ trẻ trung của chàng thanh niên. Anh hỏi, hơi ngập ngừng - Tại sao anh muốn gặp tôi?

Chàng trai có vẻ bất bình:

- Tôi đến là không tự nhiên lắm sao? Tôi muốn gặp ông ngay khi tôi nghe được những tin tức mới về thằng em tôi.

Calgary im lặng.

Michael tiếp tục nói:

- Đối với em tôi, mọi việc là quá muộn rồi còn gì?

- Đúng vậy - Calgary hạ giọng - quá muộn mất rồi.

- Vậy ông giữ kín câu chuyện của ông làm gì vậy?

Calgary kiên nhẫn kể lại câu chuyện cho chàng trai nghe. Về cau có của người thanh niên làm cho anh có cảm giác mình được cổ vũ. Rốt cuộc thì đây chính là người có thể thay mặt cho gia đình nạn nhân tiếp chuyện với anh.

- Ông định tạo cho Jacko một chứng cứ ngoại phạm? Sao ông biết thời gian là phù hợp?

- Tôi hoàn toàn tin tưởng vào tính khách quan của sự kiện - Calgary khẳng định

- Ông có thể sai lầm. Ông, với tư cách là một nhà khoa học, có thể lãng quên những chuyện nhỏ nhặt như thời gian và địa điểm.

Calgary mỉm cười thú vị:

- Anh đã tạo cho mình một hình ảnh riêng về những vị giáo sư đẳng trí trong tiểu thuyết - họ mang những đôi tất kỳ dị, không biết hôm nay là ngày bao nhiêu và bản thân muốn đi đâu. Chàng trai của tôi ới, kỹ thuật đòi hỏi sự chính xác về số lượng, thời gian, tính toán. Tôi đảm bảo với anh rằng, tôi không mắc sai lầm đâu. Tôi đã cho em của anh đi nhờ lúc 7 giờ và để anh ta xuống Drymouth lúc 7 giờ 35 phút.

- Đồng hồ của anh có thể sai. Hay ông xem giờ bằng đồng hồ trên ô tô.

- Đồng hồ của tôi và đồng hồ ô tô hoàn toàn khớp nhau.

- Jacko có thể dẫn ông đi qua những đường hẻm. Cậu ấy thích đánh lừa mọi người mà.

- Không thể có chuyện đó. Sao anh cứ muốn chứng tỏ là tôi mắc sai lầm đến thế? - Calgary nóng mặt - Tôi đã từng nghĩ, tôi chỉ gặp khó khăn khi thuyết phục mọi người tin tôi, chứ tôi không chờ đợi sự nghi ngờ ở chính gia đình Jacko.

- Ông thấy chúng tôi khó bị thuyết phục lắm sao?

- Tôi thấy phản ứng của gia đình không được bình thường cho lắm.

Micky nhìn anh với cái nhìn sắc nhọn.

- Mọi người không muốn tin ông à?

- Hình như thế.

- Không phải hình như mà đúng là như thế. Nếu ông chỉ nghĩ đến vụ án thôi, ông sẽ thấy điều đó là hoàn toàn tự nhiên.

- Sao lại thế được nhỉ? Sao lại là tự nhiên? Mẹ anh bị giết. Em anh bị bắt và bị kết án. Nhưng hóa ra anh ấy vô tội. Đáng ra anh phải vui chứ. Em trai anh cơ mà.

- Cậu ấy không phải là em tôi. Và bà ấy cũng không phải là mẹ tôi.

- Vậy là thế nào?

- Mọi người không nói gì với ông sao? Chúng tôi được bà ấy đem về nuôi mà. Phần lớn là như vậy. Mary - chị cả tôi được bà ấy nhặt ở New York. Còn chúng tôi được gom lại trong thời gian

chiến tranh. "Mẹ tôi" - như ông gọi - không thể có con. Vì vậy bà đã tạo cho bà một gia đình riêng bằng cách nuôi con nuôi. Mary, tôi, Tina, Hester và Jacko. Một ngôi nhà sang trọng, ấm cúng và tình mẫu tử tràn trề! Tôi muốn nói thêm rằng bà đã quên chúng tôi không phải là con đẻ của bà rồi. Nhưng bà không gặp may mắn khi nhận nuôi Jacko.

- Tôi không hiểu - Calgary nói.

- Vậy ông phải thận trọng với những câu "mẹ đẻ", "con trai" với tôi. Jacko là loài chấy rận!

- Nhưng không phải là kẻ giết người - Calgary khẳng định.

Micky chăm chú nhìn anh và gật đầu nói:

- Tốt thôi. Ông nói như vậy và chắc ông tin như vậy. Jacko không giết mẹ. Rất tốt, vậy thì: Ai giết bà? Ông không nghĩ đến điều này sao? Hãy nghĩ đi. Và ông sẽ hiểu ông đã mang đến cho chúng tôi những gì...

Chàng trai quay người và bước ra khỏi phòng.

Chương 4

Calgary nói, vẻ cảm kích:

- Xin cảm ơn ngài đã vui lòng tiếp tôi, ngài Marshall.
- Ô, không có gì - Vị luật sư nói.
- Như ngài đã thấy, tôi đã đến Tụ điểm Ánh sáng và gặp gia đình Jacko.
- Chính vậy.
- Ngài biết chuyển đi của tôi?
- Đúng vậy, tiến sĩ Calgary ạ.
- Có thể ngài không hiểu lý do tôi quay lại gặp ngài... Ngài thấy đấy, mọi chuyện không như tôi đã nghĩ.
- Đúng thế, đúng thế đấy - Giọng ông khô khan và bình thản như thường lệ, nhưng lại chứa đựng một sắc thái khích lệ đối với Calgary.
- Tôi nghĩ, thưa ngài, đây chính là điểm kết thúc một cách sống của một gia đình. Tôi đã chuẩn bị để chịu một sự phản uất nào đó từ phía họ. Vì vụ án có thể xem là do ý Chúa nên theo quan điểm của họ, cả gia đình có thể được tha thứ. Quả thực tôi đã hy vọng là gia đình sẽ đón tiếp tôi với lòng biết ơn vì tôi đến để minh oan cho Jacko. Nhưng mọi chuyện lại hoàn toàn khác hẳn.
- Tôi hiểu.
- Ngài Marshall, hình như ngài đã hy vọng một điều gì đó sẽ xảy ra? Tôi vẫn nhớ là cách cư xử của ngài đã khiến tôi lúng túng khi tôi đến gặp ngài lần đầu. Ngài thấy trước rằng, tôi sẽ phải đối đầu với điều gì ư?
- Ngài chưa kể cho tôi hay, tiến sĩ Calgary ạ, chuyện gì đã xảy ra cơ mà.

Arthur Calgary kéo ghế về phía trước

- Tôi cho rằng tôi đã chấm dứt một giai đoạn, một cách ứng xử nào đó, đã mang đến một kết cục hoàn toàn khác cho một chương đã được viết xong từ lâu. Nhưng tôi buộc phải cảm thấy rằng, thay cho sự kết thúc một câu chuyện cũ, tôi đã phải khởi đầu một câu chuyện mới nhất rồi. Một câu chuyện hoàn toàn mới. Ngài có cho rằng tôi đa nghi, đúng không?

Marshall chậm rãi gật đầu:

- Có thể nói như vậy. Tôi phải thừa nhận với ngài rằng, tôi có ý nghĩ là ngài đã không nhận thấy tất cả những hậu quả kéo theo đó. Nhưng việc ngài không định liệu được mọi chuyện cũng có lý do tự nhiên của nó, khi ngài chỉ có các văn bản chính thức của tòa án mà thôi.
- Đúng vậy, tôi đã hiểu rõ điều ngài nói - Anh cao giọng khi tiếp tục một cách sôi nổi - Đó không phải là sự giải tỏa nỗi đau khổ mà họ đã từng phải chịu, mà đó là sự thấu hiểu, là sự kinh sợ những gì có thể đến với họ. Có đúng vậy không?

Marshall thận trọng:

- Tôi cho rằng ngài hoàn toàn đúng. Cần lưu ý ngài rằng, tôi không nói về hiểu biết riêng của tôi đâu.
- Nếu vậy thì tôi không thể bình thản quay về với công việc của tôi, không thể thỏa mãn với những gì tôi đã làm được nữa. Tôi còn dính líu với họ. Và tôi có thể làm được một việc gì đó cho họ. Tôi không thể phủi tay được.

Vị luật sư hắng giọng:

- Đường như đó là một quan điểm kỳ lạ, tiến sĩ Calgary ạ.
- Tôi không nghĩ vậy, hoàn toàn không. Người ta phải chịu trách nhiệm về hành động của mình, và không chỉ có vậy mà còn phải chịu trách nhiệm cả về hậu quả của hành động đó nữa. Hai năm trước tôi đã cho một thanh niên đi nhờ xe. Và nay tôi thấy rằng tôi không thể đứng ngoài cuộc được.

Luật sư vẫn lắc đầu.

- Được thôi - Calgary nóng lòng nói - Ngài hãy cho đó là một hành động kỳ lạ, nếu ngài muốn. Nhưng lương tâm tôi vẫn bị dính líu. Ước muốn duy nhất của tôi là mang lại lời giải đáp đúng cho một vấn đề tôi không thể lẩn tránh. Nhưng dường như tôi đã mang đến một cái gì không hay ho lắm cho một số người nào đó. Và đến tận lúc này, tôi vẫn chưa hiểu lý do một cách rõ ràng.

- Ngài không hiểu lý do - Marshall chậm rãi nói - vì trong những mười tám tháng, ngài không có mối liên hệ nào với cuộc sống thực tế đang diễn ra. Ngài không đọc báo, có thể ngài không có điều kiện đọc báo, nhưng ngài không thể không nghe đài. Mọi chuyện đều rất bình thường, tiến sĩ Calgary ạ. Vụ án được công bố rộng rãi. Ai cũng biết. Và bây giờ bài toán sẽ là, nếu Jacko không gây án (theo ý ngài), thì ai đã gây án? Chúng ta sẽ phải quay lại với mớ bòng bong của vụ án. Vụ án đã xảy ra trong khoảng từ 7 giờ đến 7 giờ 30 vào một buổi tối tháng mười một tại một ngôi nhà, khi người phụ nữ đáng kính đó đang sống giữa gia đình, người thân. Ngôi nhà được bảo vệ một cách chắc chắn và nếu có ai đột nhập vào, thì người đó hoặc được bà Argyle đích thân ra mở cửa, hoặc có chìa khóa riêng. Nói cách khác, đó phải là một người quen. Giống như vụ Borden ở Mỹ khi ông bà Borden bị chém chết bằng rìu vào một buổi sáng thứ hai. Không ai trong nhà nghe thấy một tiếng động nào, không ai nhìn thấy bất cứ một người nào lảng vảng quanh nhà. Qua đó, ngài có thể thấy, tiến sĩ Calgary ạ, tại sao cả gia đình lại có vẻ không tin câu chuyện của ngài.

Calgary chậm rãi:

- Có phải ngài định nói, sẽ tốt hơn cho gia đình nếu đúng là Jacko Argyle phạm tội?
- Hoàn toàn chính xác. Nếu tôi có thể nói thì thế này, Jack Argyle chính là đáp số lý tưởng cho vụ án chẳng thú vị gì trong gia đình. Anh ta đã từng là một đứa trẻ có vấn đề, là một chú bé mắc nhiều khuyết điểm, rồi là một thanh niên có tính cách ưa bạo lực. Gia đình có thể tha thứ và đã tha thứ cho anh ta. Họ có thể thông cảm, thương xót anh ta. Họ có thể nói với nhau và nói với mọi người rằng, đó không phải là lỗi lầm của anh ta, rằng các nhà tâm lý học có thể giải thích được vụ án. Vâng, rất phù hợp.

- Và bây giờ...

- Bây giờ tình thế rất là khó khăn, cực kỳ khó khăn. Thậm chí tới mức báo động.

Calgary tỏ ra khôn khéo:

- Ngài cũng không chờ đợi câu chuyện của tôi?

- Tôi buộc phải thừa nhận điều đó. Đúng, tôi buộc phải thừa nhận rằng tôi cũng bị choáng.

Một vụ án đã kết thúc một cách mỹ mãn - vâng, tôi sẽ tiếp tục dùng từ mỹ mãn - nay sẽ phải mang ra xem xét lại.

- Một cách chính thức? Tôi muốn nói là, theo quan điểm của cảnh sát, vụ án sẽ được xét lại?

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Khi Jack Argyle bị xem là phạm tội vì có các chứng cứ chống lại anh ta (các quan tòa chỉ mất 15 phút để đưa ra các chứng cứ này thôi), theo quan điểm của cảnh sát, vụ án sẽ được xem xét lại.

- Và cảnh sát sẽ lại điều tra?

- Chắc chắn vậy - Marshall trầm ngâm xoa cằm - Tất nhiên sau hai năm rồi, sẽ khó có những đường nét rõ ràng của một vụ án, cho dù cảnh sát có thể gặt hái được một kết quả nào đó... Tôi không tin lắm. Họ có thể biết kẻ giết người. Họ có thể có nhiều bằng chứng để xây dựng một giả thuyết khôn ngoan về việc ai phạm tội. Nhưng chẳng dễ dàng thu được các chứng cứ cụ thể đâu.

- Tôi cũng nghĩ như ngài...Và đó cũng là ý nghĩ của cô ấy.

Vị luật sư lạnh lùng:

- Ngài nói đến ai vậy?

- Hester Argyle.

-Ồ, phải, cô Hester trẻ trung - ông tò mò - Cô ấy nói gì với ngài?

- Cô ấy nói về sự vô tội. Cô ấy nói vấn đề không phải ở chỗ ai gây án, vấn đề là sự vô tội. Bây giờ tôi hiểu cô ấy ám chỉ gì...

Marshall sắc sảo nhìn anh:

- Tôi nghĩ, có thể ngài đã hiểu.

- Tôi hiểu cô ấy nói điều ngài vừa nói. Gia đình sẽ rơi vào tình cảnh bị nghi ngờ...

Marshall ngắt lời anh:

- Gia đình chưa từng bị nghi ngờ, chính Jack Argyle bị nghi ngờ trước tiên.

Calgary vẫn tiếp tục:

- Gia đình sẽ bị nghi ngờ, và có thể bị nghi ngờ mãi mãi. Nếu một người trong gia đình phạm tội, có thể họ không biết chính xác đó là ai. Họ sẽ nhìn nhau và băn khoăn...Vâng, đó là điều tệ hại nhất. Họ sẽ không biết...

Im lặng. Marshall nhìn Calgary vẻ không khích lệ nhưng vẫn không nói gì.

- Khủng khiếp quá... thưa ngài - Calgary nói, vẻ xúc động hiện rõ trên khuôn mặt gầy nhay cảm của anh - Đúng thế, rất khủng khiếp... Năm này qua năm khác rình mò nhau, bản khoản day dứt. Quan hệ của gia đình với xã hội sẽ bị ảnh hưởng. Tình yêu tan vỡ, chân lý bị vùi dập...

Marshall hắng giọng:

- Ngài không quá bi thảm hóa vấn đề đấy chứ?

- Không, tôi không nghĩ vậy. Tôi nghĩ, xin thứ lỗi, tôi thấy vấn đề rõ ràng hơn ngài. Tôi có thể hình dung thực chất của vấn đề.

Lại im lặng.

Calgary tiếp tục:

- Vấn đề là thế này: người vô tội bị kết án... Đáng ra là không thể như thế được. Đó chính là lý do tôi không thể đứng ngoài cuộc. Tôi không thể bỏ đi và nói: "Tôi đã làm một việc đúng, tôi đã làm một điều có thể làm, tôi đã phục vụ công lý". Vì ngài cũng thấy là, việc tôi làm chẳng phục vụ được gì cho công lý. Tội ác không bị trừng phạt, người vô tội không thoát được bóng đen của sự hiểu lầm.

- Tôi nghĩ ngài đã tự làm một mình đấy, tiến sĩ Calgary ạ. Điều ngài vừa nói có một cơ sở sự thật nào đó, không nghi ngờ gì nữa; nhưng tôi không thể thấy rằng, ngài có thể làm được gì bây giờ?

- Đúng vậy, tôi khó có thể làm được một việc có ích nào đó, nhưng tôi phải cố gắng. Đó chính là lý do khiến tôi đến gặp ngài. Tôi muốn... tôi nghĩ tôi có quyền được biết... bức tranh toàn cảnh của vụ án.

-Ồ, không có gì phải giấu diếm đâu - Giọng Marshall đã lạnh lợi hơn - Tôi có thể cung cấp cho ngài mọi thông tin cần thiết. Tất nhiên chỉ là các sự kiện thôi. Hơn các sự kiện thì tôi chịu. Tôi chưa bao giờ có quan hệ thân thiết với gia đình ấy. Hằng của chúng tôi đã làm việc với bà Argyle vài năm. Chúng tôi thực hiện các di chúc cho bà. Tôi biết cả hai ông bà, cả bầu không khí ở Tu điểm ánh sáng cùng đặc điểm và tính khí của từng người. Thật ra thì tôi cũng chỉ biết qua bà Argyle mà thôi.

- Tôi hiểu ngài, nhưng cho phép tôi được bắt đầu từ một điểm xuất phát cụ thể. Tôi biết bọn trẻ không phải là con đẻ của bà ấy. Chúng được nhặt về nuôi.

- Đúng vậy, bà Argyle chính là Rachel Konstam, con gái duy nhất của ông Rudolph Konstam, một người rất giàu có. Mẹ bà là người Mỹ và cũng giàu có. Rudolph Konstam là một người nhân hậu và đã dạy dỗ con gái theo những chuẩn mực của mình. Ông bà qua đời trong một vụ tai nạn máy bay và Rachel liền hiến rất nhiều tiền bạc được thừa kế cho các tổ chức từ thiện, như chúng ta vẫn gọi một cách không chính xác. Bà đã cho xây dựng nhiều nhà từ thiện. Công việc đang tiến hành thì bà gặp Leo Argyle, giảng viên trường Oxford, một người rất quan tâm tới các cải cách kinh tế và xã hội. Muốn hiểu bà Argyle, ngài cần chú ý rằng, bi kịch lớn nhất đời bà là bà không có khả năng sinh nở. Như đã từng xảy ra với nhiều phụ nữ khác, điều này quả đã phủ bóng đen xuống cuộc đời bà. Sau khi đã chạy chữa đủ cách, bà phải chấp nhận thực tế đau xót đó. Và bà đã phải tìm kiếm một giải pháp nhằm giảm nhẹ nỗi bất hạnh của mình. Đầu tiên, bà nhận nuôi một đứa trẻ ở khu ổ chuột New York, đó là cô Durrant. Bà dành tất cả tình cảm của mình cho trẻ em. Khi chiến tranh nổ ra vào năm 1939, bà làm việc ở Bộ Y tế với tư cách là một nhà bảo mẫu thời chiến và mua ngôi nhà mà ngài đã viếng thăm, tức Tu điểm ánh sáng.

- Tu điểm rắn.

- Đúng vậy, tôi tin đó là cái tên đầu tiên. Và bây giờ, dường như nó phù hợp hơn cái tên Tu điểm ánh sáng mà bà đã chọn. Năm 1940, bà nuôi chừng 12 đến 16 đứa trẻ, phần lớn không còn gia đình hay không được chăm sóc đầy đủ. Bọn trẻ đã được chăm sóc tốt, được sống trong một ngôi nhà sang trọng. Tôi đã nói với bà rằng, bọn trẻ sẽ gặp khó khăn khi chiến tranh chấm dứt, khi chúng phải từ biệt bà để về nhà của chúng. Bà không để ý đến lời khuyên của tôi. Bà hoàn toàn quên mình vì bọn trẻ và cuối cùng là có kế hoạch giữ vài đứa trẻ mồ côi hay nghèo nhất lại. Mary nay đã lấy Philip Durrant; Michael hiện làm việc ở Drymouth; Tina - đứa con hoang; Hester và cuối cùng là Jacko. Chúng lớn lên và coi ông bà như bố mẹ đẻ. Chúng được chăm sóc và giáo dục tốt nhờ những đồng tiền của bà. Nhưng theo tôi, người ta nên xa lánh nơi mọi thứ đều thừa thãi. Nếu không, người ta sẽ mạo hiểm hành động theo những sở thích riêng. Jack - hay Jacko như mọi người thường vẫn gọi - luôn không vừa ý. Cậu ta ăn cắp tiền ở trường

và bị đuổi học. Năm đầu tiên ở đại học, cậu ta đã dính vào chuyện bê bối. Cậu ta suýt vào tù hai lần, cậu ta không chịu nghe lời ai. Ngài có thể tìm hiểu kỹ sau. Hai lần, ông bà Argyle đều tha thứ tội biến thủ cho cậu ta. Hai lần, mọi người đã dồn tiền cho cậu ấy lập nghiệp. Và cả hai lần, công ty kinh doanh của cậu đều bị phá sản. Sau khi cậu ta chết, một khoản trợ cấp đã được dành để trả cho người vợ góa của cậu ta.

Calgary ngạc nhiên vươn người về phía trước:

- Người vợ góa? Không ai nói với tôi rằng anh ta đã lập gia đình!

- Bạn thân mến, bạn thân mến - Vị luật sư cúi kính bẻ ngón tay kêu lắc rắc - Tôi sơ xuất quá.

Tôi quên là ngài không đọc báo. Tôi có thể nói rằng, không một ai trong gia đình biết việc này cả. Sau khi anh ta bị bắt, vợ anh ta bất ngờ xuất hiện ở Tu điểm ánh sáng với một sự đau khổ khôn cùng (vì cái gì vậy?). Ông Argyle đã đối xử tốt với cô ấy. Cô ta vốn là gái nhảy ở hiệu khiêu vũ Drymouth. Sở dĩ tôi quên kể về cô ta vì cô ta đã tái giá ít lâu sau Jacko chết. Chồng cô ấy là thợ điện ở Drymouth, tôi nghĩ vậy.

- Tôi cần gặp cô ấy - Calgary nói, anh bổ sung - cô ta chính là người đầu tiên tôi cần gặp.

- Tất nhiên rồi. Tôi sẽ đưa địa chỉ cho ngài. Tôi không hiểu tại sao lại không lưu ý ngài việc này ngay từ đầu.

Calgary im lặng.

- Cô ấy là, đúng vậy, một yếu tố không đáng kể - Vị luật sư nói, về hối hận - ngay cả báo chí cũng không bàn tán đến cô ấy nhiều. Cô ấy không bao giờ vào thăm hay biểu hiện một sự quan tâm nào đối với chồng.

Calgary chìm đắm trong suy tư. Rồi anh nói:

- Ngài có thể cho tôi biết chính xác là ai đã có mặt trong ngôi nhà buổi tối hôm bà Argyle bị giết hại không?

Marshall nhìn anh như chăm chú hơn:

- Leo Argyle và cô gái trẻ nhất Hester. Mary Durrant và người chồng tàn tật của cô cũng có mặt. Người chồng vừa được ra viện. Có cả Kirsten Lindstrom mà ngài đã gặp. Bà ta là người Thụy Điển, được đào tạo thành y tá và là người giúp việc của bà Argyle từ thời chiến tranh. Michael và Tina thì vắng mặt. Michael bán xe hơi ở Drymouth và Tina là nhân viên thư viện ở Redmyrn, cô cô có một căn hộ ở đó.

Marshall dừng lại trước khi tiếp tục kể.

- Có cả Vaughan, thư ký của Leo. Cô ta đã về nhà trước khi người ta phát hiện ra vụ giết người.

- Tôi đã gặp cô ta. Cô ta có vẻ rất quan tâm đến ông Argyle.

- Đúng, đúng vậy. Tôi cho rằng chúng ta sắp được chứng kiến một cuộc hứa hôn.

- Ra thế!

- Ông ấy rất cô đơn sau khi vợ chết - Vị luật sư nói, về không tin tưởng vào những lời mình nói lắm.

- Chính thế - Calgary nói và anh hỏi tiếp - Động cơ nào vậy, thưa ngài?

- Ngài tiến sĩ thân mến của tôi ơi, thực sự là tôi không thể có ý kiến gì ở đây được.

- Tôi nghĩ là ngài có thể có ý kiến, khi ngài tự cho rằng các sự kiện còn mơ hồ.

- Không hề có khoản trợ cấp trực tiếp nào cho bất kỳ ai. Bà Argyle có nhiều bản di chúc riêng biệt, một phương thức đang được áp dụng phổ biến. Các di chúc này không hề bỏ sót một người con nào. Các di chúc được ủy quyền cho ba người: tôi, ông Argyle và một luật sư người Mỹ, cậu họ xa của bà Argyle. Một số tiền rất lớn được ủy quyền cho ba chúng tôi sử dụng và chúng tôi sẽ trợ cấp cho người nào cần đến tiền nhất.

- Còn ông Argyle? Liệu ông ấy có được lợi gì từ cái chết của vợ không?

- Chắc là không. Phần chủ yếu của gia tài, như tôi đã nói, nằm ở các di chúc. Bà ấy đã dành cho ông một phần gia tài và phần này được để ngoài các di chúc kể trên.

- Còn bà Lindstrom?

- Bà Argyle trả lương cho bà ta hậu hĩnh - Marshall cúi kính bổ sung - Động cơ ư? Đối với tôi, dường như không có cả khái niệm ấy ở đây nữa cơ. Không dính dáng đến chuyện tiền nong đâu.

- Thế còn lĩnh vực tình cảm? Liệu có một sự va chạm đặc biệt nào không?

- Tôi e rằng tôi không thể giúp ngài được gì. Tôi không để ý đến cuộc sống riêng của họ.

- Vậy thì ai có thể gây án?

Marshall cân nhắc trong chốc lát. Rồi ông hầu như miễn cưỡng nói:

- Ngài có thể gặp một bác sĩ ở vùng này, bác sĩ MacMaster, hình như tên ông ấy như vậy. Ông ấy đã nghỉ hưu nhưng vẫn sống cạnh Tụ điểm ánh sáng. Ông ấy đã từng phục vụ ở những bệnh viện thời chiến. Chắc ông ấy biết rõ cuộc sống ở đó. Chưa chắc ngài đã thuyết phục được ông ta. Nhưng nếu ông ta thích thì ông ta có thể giúp ngài. Xin ngài thứ lỗi vì tôi nói điều này, phải chăng ngài cho rằng, ngài có thể đạt được một kết quả mà cảnh sát đã không đạt được?

- Tôi không biết, có lẽ là không. Nhưng tôi biết rõ điều này: tôi cần cố gắng. Đúng vậy, tôi cần phải cố gắng.

Chương 5

Đôi lông mày của vị cảnh sát trưởng rướn lên chậm chạp trong một cố gắng tuyệt vọng nhằm chạm được tới mái tóc xám của ông. Ông ngẩng đầu lên nhìn trần nhà rồi lại cúi xuống chồng tài liệu trên bàn.

- Không thể diễn tả được! - Ông nói.
- Chàng thanh niên phụ tá có nhiệm vụ là luôn sẵn sàng phục vụ ông cảnh sát trưởng nói:
- Đúng vậy, thưa ngài!
- Một vụ rắc rối quá - thiếu tá Finney lẩm bẩm. Ông gõ gõ các ngón tay xuống bàn - Ông Huish đã tới chưa?
- Rồi ạ, ông sĩ quan đến được năm phút rồi ạ.
- Tốt, anh mời ông ấy vào nhé.

Ông sĩ quan cảnh sát Huish có vóc dáng cao, vẻ buồn buồn. Dáng dấp rầu rĩ của ông nặng nề đến mức không ai có thể tin rằng ông là cuộc sống và là linh hồn của lũ trẻ nhà ông, ông có thể đùa cợt về nhét xu vào tai để trêu chúng.

- Ông cảnh sát trưởng nói:
- Chào anh Huish, chúng ta đã vớ được một mớ bong bóng rồi. Anh nghĩ sao?
 - Vị sĩ quan cảnh sát thở khó nhọc và ngồi xuống chiếc ghế mà người thủ trưởng vừa chỉ:
 - Đường như hai năm trước chúng ta đã mắc sai lầm. Người đàn ông này, tên anh ta là gì ấy nhỉ?

- Ông cảnh sát trưởng lật tài liệu:
- Calory, không phải, Calgary. Loại người mà người ta vẫn gọi là giáo sư. Có thể ông ta đang trí? Ông ta luôn mơ hồ về thời gian và mọi chuyện khác?

Đường như có một vẻ mong muốn ẩn hiện trong giọng nói của ông, nhưng Huish đã không đáp ứng. Anh nói:

- Tôi hiểu đó là một nhà khoa học.
- Vậy anh cho rằng chúng ta phải thừa nhận câu chuyện khó tin của ông ta sao?
- Ồ, ngài Reginald, dường như đã được thừa nhận rồi. Và tôi không thể nghĩ rằng, ông ấy lại bỏ qua một chi tiết nào đó.
- Đó là những lời dành cho vị Chánh ủy viên công tố.
- Đúng vậy - Finney nói về không hài lòng - nếu ông Chánh ủy viên công tố đã bị thuyết phục, tôi nghĩ rằng chúng ta nên chấp nhận. Có nghĩa là phải điều tra lại. Anh có mang theo hồ sơ cũ như tôi yêu cầu không?

- Tôi có mang theo, thưa ông.
- Người sĩ quan đặt tài liệu lên bàn.
- Anh đã nghiên cứu lại? - Ông cảnh sát trưởng hỏi.
- Tôi đã xem lại tối qua. Tôi còn nhớ rõ vụ này. Nói cho cùng, vụ án xảy ra cũng chưa lâu la gì lắm

- Vậy thì, anh Huish, chúng ta cần xem xét từ đâu?
- Từ đầu, thưa ông. Có vấn đề rắc rối là, như ngài đã biết, lúc xử án không ai ngoài Jacko bị nghi ngờ cả.
- Đúng vậy. Dường như đó là một vụ hết sức rõ ràng. Đừng nghĩ là tôi có ý bới móc chuyện cũ nhé, anh Huish ạ. Tôi luôn ủng hộ anh trăm phần trăm.

- Không thể nghĩ khác được - Huish trầm ngâm - Điện thoại gọi đến báo là Argyle bị giết. Thông tin về việc dọa nạt mẹ và những dấu tay của anh ta trên chiếc gậy chọc lỗ. Rồi số tiền nữa. Chúng ta bắt giữ ngay lập tức và và số tiền bị mất nằm trong túi anh ta.

- Lúc đó anh có ấn tượng như thế nào về anh ta?
- Rất xấu - Huish suy tính - Quá tự phụ và cho rằng mình có lý. Với chứng cứ vắng mặt trong thời gian gây án, anh ta luôn tự phụ. Anh ta nghĩ là bản thân mình đủ khôn ngoan mà. Anh ta cho rằng điều mình làm là hoàn hảo, không ai khám phá được. Anh ta đã xử sự hoàn toàn sai lầm.

- Đúng vậy, mọi việc đã chứng tỏ điều đó. Nhưng ngay lập tức anh nghĩ là anh ta giết người à?
- Người sĩ quan cân nhắc:

- Đó không phải là chuyện có thể tin ngay được. Tôi có thể nói rằng, anh ta là loại người rất dễ đi đến kết cục như vậy. Giống như Harmon năm 1938. Những kỷ lục xấu của anh này như ăn cắp xe đạp, lừa đảo lấy tiền, lừa gạt phụ nữ có tuổi, và cuối cùng là dùng acid để dọa nạt, anh ta đã cưỡng ép một phụ nữ nhiều lần. Tôi đã cho rằng Jack Argyle chính là loại người như vậy.

- Nhưng hình như ta đã sai lầm - Vị cảnh sát trưởng chậm chạp nói.

- Đúng là chúng ta đã sai lầm. Và anh ta đã chết. Đó là điều đáng buồn. Tôi xin ông lưu ý rằng, anh ta là một thanh niên hư hỏng. Có thể anh ta không giết người, đúng là không giết người như ta đã thấy, nhưng anh ta rất hư hỏng.

- Tiếp tục đi, ông bạn - Finney cau kỉnh - Ai giết bà ta? Tối qua anh đã xem xét toàn bộ vụ án, như anh vừa nói. Một người nào đó đã giết chết bà ta. Người phụ nữ đó không thể tự đánh vào gáy mình một cú đòn chí mạng như thế bằng chiếc gậy chọc lò được. Người khác đánh. Vậy là ai?

Huish thở dài và dựa lưng vào thành ghế.

- Tôi lo rằng chưa chắc chúng ta tìm được thủ phạm.

- Khó thế cơ à?

- Rất khó. Vì vụ án đã xảy ra lâu rồi và ta có quá ít chứng cứ. Tôi giả định rằng, không thể hy vọng vào những bằng chứng đầy đủ và trực tiếp được.

- Lúc đó trong nhà có ai? Ai đang ở cạnh bà ta?

- Không thể biết được. Có thể đó là một người trong nhà, cũng có thể là một người mà bà ta vừa đón vào. Họ luôn khóa cửa cẩn thận. Chấn song đặc biệt ở cửa sổ, dây xích và khóa đặc biệt ở cửa ra vào. Hai năm trước họ bị mất trộm nên nay họ rất cảnh giác. Vấn đề là ở chỗ, thưa ông, chúng ta đã không tra xét tỉ mỉ lúc vụ án mới xảy ra. Lúc đó chứng cứ chống lại Jacko là đầy đủ. Tất nhiên là bây giờ ai cũng có thể thấy rằng, kẻ giết người đã nắm vững và lợi dụng được cơ hội.

- Nắm được cơ hội là chàng trai đã ở đó, đã cãi nhau và dọa nạt mẹ?

- Đúng vậy. Người đó chỉ còn việc là lên vào phòng nhật thanh sắt chọc lò với đôi tay xỏ găng, tới bên bàn bà Argyle đang viết và đánh vào đầu bà.

Thiếu tá Finney buột ra một từ thông thường:

- Tại sao?

Huish chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy thưa ông, đó chính là bí mật mà ta cần khám phá. Có lẽ đó là việc khó khăn nhất.

Chúng ta chưa biết động cơ của kẻ giết người.

- Có lẽ vậy - vị cảnh sát trưởng nói - Giống như các phụ nữ có tiền khác, bà ta đã cố gắng tránh cái chết. Bản di chúc có ủy nhiệm đã được chuẩn bị, bọn trẻ đều được chia tiền bạc nếu chẳng may bà chết. Bà là người đáng kính trọng và đã cung cấp tài chính cho lũ trẻ suốt đời. Sự giáo dục tốt, những khoản tiền lớn để lập nghiệp, những khoản trợ cấp hậu lĩnh cho tất cả. Tình thương, lòng tốt, sự rộng lượng.

- Đúng vậy, dường như không hề có lý do để loại bỏ bà. Tất nhiên...

- Gì vậy, anh Huish?

- Ông Argyle, tôi xin ông lưu ý, đang nghĩ đến việc lập gia đình. Ông ấy định cưới cô Gwenda Vaughan, thư ký của ông ấy nhiều năm nay.

- Nếu thế - Thiếu tá Finney trầm ngâm - tôi cho rằng có động cơ ấy. Lúc đó chúng ta chưa biết chuyện này. Cô ta đã làm việc cho ông Argyle trong nhiều năm, như anh đã nói. Ta có thể nghĩ rằng, giữa họ với nhau đã có một điều gì đó lúc xảy ra vụ án đó được không?

- Tôi khá nghi ngờ giả thuyết đó. Một chuyện như vậy sẽ lan rộng rất nhanh trong vùng. Theo tôi, chưa chắc ông đã phỏng đoán chính xác. Lúc đó, bà Argyle không hề phải bận tâm tìm hiểu hay tức giận vì chuyện gì của ông ấy cả.

- Anh nói đúng. Nhưng việc ông ta muốn tục huyền chẳng được hay ho cho lắm.

- Cô ta còn trẻ và hấp dẫn. Tôi không thể nói rằng cô ta đẹp lộng lẫy, nhưng quả thật là cô ấy rất ưa nhìn và có một phong thái rất quyến rũ.

- Hình như cô ta đã phục vụ cho ông ấy khá lâu rồi. Những nữ thư ký như thế luôn có những thiên tình ái mùi mẫn với ông chủ của họ.

- Thế là chúng ta đã có thể tìm ra một động cơ cho người này - Huish nói - Còn người phụ nữ Thụy Điển nữa. Thực sự là bà ta không cảm mến bà Argyle nhiều như bà ta vẫn chứng tỏ với

mọi người. Hình như đã có sự khinh bỉ thực hay giả tưởng giữa hai người. Nhưng bà ta không được lợi lộc gì với cái chết của bà Argyle vì đã được trả công hậu hĩnh. Bà ta, dường như vậy, là người đáng yêu, rất dễ xúc động chứ không phải hạng người mà người ta có thể cho rằng, sẵn sàng giáng thanh sắt vào đầu người khác mà không hề run tay! Nhưng liệu ta có dám chắc không? Hãy nhớ vụ Lizzie Boden.

- Không thể. Thế không hề có câu hỏi nào về một sự đột nhập từ bên ngoài vào ư?
- Không hề có chút dấu vết nào. Ngăn kéo đựng tiền bị kéo ra. Người ta đã cố tạo ra sự lộn xộn trong phòng để chứng tỏ là có kẻ trộm đã đột nhập vào, nhưng đó hoàn toàn là do bàn tay của một người không thạo việc. Lúc bấy giờ chúng ta đã cho rằng chính Jacko đã nghĩ ra chuyện đó.

Vị cảnh sát trưởng nói:

- Một điều kỳ lạ đối với tôi là số tiền.
- Đúng vậy, rất khó hiểu. Một đồng 4 bảng thu được ở Jacko chính là đồng tiền mà nhà băng mới trao cho bà Argyle lúc sáng. "Bà Phê", đó là cái tên được viết ở tờ bạc này. Anh ta nói rằng chính bà Argyle đưa cho anh ta, nhưng ông Argyle và Gwenda đều khẳng định là bà Argyle vào thư viện lúc 7 giờ kém 15 và kể với họ chuyện Jacko vòi tiền. Bà nói mình bạch rằng bà đã từ chối.

Tất nhiên là với những chi tiết ta vừa biết, có thể ông Argyle và người thư ký đã nói dối.

- Đó cũng là một khả năng. Và hình như... - Người sĩ quan dừng lại.
- Gì vậy, anh Huish? - Finney cổ vũ.
- Hãy giả thiết rằng một người nào đó, ta tạm gọi là X, nghe được cuộc cãi cọ và những lời đe dọa của Jacko. Hãy cho rằng chính lúc đó, nhân vật còn giấu mặt kia phát hiện thấy cơ hội hành động. Người này cầm lấy tiền, chạy theo anh thanh niên và nói rằng bà mẹ cho tiền. Rồi ung dung lựa chọn đường đi nước bước, sử dụng thanh chọc lò mà Jacko đã dùng để dọa dẫm mẹ một cách cẩn thận để không làm mất đi các dấu tay sẵn có...

Vị cảnh sát trưởng giận dữ:

- Nhưng những giả thiết ấy không phù hợp với những hiểu biết của tôi về gia đình này. Ngoài ông Argyle, Gwenda Vaughan, Hester Argyle và bà Lindstrom, còn có ai trong nhà lúc đó nữa?
- Người con gái lớn Mary Durrant và chồng cô ta.
- Anh ta tàn tật à? Loại bỏ đi. Còn Mary Durrant thì sao?
- Cô ta đúng là một hình mẫu của lòng từ thiện thừa ông. Ông không thể hình dung thấy cảnh cô ấy nổi giận hay, đúng vậy, hay giết người đâu.
- Còn những người phục vụ?
- Họ làm công nhật và đã ra về từ lúc 6 giờ.
- Tôi muốn biết rõ hơn về diễn biến thời gian.

Người sĩ quan đưa hồ sơ cho thủ trưởng của mình.

- Hmm...Phải, tôi đã rõ. Bảy giờ kém 15 bà Argyle vào thư viện kể cho chồng nghe về Jacko. Gwenda Vaughan có mặt ở đó. Lúc 7 giờ, cô ta ra về. Hester Argyle còn nhìn thấy mẹ lúc 7 giờ kém vài phút. Sau đó không ai thấy bà nữa cho đến tận 7 giờ 30 phút lúc bà Lindstrom phát hiện ra xác bà Argyle. Từ 7 giờ đến 7 giờ 30 phút có thể có nhiều chuyện xảy ra. Hester có thể giết mẹ. Gwenda Vaughan có thể giết bà sau lúc rời thư viện và trước lúc ra về. Bà Lindstrom có thể giết bà chủ lúc bà ta "phát hiện" ra xác chết. Leo Argyle ngồi một mình trong thư viện từ 7 giờ 10. Ông ta có thể xuống phòng vợ và giết bà trong khoảng thời gian 20 phút đó. Mary Durrant cũng có thể xuống nhà giết mẹ. Và... - Finney trầm ngâm - Và bà Argyle có thể mở cửa cho một người nào đó vào. Lúc trước chúng ta đã nghĩ đó chính là Jacko Argyle. Ông Leo Argyle đã khai, nếu anh chưa quên, là ông nghe thấy tiếng chuông, tiếng mở và tiếng đóng cửa. Nhưng ông rõ vào lúc nào. Chúng ta đã cho rằng đó là lúc Jacko quay trở lại và giết bà.

- Anh ta không cần gọi cửa vì có chìa khóa riêng, mọi người trong gia đình đều có.
- Hình như còn một người con trai nữa thì phải.
- Đúng vậy, Michael. Buôn bán xe hơi ở Drymouth.
- Anh thử tìm hiểu xem buổi tối hôm đó anh ta làm gì?
- Sau hai năm trời? Liệu có ai nhớ được không?
- Hình như anh ta đang có công chuyện lúc xảy ra vụ án?
- Anh ta đang chạy thử xe cho khách hàng. Không có cơ sở gì để nghi ngờ anh ta, nhưng anh ta

cũng có chìa khóa riêng và có thể đã phóng xe về giết mẹ.

Vị cảnh sát trưởng thở dài:

- Tôi không rõ anh cần làm gì bây giờ, anh Huish ạ. Liệu chúng ta có thể tìm được gì ở đây không?

- Tôi cũng rất muốn biết ai giết bà ấy. Theo hiểu biết của tôi, bà là người phụ nữ tuyệt vời. Bà đã làm được nhiều việc cho mọi người, cho những đứa trẻ bất hạnh. Bà là người lẽ ra không thể bị giết hại như vậy. Đúng thế đấy, tôi rất muốn biết. Ngay cả trong trường hợp chúng ta không thể có những chứng cứ được ông Chánh ủy viên công tố chấp thuận, tôi vẫn muốn biết.

- Thôi được, tôi chúc anh mọi sự tốt lành, anh Huish ạ. Lúc này ta chưa có đủ những thông tin cần thiết, nhưng đừng có nản lòng nếu anh không tìm ra một phương sách nào. Dấu vết mờ nhạt quá. Đúng vậy, quá mờ nhạt mất rồi.

Chương 6

Ánh sáng bùng lên trong rạp. Các quảng cáo chạy loang loáng trên màn ảnh. Những phụ nữ chỉ chỗ ngồi đi đi lại lại với những chai nước giải khát và những hộp kem. Arthur Calgary chăm chú nhìn họ. Một cô gái tròn trĩnh có bộ tóc nâu gọn đẹp, dáng người cao, nước da ngăm ngăm. Đó chính là người mà anh cần tìm: vợ Jacko. Vợ góa của Jacko và bây giờ là vợ của anh chàng Joe Clegg. Một bộ mặt nhỏ nhắn, xinh xắn nhưng nhạt nhẽo trát đầy phấn, đôi chân mày kẻ đậm và bộ tóc cứng đờ, chổi mắt trong một kiểu uốn tóc rẻ tiền. Arthur Calgary mua một que kem của cô ta. Anh có địa chỉ và có thể gọi điện thoại, nhưng anh muốn gặp cô khi cô chưa biết anh. Cô ta là như vậy đấy. Không hề có dáng vẻ của người con dâu, anh nghĩ, mà bà Argyle có thể chăm sóc, nếu bạn để ý đến mọi mặt. Không nghi ngờ gì, đó chính là lý do khiến Jacko giấu giếm gia đình.

Anh thở dài, giấu que kem dưới ghế rồi tựa lưng vào ghế khi đèn phụt tắt và một hình ảnh mới lại hiện lên trên màn ảnh. Anh đứng dậy và bỏ ra ngoài.

Mười một giờ sáng hôm sau, anh gọi cửa khu nhà cô ở. Một cậu bé mười sáu tuổi mở cửa và trả lời Calgary:

- Gia đình Clegg? Tầng trên cùng ạ.

Calgary leo lên thang gác. Anh gõ cửa và Maureen Clegg ra mở. Trông cô khác hẳn vì thiếu bộ đồng phục và son phấn trang điểm. Một khuôn mặt nhỏ nhắn, kém lanh lợi, có đường nét khá nhưng không hấp dẫn. Cô cau mày nhìn Calgary.

- Tôi chắc cô đã nhận được thư của ngài Marshall?

Khuôn mặt cô trở lại bình thường.

- Ô, hóa ra là ông! Mời ông vào - Cô lùi lại nhường bước cho anh - Xin ông thứ lỗi vì nhà cửa lộn xộn quá. Tôi bận lắm, thưa ông.

Cô nhặt mớ quần áo chưa giặt vắt trên ghế và dọn dẹp bữa ăn sáng từ hôm trước còn lại.

- Mời ông ngồi, ông đến thăm chúng tôi thì quý hóa quá.

- Tôi cảm thấy đây là việc cuối cùng tôi có thể làm - Calgary nói.

Cô cười vẻ hơi lo ngại, dường như cô không thừa nhận điều anh vừa nói.

- Ngài Marshall đã viết thư cho tôi kể về câu chuyện của Jacko. Ngài viết rằng có một người đã cho anh ấy đi nhờ xe tới Drymouth. Chính là ông?

- Đúng vậy, chính là tôi.

- Thực sự là tôi không tin câu chuyện của ông - Maureen nói - Tối qua tôi và Joe vừa bàn về chuyện đó. Tôi nói với anh ấy rằng, cứ như phim trình thám vậy. Hai năm rồi còn gì!

- Có lẽ như thế.

- Tất nhiên ông cho rằng những gì ông xem ở rạp chiếu bóng là vô lý, là không thể xảy ra trong cuộc sống được. Thế mà nó đã xảy ra đấy. Đã xảy ra trong thực tế. Thật kỳ lạ quá!

- Tôi cũng giả định rằng mọi người đều nghĩ như vậy - Anh nhìn cô gái với một sự xót xa mơ hồ.

Cô gái vui vẻ liến thoắng:

- Jacko tội nghiệp đã chết và chúng ta không thể biết gì về câu chuyện đó. Ông biết đấy, anh ấy bị viêm phổi trong tù. Có lẽ do không khí trong tù ẩm thấp quá.

Calgary nhận thấy cô gái có một cái nhìn hoàn toàn lảng mạn về nhà tù. Đối với cô, đó là những căn phòng ẩm ướt với những chú chuột hay gặm chân người tù.

- Lúc đó, tôi phải nói thế này - cô gái tiếp tục - anh ấy chết đi lại là điều hay.

- Tôi cũng nghĩ vậy... tôi cũng nghĩ điều đó phải xảy ra.

- Ô, tôi muốn nói rằng, anh ấy bị giam giữ ở đó năm này qua năm khác và mãi mãi... Joe nói rằng tốt nhất là tôi nên li dị và tôi cũng...

- Cô muốn bỏ anh ấy?

- Hình như gần số phận với một người tù chung thân là một điều không thú vị gì. Ngoài ra, ông nên biết, mặc dù tôi thích Jacko nhưng anh ấy còn lâu mới là người chín chắn như ông nghĩ. Tôi chưa bao giờ nghĩ một cách nghiêm chỉnh rằng, cuộc hôn nhân của chúng tôi sẽ kéo dài mãi mãi.

- Cô bắt đầu làm thủ tục li dị khi anh ấy chết?

- Đúng vậy, tôi đã làm thế. Tôi muốn nói là tôi đã thuê luật sư. Joe cũng đã giúp đỡ tôi. Tất nhiên là chưa bao giờ Joe ưa Jacko.

- Chồng cô hiện nay ấy à?

- Vâng, anh ấy là thợ điện. Một nghề nghiệp tốt và nhiều người cần đến anh ấy. Anh ấy luôn nói với tôi rằng Jacko không tốt, nhưng lúc đó tôi còn rất khờ dại và đã bị Jacko làm cho mê mẩn. Jacko có một phong thái rất đặc biệt, chắc ông cũng biết.

- Có lẽ vậy.

- Anh ấy rất có tài thu hút phụ nữ xung quanh mình. Thực tình tôi cũng không biết vì sao. Anh ấy không đẹp trai hay hấp dẫn gì. Mặt khỉ, tôi vẫn thường gọi như thế. Nhưng anh ấy có một nét riêng độc đáo. Mọi người đều thấy là mình đang làm những gì anh ấy muốn. Tôi lưu ý ông rằng, chính nhờ vậy mà anh ấy gỡ được bản thân mình ra khỏi vài vụ rắc rối. Ngay sau khi chúng tôi cưới nhau, anh ấy ấy có chuyện ở hiệu sửa ô tô nơi anh làm việc, chuyện liên quan tới việc sửa xe cho khách hàng. Tôi không rõ là chuyện gì, chỉ biết rằng ông chủ rất tức giận. Nhưng Jacko liền lượn quanh bà chủ. Bà ấy lớn tuổi rồi, gần năm mươi, nhưng Jacko trở tài khéo đến mức bà ấy không hiểu rằng mình đang đi bằng chân hay bằng cái gì nữa. Bà đã làm mọi yêu cầu của anh ấy. Bà ta quần lầy ông chồng, van nài chồng đừng đuổi việc nếu Jacko trả lại đủ số tiền. Nhưng ông ấy không bao giờ biết được số tiền ấy ở đâu ra. Chính bà vợ ông ấy đã đưa cho Jacko! Chúng tôi được một mẻ cười!

Calgary nhìn cô gái với vẻ khó chịu kín đáo:

- Câu chuyện khôi hài lắm sao?

- Ông không nghĩ vậy à? Như trong mơ ấy chứ. Một bà lão mê Jacko và đã phải bỏ tiền túi để cứu anh ấy mà.

Calgary thở dài. Anh nghĩ, mọi việc không bao giờ giống với kỳ vọng của bất cứ ai. Ngày qua ngày, anh thấy mình càng ít có cảm tình với người thanh niên anh đang muốn gột rửa thanh danh. Dường như anh đang sắp hiểu và chia sẻ quan điểm đã khiến anh kinh ngạc ở Tụ điểm ánh sáng.

- Tôi đến đây chỉ để xem tôi có thể giúp được gì cho cô và tìm hiểu câu chuyện đã xảy ra.

Maureen Clegg hơi bối ngỡ.

- Rất cảm ơn ông, nhưng tại sao phải thế? Chúng tôi sống bình yên. Joe kiếm đủ tiền và tôi cũng có việc làm. Tôi là người xếp chỗ ở rạp Thế Giới Hình Ảnh, như ông đã biết.

- Vâng, tôi biết.

- Tháng tới chúng tôi sẽ mua ti vi - Cô gái tự hào nói tiếp.

- Tôi rất vui, thực sự vui hơn những gì có thể diễn tả được, khi thấy việc không may mắn đó đã không tạo ra một bóng đen thường xuyên đối với cô.

Anh thấy càng lúc càng khó chọn ngôn ngữ thích hợp để nói chuyện với cô. Mọi điều anh nói đều có vẻ trống rỗng và giả tạo. Tại sao anh không thể nói chuyện tự nhiên với cô ta nhỉ?

- Tôi đã sợ rằng, nó có thể đã là một nỗi đau đớn ghê gớm đối với cô.

Cô gái nhìn anh chằm chằm, đôi mắt xanh mở to của cô chứng tỏ cô không hiểu ý anh.

- Lúc ấy cũng khó chịu lắm. Hàng xóm bàn tán xôn xao và tôi rất lo lắng, mặc dù tôi phải nói rằng cảnh sát rất biết điều, mọi chuyện đều được xem xét tỉ mỉ. Họ hỏi chuyện tôi rất lịch sự.

Anh băn khoăn muốn biết cô thực sự nghĩ gì về chàng trai bất hạnh. Anh bất ngờ hỏi:

- Cô có nghĩ là anh ấy đã làm chuyện đó không?

- Ông định nói tôi có nghĩ là anh ấy có phạm tội không ấy à?

- Đúng vậy.

- Vâng, tất nhiên... vâng... Tôi cho rằng tôi đã nghĩ vậy. Tất nhiên anh ấy khai rằng anh không phạm tội, nhưng theo tôi không nên tin vào bất cứ điều gì Jacko nói và dường như anh ấy đã... Ông nên biết rằng anh ấy rất dữ tợn nếu không được vừa ý. Tôi cũng biết lúc đó anh đang bí tiền. Anh ấy không nói gì nhiều với tôi và đã quát mắng tôi khi tôi hỏi, rồi nói rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp, sau đó bỏ đi. Anh ấy nói rằng bà mẹ sẽ xì tiền ra. Bà phải xì ra. Và tôi đã tin, tất nhiên.

- Nếu tôi không nhầm, anh ấy chưa bao giờ cho gia đình biết về cuộc hôn nhân với cô. Cô chưa gặp họ bao giờ à?

- Đến lúc đó thì chưa. Ông thấy đấy, họ giàu có, nhà cao cửa rộng, mọi tiện nghi xa hoa. Tôi sẽ không được chào đón ở đó đâu. Jacko cho rằng tốt nhất là giữ kín mọi chuyện. Ngoài ra anh ấy

còn nói với tôi rằng, nếu anh đưa tôi về nhà, bà mẹ sẽ chỉ huy cả tôi và anh ấy. Anh ấy nói bà không thể không chỉ huy ai và anh ấy đã lãnh đủ phần rồi. Chúng ta sống theo ý muốn riêng, anh ấy thường nói như vậy.

Cô gái không hề có ý bức bối mà thực sự nghĩ rằng cách đối xử của chồng là hoàn toàn tự nhiên.

- Cô bị kích động mạnh khi Jacko bị bắt?

- Có gì lạ đâu ông. Làm sao anh ấy lại có thể làm chuyện đó? Tôi tự nhủ mình, nhưng rồi cũng không thể lẫn tránh được sự thật. Jacko luôn dữ tợn khi đang bức mình vì bất cứ điều gì.

Calgary vươn người về phía trước:

- Giả sử anh ấy phạm tội. Thế cô không hề ngạc nhiên khi biết anh ấy đã đánh vào đầu mẹ bằng thanh sắt chọc lò và ăn cắp một số tiền lớn ư?

- Ô, ông... ông Calgary, xin ông thứ lỗi cho, giả thiết như thế thì ác ý quá. Tôi không nghĩ anh ấy đã cố tình đánh mẹ như vậy. Không hề. Tôi nghĩ rằng khi bà mẹ từ chối cho tiền, anh ấy đã vớ lấy thanh chọc lò dọa bà và khi bà giằng lấy thanh sắt, anh ấy mất tự chủ và đánh bà. Tôi không nghĩ rằng anh ấy cố tình phạm tội. Đó chính là lúc vận may đã từ bỏ anh ấy. Ông có thể thấy là lúc đó anh ấy hăm tiền một cách điên dại. Anh ấy có thể vào tù nếu không có tiền mà.

- Cô không đổ tội cho anh ấy chứ?

- Ô, tất nhiên là không... Tôi không ưa một tính khí bạo lực như vậy. Mọi người cũng thế. Không, tôi không nghĩ đó là một điều tốt đẹp nên làm. Tôi bắt đầu suy nghĩ khi Joe nói với tôi rằng tôi không có bất kỳ một điểm nào phù hợp với Jacko. Nhưng có lẽ ông cũng biết phụ nữ chúng tôi rất khó thay đổi quyết định. Joe thì luôn luôn tỉnh táo, tôi biết anh ta từ lâu. Jackie thì hoàn toàn khác hẳn, anh ấy được giáo dục và chăm sóc tốt. Anh ấy có tiền và có một vẻ độc đáo như tôi đã nói. Anh ấy có thể làm quen với bất cứ ai. "Em sẽ hối tiếc cho mà xem, cô gái khờ khạo ạ", Joe nói với tôi như vậy. Lúc đó, tôi nghĩ rất xấu về Joe, nhưng cuối cùng Joe đã đúng.

Calgary nhìn cô gái và biết rằng cô đã không hiểu ẩn ý của anh.

- Đúng về gì vậy?

- Ô, Jacko đã mang đến cho tôi tất cả những gì anh ấy có. Chúng tôi luôn tôn trọng nhau và mẹ tôi chăm sóc chúng tôi chu đáo. Rồi cảnh sát đến bắt anh ấy! Rồi hàng xóm đều kháo chuyện. Rồi báo chí làm ầm ĩ lên. Tờ News of the World và những tờ khác. Thậm chí phóng viên đã tới căn vặn tôi cả ngày. Tôi đã rơi vào một tình thế rất tồi tệ.

- Nhưng, cô gái thân mến của tôi, bây giờ cô có nghĩ, thực tế anh ấy không phạm tội?

Khuôn mặt xinh xắn của cô thoáng bối rối trong giây lát.

- Tất nhiên là tôi đã lãng quên. Tôi muốn nói dù sao anh ấy cũng đã dọa nạt bà mẹ. Nếu anh ấy không làm thế, chắc gì đã bị bắt?

- Đúng thế, đúng thế đấy.

Dường như là, anh nghĩ, cô gái xinh đẹp và khờ khạo này còn thực tế hơn cả anh.

- Ô câu chuyện khủng khiếp quá - Maureen tiếp tục - Lúc đó tôi không biết mình cần phải làm gì. Rồi mẹ tôi nói rằng, tốt nhất là tôi nên đến gặp gia đình anh ấy. Bà nói chắc họ sẽ phải làm một việc gì đó cho tôi, tôi có quyền đến nhà. Một phụ nữ người nước ngoài mở cửa cho tôi và đầu tiên là bà ta không thể hiểu những lời tôi nói. Có vẻ như bà ấy không thể tin, "không thể thế được", bà ấy khẳng định, "không thể có chuyện Jacko cưới cô được". Tôi cảm thấy danh dự bị xúc phạm. "Chúng tôi đã cưới nhau, không phải ở phòng đăng ký kết hôn mà là ở nhà thờ". Đó chính là cách mẹ tôi bày cho tôi. Và bà ấy nói "Không đúng. Tôi không tin". Rồi ông Argyle ra và đón tiếp tôi rất chu đáo, đáng mến. Ông khuyên tôi không nên lo lắng quá mức, ông nói mọi người sẽ làm mọi việc để bảo vệ Jackie... Ông ấy hỏi tôi về chuyện tiền nong và sau đó ông gửi cho tôi một khoản trợ cấp đều đặn. Hiện nay tôi vẫn còn nhận được. Joe không muốn tôi nhận khoản tiền đó, nhưng tôi bảo anh ấy, "Đừng ngu ngốc thế, họ có túng thiếu gì đâu". Khi tôi và Joe làm lễ cưới, ông Argyle còn gửi cho tôi một séc chuyển tiền khá lớn làm quà. Ông nói là ông rất vui và hy vọng rằng đám cưới này sẽ hạnh phúc hơn. Vâng, hết sức khả ái, ông Argyle ấy mà.

Cô quay lại khi cửa được mở ra: - Ô Joe đấy à?

Joe là một thanh niên trẻ với cặp môi mỏng, mái tóc duyên dáng. Anh ta nghe Maureen giới thiệu và giải thích với vẻ khó chịu ngấm ngầm.

- Chúng ta đã trải qua tất cả những cái đó rồi - Joe nói vẻ không bằng lòng - Xin lỗi vì tôi nói ra điều này, thưa ông. Nhưng nếu chúng ta lại chọc mũi vào quá khứ thì chẳng hay ho gì đâu.

Maureen không may mắn, đó là tất cả những gì có thể nói ra được...

- Tôi hoàn toàn hiểu quan điểm của anh - Calgary nói.
- Tất nhiên vợ tôi không bao giờ dính dáng tới một chuyện như thế. Tôi đã biết anh ta là người không tốt. Có rất nhiều giai thoại về anh ta. Anh ta đã hai lần được tạm tha và bị quản thúc. Khi người ta đã muốn vậy, trước sau gì cũng được toại nguyện thôi! Đầu tiên là lừa gạt phụ nữ lấy tiền và tiếp sau là giết người.
- Nhưng anh ấy không giết người.
- Đó là tuyên bố của ông - Joe Clegg nói, nhưng có vẻ không tin tưởng lắm vào lời mình.
- Jack Argyle có một chứng cứ ngoại phạm rõ ràng khi thời gian gây án đã được xác định chính xác. Anh ấy đi nhờ xe tôi tới Drymouth. Vì thế anh ấy không phạm tội được.
- Có thể thế, thưa ông. Nhưng cho dù sự việc đúng như ông nói thì bởi lại chuyện cũ cũng không hay ho gì đâu. Hơn nữa, anh ta đã chết và mọi chuyện chẳng còn dính dáng gì đến anh ta. Mọi người sẽ có dịp đàm tiếu và suy luận nữa, thưa ông.

Calgary đứng dậy:

- Đó cũng là một suy nghĩ. Nhưng còn công lý nữa chứ, anh Clegg.
- Tôi luôn hiểu điều này, rằng tòa án nước Anh luôn công minh.
- Một tổ chức hoàn thiện nhất thế giới cũng có thể mắc sai lầm. Hơn nữa, công lý là tùy thuộc vào con người, vào những con người luôn có khả năng mắc sai lầm.

Sau khi tạm biệt và xuống đến phố, Calgary thấy bối rối hơn điều anh trù tính trước. Liệu có tốt hơn không, nếu trí nhớ về ngày đen tối đó không bao giờ trở lại với anh nữa? Và rồi, như chàng trai vừa nói, anh ta đã chết rồi. Anh ta đã chết trước khi có một vị quan tòa không bao giờ mắc sai lầm. và cho dù bây giờ mọi người nhớ đến anh ta như một kẻ giết người hay chỉ như một tên ăn cắp vặt, chẳng có gì khác nhau đối với anh ta nữa.

Nhưng rồi một cơn giận dữ bất ngờ chợt trỗi dậy trong anh. "Nhưng với một người nào đó thì có khác nhau chứ", anh nghĩ. "Có một người nào đó phải vui lòng chứ". Tại sao họ không thế nhỉ? Maureen Clegg thì anh có thể hiểu. Có thể cô ta mê đắm Jacko, nhưng yêu thì không. Hình như cô ta không có khả năng yêu bất kỳ ai. Nhưng còn những người khác. Cha anh ta. Chị anh ta, người đàn bà giúp việc... Họ phải vui lòng. Họ phải chia sẻ với nhau ý nghĩ tốt đẹp hơn về anh ta trước khi họ lo sợ cho bản thân... Đúng... một người nào đó phải quan tâm.

- Cô Argyle? Bàn thứ hai.

Calgary đứng nhìn cô gái trong giây lát.

Giản dị, nhỏ nhắn, rất trầm tĩnh và có sức mạnh nội tâm. Cô mặc chiếc áo dài xanh màu trứng sáo đậm, cổ và tay màu trắng. Mái tóc xám được tết gọn sau gáy. Nước da cô hơi đen, đen hơn một người Anh bình thường, trong khi vóc dáng lại hơi nhỏ. Đó chính là đứa trẻ gần như bị bỏ rơi đã được bà Argyle mang về nuôi và coi như con đẻ.

Cặp mắt màu đen ngược lên nhìn anh, hoàn toàn mờ đục. Một cặp mắt như không muốn nói với bạn bất cứ điều gì.

Giọng trầm và dễ ợt: - Tôi giúp được gì cho ông?

- Cô là cô Argyle? Christina Argyle?

- Vâng.

- Tôi là Calgary. Arthur Calgary. Có thể cô đã biết...

- Tôi biết. Cha tôi đã viết cho tôi.

- Tôi mong, rất mong được nói chuyện với cô.

Cô gái nhìn đồng hồ treo tường.

- Nửa tiếng nữa thì thư viện đóng cửa. Ông có thể chờ tôi?

- Tất nhiên. Cô có thể uống với tôi một cốc trà chẳng?

- Cảm ơn ông - Cô gái quay về phía người đàn ông vừa đến sau lưng anh - Tôi có thể giúp được gì cho ông?

Arthur Calgary bước ra ngoài. Anh dạo quanh, xem xét sách vở trên giá, mắt không rời Tina Argyle. Cô gái vẫn thế, bình thản, thạo việc, không hề xao lãng. Thời gian chậm chạp trôi và cuối cùng một hồi chuông vang lên, cô gái gạt đầu với anh.

- Tôi sẽ gặp ông ngoài phố vài phút nữa.

Cô không để anh phải chờ lâu. Không mang mũ, cô mặc một chiếc áo mưa dày màu xám. Anh hỏi cô có thể đi đâu.

- Tôi không thạo Redmyn lắm - anh giải thích.
- Có một chỗ uống trà rất hợp ở Nhà thờ lớn. Trà không ngon nhưng có lẽ điều đó không quan trọng lắm.

Và sau đó họ ngồi bên chiếc bàn nhỏ, một cô phục vụ đáng khô khan tiếp họ với vẻ lãnh đạm.

- Trà xoàng quá - Tina nói vẻ như có lỗi - Nhưng tôi nghĩ ông cần một nơi kín đáo.

- Đúng vậy, tôi cần giải thích lý do đến gặp cô. Cô cũng biết là tôi đã gặp gia đình cô, kể cả người vợ góa của Jacko. Cô là người duy nhất tôi chưa gặp. Ồ phải, còn người chị cả đã lập gia đình nữa.

- Ông thấy cần gặp tất cả chúng tôi?

Lời nói hoàn toàn lịch sự, nhưng vẫn có một âm sắc nào đó làm Calgary hơi khó chịu.

- Đúng vậy - anh đồng ý một cách khô khan - Và đó không chỉ là sự tò mò đơn thuần (nhưng có đúng như vậy không?). Chẳng qua tôi muốn chúng tỏ với gia đình rằng, tôi rất lấy làm tiếc đã không có cơ hội để có mặt tại phiên tòa.

- Tôi thấy...

- Cô có ưa anh ấy không? Cô có ưa không?

Cô gái suy nghĩ giây lát:

- Không, tôi không ưa Jacko. Cho dù tôi đã được biết rằng, cậu ấy rất có duyên - Cô gái nói rõ ràng nhưng không bộc lộ cảm xúc - Tôi không tin và không hề ưa cậu ấy.

- Cô không khi nào, xin lỗi cô, nghi ngờ anh ấy đã giết mẹ?

- Tôi chưa bao giờ nghĩ, có thể có một đáp số khác.

Phục vụ mang trà ra. Bánh mì và bơ đã để lâu, Jambon là một tảng đông cứng, bánh ngọt màu mè và khó ăn, trà thì quá loãng.

Anh nhấp trà và nói:

- Tôi hiểu rằng, dường như chúng cứ ngoại phạm mới của Jacko có một tác động rất khó được chấp nhận. Việc đó có thể làm cho cả gia đình lo ngại.

- Vì vụ án sẽ được xem xét lại?

- Đúng thế, cô đã từng nghĩ như vậy?

- Hình như cha tôi cho rằng, đó là điều không lẫn tránh được.

- Tôi lấy làm tiếc, rất lấy làm tiếc.

- Vì sao vậy, tiến sĩ Calgary?

- Tôi sợ chính tôi là nguyên nhân của những rắc rối này.

- Nhưng nếu ông im lặng, ông có vui lòng không?

- Cô định nói tới công lý?

- Đúng vậy, ông không nghĩ tới công lý sao?

- Có chứ. Với tôi, công lý rất quan trọng. Nhưng bây giờ, tôi đang băn khoăn tự hỏi, liệu có gì quan trọng hơn nữa không?

- Gì vậy, thưa ông?

Ý nghĩ hướng tới Hester, anh nói: - Như sự vô tội chẳng hạn.

Mắt cô gái tối đi.

- Cô nghĩ gì vậy, cô Argyle?

Cô im lặng vài giây rồi nói tiếp:

- Tôi đang nghĩ tới một câu trong Hiến pháp: "Công lý chỉ được thực hiện với một con người cụ thể".

- Tôi hiểu ý cô... - anh nói

Chương 7

Bác sĩ MacMaster đã già, ông có hàng lông mày rậm, cặp mắt xám sắc sảo và bộ râu mang vẻ buồn bã. Ông ngả người trên ghế và cân nhắc đánh giá vị khách một cách cẩn thận. Ông tỏ ra hài lòng với vị khách này.

Calgary cũng có cùng một cảm giác cảm mến như vậy. Dường như đây là lần đầu tiên kể từ ngày về nước Anh, anh được nói chuyện với một người thực sự chia sẻ cảm xúc và quan điểm với mình.

- Rất hân hạnh được gặp ông, ông MacMaster - anh nói.
- Ô, không có gì. Tôi buồn chán đến chết đi được từ khi nghỉ hưu. Những chàng trai trẻ trong nghề tôi nói rằng, tôi phải ngồi như bù nhìn để chăm sóc trái tim yếu ớt của mình, nhưng họ không biết rằng bệnh tật là điều không tránh khỏi ở tuổi tôi. Đúng vậy, tôi nghe Radio, blah - blah - blah, và thỉnh thoảng mọi người khuyên tôi xem ti vi, flick flick flick. Tôi là người bận rộn, đôi chân đã chạy nhảy cả đời. Vì thế tôi không thích ăn không ngồi rồi. Đọc thì mỏi mắt. Vì thế xin anh đừng xin lỗi vì đã làm mất thời gian của tôi nữa.

- Việc đầu tiên cần làm để ông hiểu tôi là - Calgary nói - tại sao tôi cứ buộc mình phải chui đầu vào bụi như vậy. Nói cho hợp logic thì thế này, tôi đã làm một việc cần làm: Tôi kể cho mọi người về tai nạn và việc mất trí nhớ của mình, tôi bào chữa cho chàng trai. Sau đó đúng đắn và hợp lý nhất là bỏ đi và cố gắng lãng quên tất cả. Tôi nói vậy có hợp lý không, thưa ông?

- Còn tùy người. Có điều gì làm anh lo lắng ư? - MacMaster hỏi sau một lúc im lặng
- Đúng vậy, tôi lo lắng về mọi chuyện. Ông thấy đấy, những thông tin của tôi không được chấp thuận như tôi vẫn nghĩ.

- Ô phải nhưng có gì lạ đâu. Xưa nay vẫn thế mà. Chúng ta nghĩ trước một việc trong óc, ví dụ như hội chẩn với các bác sĩ khác, đề nghị được cưới một cô gái trẻ, nói chuyện với cậu con trai trước khi đưa nó trở lại trường, nhưng khi sự việc xảy ra thì chẳng bao giờ giống những gì ta đã nghĩ cả. Anh luôn nghĩ đến những gì sẽ nói trong óc và tất nhiên anh sẽ bị rối trí. Câu trả lời sẽ không hoàn toàn chính xác với suy nghĩ của anh. Phải chăng đó chính là lý do khiến anh không dễ chịu?

- Đúng vậy.
- Anh hy vọng vào điều gì? Hy vọng họ đứng về phía anh à?
- Tôi hy vọng - anh dẫn đo cân nhắc - Trách mắng ư? Có thể. Oán giận ư? Rất bình thường. Nhưng phải có cả sự biết ơn nữa chứ?

MacMaster lầm bầm:
- Và thực tế đã không có cả sự biết ơn lẫn lòng oán giận như anh mong muốn?
- Có lẽ vậy.
- Vì anh đã không biết rõ cái bụi rậm gai góc đó cho đến khi anh đến đây đó thôi. Tại sao anh đến gặp tôi?

Calgary chậm rãi nói:
- Vì tôi muốn tìm hiểu gia đình ấy kỹ càng hơn. Tôi chỉ biết những gì ai cũng biết. Một phụ nữ đáng kính và vị tha đã làm tất cả cho những đứa trẻ bị bỏ rơi, một phụ nữ có xu hướng xã hội, có tư cách tuyệt vời. Ngược lại, lũ trẻ có vấn đề. Một đứa trẻ đã hư hỏng, một tội phạm trẻ măng. Đó là tất cả những hiểu biết của tôi. Tôi không biết điều gì khác nữa. Tôi không biết gì về bản thân bà Argyle..

- Anh có lý. Anh quan tâm tới những vấn đề có liên quan với anh. Nghĩ một cách toàn cục, đây chính là điều cần quan tâm nhất trong bất cứ vụ án mạng nào: chân tướng của kẻ giết người. Mọi người luôn bận bịu tìm hiểu tâm lý của kẻ phạm tội. Hình như anh cho rằng bà Argyle không phải là loại người có thể bị giết hại như vậy?

- Tôi cho rằng ai cũng có ý nghĩ đó.
- Về mặt đạo lý ta cần nghĩ như vậy. Nhưng anh cũng biết - Ông xoa mũi - đây có phải là một người Trung Quốc luôn cho rằng việc làm phước sẽ giảm nhẹ được tội lỗi hơn đức hạnh bản thân đâu? Người ta mong muốn một cái gì đó mà việc làm phước có thể mang lại. Chúng ta hiểu rõ bản tính con người. Khi anh ra tay giúp đỡ một người nào đó, anh sẽ thấy mến anh ta. Nhưng liệu người đó có mến anh? Anh ta thực sự ưa anh? Anh ta cần phải thế, tất nhiên, nhưng

liệu anh ta thực sự có mến anh không?

- Thế đấy - vị bác sĩ nói tiếp - đó là điều anh cần biết. Theo lời anh, bà Argyle là một bà mẹ tuyệt vời. Nhưng bà ấy chỉ làm phúc. Không thể nghi ngờ điều này. Hoặc bà muốn làm phúc, hoặc bà bắt mình phải làm phúc.

- Chúng không phải là con đẻ của bà - Calgary lưu ý.

- Đúng vậy, và tôi cho rằng đó chính là lý do của vụ rắc rối. Anh nên quan sát một ả mèo mẹ. Ả có nhiều con, ả bảo vệ con một cách hăng hái và dọa nạt bất cứ ai đến gần đàn con của mình. Và sau khoảng một tuần, nó bắt đầu chăm nom bản thân. Nó bỏ đi kiếm mồi và nghỉ ngơi. Nó vẫn bảo vệ lũ con nhưng không còn bị ám ảnh vì lũ con một cách thường trực nữa. Thỉnh thoảng nó nô đùa với lũ con và khi chúng nghịch quá, nó sẽ đánh con để chứng tỏ với chúng rằng, nó muốn được yên tĩnh. Nó dần dần quay về với bản tính tự nhiên. Lũ con càng đủ lớn nó càng nhớ chú mèo Tom duyên dáng nhà bên hơn. Anh có thể gọi đó là hình mẫu thông thường của đời sống giống cái. Tôi đã thấy nhiều cô gái, nhiều phụ nữ, với bản năng làm mẹ mạnh mẽ, rất muốn lấy chồng vì, có thể họ cũng không hiểu điều này, vì sự thôi thúc của tình mẫu tử. Khi có con, họ hạnh phúc và thỏa mãn. Rồi cuộc sống cứ trôi đi. Có thể họ quan tâm tới cả người chồng, tới công việc chung, tới những chuyện tầm phào đang lưu truyền, và tất nhiên tới lũ trẻ của họ. Nhưng tất cả đều có mức độ. Bản năng làm mẹ của họ, với sự mang nặng đẻ đau, đã được thỏa mãn rồi mà.

Với bà Argyle thì khác, bản năng làm mẹ của bà hết sức mạnh mẽ nhưng bà không có niềm hạnh phúc bình dị là có mang và sinh con. Nỗi ám ảnh đó chẳng bao giờ dịu đi. Bà muốn có con, có nhiều con. Bà không tìm đủ được. Bà nghĩ đến chúng ngày đêm. Chồng bà không quan tâm đến điều đó. Ông giống như tấm phông nền trang trí vậy. Mọi thứ đều được dành cho lũ trẻ, ăn uống và nô đùa, đó là việc của chúng. Chúng được chiều chuộng đủ điều. Nhưng bà không mang lại được cho chúng điều chúng cần, đó là lòng vị tha và tính trung thực. Chúng không được ra vườn chơi những trò chơi quen thuộc của trẻ con. Không, chúng có những đồ chơi kỳ lạ, những đồ vật biết đứng, những hòn đá biết đi và những ngôi nhà xây trên ngọn cây. Chúng không ăn những món ăn thông thường. Rau của chúng được rây nhỏ đến tận khi chúng 5 tuổi, sữa được khử trùng và nước uống được xét nghiệm trước khi dùng, từng calo dành cho chúng được cân đong và lượng vitamin được tính toán chính xác! Xin lưu ý anh, tôi không phải là người ngoại đạo khi nói với anh thế này: Bà Argyle chưa bao giờ là bệnh nhân của tôi. Nếu bà cần được chăm sóc sức khỏe, bà tới gặp một bác sĩ ở phố Harley. Nhưng rất ít khi bà tới đó, bà rất khỏe mạnh.

Nhưng tôi là bác sĩ ở đây nên thỉnh thoảng có tới khám cho bọn trẻ, mặc dù bà nghiêng về ý nghĩ cho là tôi khám không cần thận. Tôi nói với bà rằng, nên cho bọn trẻ ăn một chút quả xanh ở bờ rào. Tôi nói rằng chúng không thể bị cảm mạo được nếu chúng đi chân đất và đôi khi được để đầu trần. Tôi nói rằng không việc gì phải lo lắng khi nhiệt độ đứa trẻ là 39°. Lũ trẻ được nuông chiều quá mức và điều đó hoàn toàn bất lợi.

- Ông đình nói - Calgary hỏi - điều đó bất lợi cho Jacko?

- Ô, tôi không chỉ nói tới Jacko. Đối với tôi, Jacko là một của nợ từ thế giới của quý dữ đến đây. Một nhãn hiệu rất phù hợp với cậu ta là "bị mất trí và luôn mắc chuyện rắc rối". Một nhãn hiệu đẹp đẽ! Gia đình Argyle đã làm mọi việc có thể làm cho cậu ta. Tôi đã nhiều lần gặp những anh chàng Jacko như vậy trong đời. Một thời gian sau, khi đứa trẻ đã hư hỏng không phương cứu chữa, cha mẹ nó sẽ nói: "Nếu như chúng tôi cứng rắn hơn khi nó còn bé", hoặc là "Chúng tôi cứng rắn quá, phải chi chúng tôi dịu dàng hơn!". Tôi nghĩ ở đây chẳng có gì khác nhau cả. Đó là những người hư hỏng vì sinh trưởng trong một căn nhà thiếu hạnh phúc và điều cơ bản là thiếu tình thương. Cũng có những người lầm lạc vì không trước thì sau, họ cũng sẽ lầm lạc như vậy thôi. Tôi xếp Jacko vào loại sau.

- Vậy ông không ngạc nhiên khi anh ta bị bắt chứ?

- Thăng thần mà nói thì tôi có ngạc nhiên. Không phải vì vụ giết người được quy kết cho Jacko. Cậu ta là loại người không có lương tâm. Nhưng nếu cậu ta tự tay giết người thì tôi lại ngạc nhiên. Ô, tôi biết rõ tính khí nóng nảy của cậu ta. Cậu ta thường lao vào một đứa trẻ và đánh nó bằng một thanh gỗ hay một con rối nặng. Nhưng đó chỉ là những đứa trẻ yếu hơn cậu ta sẽ không gây sự nếu... Nếu Jacko có thể phạm tội giết người, tôi cho rằng, chỉ có thể có trường hợp sau: Hai cậu bé cùng đi ăn cướp; và khi cảnh sát đến ngay sau lưng, chàng Jacko

quả cảm của chúng ta sẽ nói với bạn: "Nện vào đầu hắn đi mày. Cho hắn nếm đòn đi. Đánh giá hắn đi". Chàng ta muốn giết người, sẵn sàng khích lệ kẻ khác nhưng không đủ gan giết người. Tôi nói như vậy đó. Và bây giờ dường như là tôi đúng.

Calgary chăm chú nhìn tấm thảm trải nền nhà, một tấm thảm đã sờn với một vài hình thêu còn sót lại. Anh nói:

- Tôi đã không rõ sự thật khi tôi phải đối đầu. Tôi đã không cảm nhận được ý nghĩa việc tôi xuất hiện ở đây đối với mọi người. Tôi đã không nhận thấy có thể là... nên là...

Vì bác sĩ gât nhẹ đầu lịch sự:

- Sự thật là thế. Sự thật là anh chưa suy xét cẩn thận, cho dù lẽ phải thuộc về anh.
- Đó chính là lý do khiến tôi đến gặp ông. Hình như nếu ta chỉ xem xét bề ngoài các sự kiện, không ai có lý do xác đáng để giết bà Argyle.
- Đúng như anh nói - Vị bác sĩ già đồng ý - nhưng nếu anh đi sâu vào vụ án chỉ một chút thôi, tôi nghĩ anh sẽ thấy có vô số lý do để một người nào đó muốn giết bà ấy.

- Tại sao vậy?

- Anh nghĩ đây thực sự là việc dành cho anh?

- Tôi nghĩ vậy. Tôi không thể không nghĩ vậy.

- Có lẽ tôi cũng nghĩ như thế nếu tôi ở địa vị anh... Tôi không biết. Ồ, tôi chỉ có thể nói rằng, không một ai trong gia đình nghĩ đến người khác. Khi bà mẹ còn sống, chính bà là sợi dây liên kết gia đình.

- Bằng cách nào?

- Cung cấp tài chính. Một cách hào phóng. Bà có nguồn thu nhập lớn. Thu nhập đó được chia cho các thành viên trong gia đình theo một tỷ lệ mà những người được ủy quyền cho là hợp lý. Và mặc dù bà Argyle không phải là một người ủy quyền, không một ý kiến nào của bà bị bỏ quên khi bà còn sống - Ông dừng một chút rồi tiếp tục - Rất thú vị nếu anh quan sát cách mọi người xoay sở khi họ không vừa lòng với sự xếp đặt của bà. Bỏ lẽ sự xếp đặt đó luôn hợp lý. Bà luôn mang lại cho lũ trẻ nhà cửa đàng hoàng, một nền giáo dục tốt, sự trợ cấp tài chính rộng rãi và một bước khởi đầu thuận lợi trong nghề nghiệp bà chọn cho từng người. Bà làm những việc đó như thể chúng là con đẻ của vợ chồng bà vậy. Tất nhiên, chỉ bởi lẽ đơn giản, chúng không là như vậy. Chúng có bản năng, cảm xúc, chí hướng và những đòi hỏi khác nhau. Chàng trai Micky bây giờ làm nghề bán xe hơi. Hester ít nhiều muốn thâm nhập vào lĩnh vực sân khấu. Cô gái say mê một nghề khó được yêu thích trong khi không có khiếu diễn viên. Sau thất bại, cô đã phải về nhà. Cô buộc phải thừa nhận, mặc dù không muốn, rằng mẹ cô đã khuyên đúng. Trong thời gian chiến tranh, Mary Durrant khăng khăng đòi cưới một thanh niên mà bà mẹ không ưa thích. Anh ta rất dũng cảm, thông minh nhưng hoàn toàn khờ khạo trong kinh doanh. Rồi anh ta bị viêm tủy sống. Anh ta về Tụ điểm ánh sáng để dưỡng bệnh. Bà Argyle bắt họ phải ở với bà. Anh chồng đồng ý nhưng Mary khăng khăng phản đối. Chị ta muốn có nhà và muốn có cuộc sống gia đình riêng. Nhưng nếu bà mẹ không bị giết hại, tôi không nghi ngờ việc chị ta phải chấp nhận.

Micky - một cậu bé khác - luôn thích đánh nhau; cậu ta bực bội vì bà mẹ ít chú ý đến cậu. Cậu ta bực bội như một đứa trẻ và không thể thay đổi thái độ của mình. Từ đáy lòng mình, tôi nghĩ cậu ta căm thù người mẹ nuôi.

Rồi người phụ nữ Thụy Điển. Bà ta không ưa bà Argyle trong khi mến lũ trẻ và ông Leo. Bà ta nhận được nhiều tiền của bà Argyle và cũng muốn cố gắng tỏ vẻ yêu mến chủ, nhưng bà ta không thể dối lòng được. Thậm chí tôi cho rằng, bà ta dám cầm thanh chọc lò lăm. Hơn nữa, bà ta có thể rời bỏ ngôi nhà đó vào bất cứ lúc nào bà ta muốn. Trong khi đó, Leo Argyle...

- Ông ấy thế nào?

- Ông ấy sẽ lập gia đình và chúng ta chúc ông may mắn. Một phụ nữ trẻ xinh đẹp, dịu dàng đáng yêu, có khả năng đồng cảm và rất yêu ông. Yêu từ lâu rồi. Cô ấy nghĩ gì về bà Argyle? Anh có thể tự suy đoán. Hoàn toàn dễ hiểu là cái chết của bà Argyle sẽ mang đến một kết cục thú vị. Leo Argyle không phải là loại người có thể làm việc với nữ thư ký trong cùng một căn nhà với vợ ông. Vì thế thực sự là tôi không cho rằng, ông ấy góa vợ.

Calgary chậm rãi:

- Tôi đã gặp hai người. Tôi đã nói chuyện với họ. Tôi không thể tin một người trong họ...

- Tôi biết. Ai tin được nào? Một người phục vụ có thể phạm tội, tôi xin anh lưu ý đấy.

- Ông có thực sự nghĩ như vậy không?
- Tôi không thấy mình nên nghĩ khác. Cảnh sát tin chắc rằng giả thuyết về một kẻ từ ngoài đột nhập vào là không đúng, và dường như họ có lý.
- Vậy ai trong số họ? - Calgary hỏi.
MacMaster nhún vai: - Chẳng ai biết!
- Ông không có một suy đoán nào từ những hiểu biết của ông sao?
- Tôi có thể nói như vậy. Tôi có thể nói như thế nào nhỉ? Mặc dù tôi thiếu một số chứng cứ, tôi vẫn tin là kẻ giết người không nằm trong bọn họ. Nhưng tôi cũng không có cơ sở loại bỏ bất kỳ ai trong danh sách nghi vấn. Đúng thế - Ông chậm chạp bổ sung - Tôi cho rằng chúng ta không thể khám phá vụ án được. Cảnh sát sẽ xét hỏi và tiến hành điều tra. Họ sẽ làm hết khả năng nhưng để thu được những bằng chứng cụ thể và hiểu được căn nguyên vụ án sâu hơn thì... - Ông lắc đầu - Tôi không tin vụ án sẽ được đưa ra ánh sáng. Đã có nhiều thí dụ rồi. Có thể đọc trên báo. Năm mươi năm hay một trăm năm trước, cũng có những vụ một người hay trong nhóm vài người phạm tội, nhưng vì không đủ bằng chứng nên không ai trong số họ có thể hé răng.
- Ông cho rằng đây là một vụ tương tự?
- Ồ, ồ, tôi nghĩ vậy... - Ông lại sắc sảo nhìn Calgary - Điều này đáng sợ quá phải không?
- Đáng sợ vì còn có người vô tội mà. Cô ta đã nói với tôi như vậy.
- Ai nói? Và nói gì với anh?
- Cô gái, cô Hester ấy. Cô ta nói rằng tôi đã không hiểu có người vô tội trong vụ này. Ông cũng vừa nói với tôi như vậy. Rằng chúng ta sẽ không thể biết...
- Ai vô tội? - Vị bác sĩ ngắt lời anh - Nếu chúng ta biết sự thật nhỉ? Cho dù không thể bắt bớ hay xét xử đi nữa. Biết sự thật. Bởi vì...
- Sao?
- Anh sẽ cố gắng khám phá chứ? Ồ, tôi không cần nói vậy... anh muốn khám phá mà - Ông tiếp tục - Tôi nhớ vụ Bravo gần trăm năm trước mà có lẽ sách vở còn ghi lại. Có nhiều bằng chứng chứng tỏ hoặc Bravo giết chồng, hoặc bà Cox hoặc bác sĩ Gully, hoặc cậu con trai Charles Bravo dùng thuốc độc giết ông Bravo. Có những giả thuyết hợp lý, nhưng không ai có thể biết chính xác. Nhưng Florence Bravo bị gia đình ruồng rẫy, đã chết vì rước độc. Bà Cox bị đày cùng ba con nhỏ và đã sống quãng đời còn lại như kẻ giết người trong mắt mọi người. Bác sĩ Gully không được thừa nhận cả về mặt nghề nghiệp và xã hội... Một người nào đó đã gây ra tội ác và trốn tránh được trách nhiệm. Nhưng những người khác, mặc dù vô tội, lại không trốn tránh được.
- Chuyện đó không thể xảy ra ở vụ này được. Không thể xảy ra! - Calgary nói.

Chương 8

I

Hester Argyle ngắm mình qua gương. Cái nhìn chăm chăm của cô ít chứa đựng điều gì phù phiếm. Nó là sự dò hỏi bồn chồn hơn là tính khiêm tốn của một người không nhận thức được bản thân. Cô hất tóc trên trán sang một bên và cau mày. Và khi trong gương xuất hiện một gương mặt khác, cô chùng chân rồi quay ngoắt lại sợ hãi.

- Ah - Kirsten Lindstrom nói - Cô sợ!
- Tôi sợ gì bà Kirsty?
- Cô sợ tôi. Cô nghĩ tôi đến sau cô một cách lặng lẽ và có thể đánh gục cô.
- Ô, bà Kirsty, đừng ngó ngán thế. Tất nhiên tôi không nghĩ như vậy đâu.
- Nhưng đúng là cô đã sợ hãi. Và cô có lý đấy. Hãy nhìn kỹ những chỗ tối, hãy né người nhanh khi thấy một cái gì là lạ. Bởi lẽ có lý do để sợ hãi trong căn nhà này. Chúng ta đều biết vậy.
- Trong bất cứ trường hợp nào, bà Kirsty thân mến ạ, tôi đều không sợ bà.
- Sao cô dám chắc? Không phải tôi đã được một bài báo về một bà phục vụ tận tâm, một ngày kia bỗng giết bà chủ sao? Bóp chết bà ta và cố moi mắt. Tại sao vậy? Vì, bà ta khai với cảnh sát rất nhẹ nhàng rằng, đôi khi bà thấy quỷ nhập vào bà chủ. Bà nhìn thấy quỷ dữ trong mắt chủ và bà biết rõ rằng, bà cần can đảm để giết quỷ.
- Ô, tôi cũng nhớ chuyện đó. Nhưng bà ta là người điên.
- Ra thế. Nhưng bà ta không biết mình điên. Với mọi người xung quanh, bà ta không có vẻ điên vì ai mà biết được cái gì đang diễn ra trong bộ óc méo mó của bà. Tôi muốn nói rằng, cô cũng không biết tôi đang nghĩ gì. Dường như tôi đã điên rồi. Dường như một ngày nào đó tôi đã nhìn mẹ cô và nghĩ bà ấy là kẻ thù của Chúa, và tôi giết bà.
- Kirsty, điều đó thật ngớ ngẩn. Hoàn toàn ngớ ngẩn.

Kirsty Lindstrom thở dài ngồi xuống.

- Đúng - Bà thừa nhận - ngớ ngẩn thật. Tôi rất mến mẹ cô. Bà luôn đối xử tốt với tôi. Nhưng tôi vẫn muốn nói với cô, Hester ạ, cô cần cố gắng hiểu và tin rằng, không thể nói "ngớ ngẩn" với bất cứ ai hay bất cứ việc gì. Cô không được tin tưởng tôi hay bất kỳ ai.

Hester quay lại nhìn người phụ nữ.

- Tôi thực sự tin rằng bà đang nói nghiêm túc.
- Tôi rất nghiêm túc - Kirsty nói - Chúng ta phải nghiêm túc và đưa vụ này ra ánh sáng. Sẽ không tốt nếu ta tự lừa dối rằng, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Người đàn ông đến đây, tôi nghĩ ông ta không đến thì hơn, nhưng ông ta đã đến và đã chứng minh được rằng Jacko vô tội. Vậy thì một người nào đó trong chúng ta đã giết người.

- Không đâu, bà Kirsty ạ, không. Có thể có một người...
- Sao nào?
- Người đó muốn ăn cắp, người đó căm thù mẹ vì những lý do quá khứ.
- Cô cho rằng mẹ cô đã mở cửa cho người đó?
- Có thể lắm. Bà cũng biết mẹ tôi là người thế nào mà. Nếu một người nào đó đến với một câu chuyện đáng thương, một câu chuyện về mấy đứa trẻ bị bỏ rơi hay bị đối xử tàn tệ. Bà không nghĩ mẹ sẽ cho người đó vào phòng và chăm chú nghe chuyện ư?
- Điều này không hợp lý. Ít nhất vì lý do gì bà lại ngồi xuống bàn để người đó vớ lấy thanh chọc lò và đánh vào gáy bà. Không, bà đã không đề phòng vì đó chính là người quen.
- Tôi ước bà nói sai - Hester kêu lên - Ôi, tôi cầu cho bà sai. Bà suy diễn hợp lý đến mức ghê gớm quá.

- Bởi vì vụ giết người được quy cho chúng ta. Không, tôi sẽ không nói gì thêm, nhưng tôi cảnh cáo cô rằng, cho dù cô nghĩ là đã hiểu rõ mọi người, cho dù cô nghĩ là có thể tin tưởng họ, cô đừng nên tự tin quá. Vậy hãy coi chừng, hãy cảnh giác với tôi, với Mary, với cha cô, và với Gwenda Vaughan.

- Làm sao tôi sống trong bầu không khí nghi kỵ như thế được?
- Nếu cô nghe tôi, tốt nhất là cô nên rời khỏi căn nhà này.
- Tôi không thể làm thế trong lúc này.
- Vì sao? Vì anh chàng bác sĩ trẻ tuổi à?

- Tôi không rõ bà định nói gì - Hester đỏ mặt.
- Tôi nói đến bác sĩ Craig. Anh ta trẻ trung và rất duyên dáng. Một bác sĩ giỏi, đáng mến và có lương tâm. Đừng lo. Nhưng dù sao tôi cũng cho rằng, cô nên rời khỏi căn nhà này thì hơn.
- Hoàn toàn ngớ ngẩn - Hester giận dữ kêu lên - ngớ ngẩn, ngớ ngẩn, ngớ ngẩn! Ôi, lúc này tôi chỉ ước Craig đừng đến đây nữa.
- Tôi cũng vậy. Với cả tấm lòng...

II

Leo Argyle ký lá thư cuối cùng mà Gwenda Vaughan đặt trước mặt ông.

- Hết rồi chứ? - Ông hỏi.

- Vâng.

- Hôm nay chúng ta làm việc không đến nỗi tồi đâu.

Sau vài phút dán tem và xếp gọn chồng thư. Gwenda hỏi:

- Anh không định đi nghỉ nước ngoài nữa à?

- Đi nghỉ nước ngoài?

Leo Argyle hoàn toàn mơ hồ. Gwenda nói:

- Đúng vậy. Anh không nhớ là anh đã tới Rome và Siena ư?

- Ồ phải, anh đã tới đó.

- Anh tới để xem xét các tài liệu lưu trữ. Giáo chủ Massilini báo cho anh mà.

- Đúng vậy, anh nhớ ra rồi.

- Và anh đã muốn em lấy vé khứ hồi máy bay hay tàu hỏa ấy nhỉ?

Như từ mấy xanh rơi xuống đất. Leo nhìn người phụ nữ và mỉm cười:

- Hình như lúc đó em muốn trốn anh, Gwenda ạ!

- Ồ không, anh yêu, ồ không.

Cô quay nhanh lại và quỳ xuống cạnh ông

- Không bao giờ em muốn anh xa em, không bao giờ. Nhưng... nhưng em nghĩ, em nghĩ nếu anh rời khỏi đây thì tốt hơn, sau khi... sau khi...

- Sau khi tiến sĩ Calgary đến đây tuần trước?

- Em chỉ ước là ông ta không đến. Em mong mọi việc sẽ đi vào lãng quên như trước.

- Với Jacko bị trừng phạt vì một việc nó không dính líu?

- Có thể cậu ấy đã làm. Cậu ấy có thể làm bất cứ lúc nào, và em nghĩ đó chỉ là một tai nạn, chứ cậu ấy không tự gây ra.

- Kỳ lạ quá - Leo tự lự - Anh chưa bao giờ tin nó lại làm thế. Tất nhiên anh phải thừa nhận các chứng cứ... nhưng đối với anh, hình như nó không phải là đáp số thích hợp...

- Tại sao? Cậu ấy luôn dữ tợn cơ mà?

- Đúng vậy. Nó hay đánh bọn trẻ. Bọn trẻ nhỏ hơn nó. Anh chưa bao giờ thấy nó đánh Rachel.

- Vì sao vậy?

- Vì nó sợ bà ấy. Bà có uy quyền lớn, em cũng biết đấy. Như những người khác, Jacko hiểu rõ điều này.

- Nhưng anh không nghĩ đó là lý do... em định nói... - Cô dừng lời.

Leo nhìn cô vẻ dò hỏi. Một điều gì đó trong mắt ông làm cô đỏ mặt. Cô quay người đi, lại gần

lò sưởi và quỳ xuống hơ tay trên ngọn lửa. "Đúng - Cô thầm nghĩ - Rachel có uy quyền thực sự.

Tự hài lòng với mình, tin tưởng vào bản thân. Giống như ông chúa điều khiển tổ vậy. Điều đó

không đủ để một người vớ lấy thanh sắt và đánh gục bà, bắt bà phải im lặng vĩnh viễn sao?

Rachel luôn đúng. Rachel luôn biết điều hợp lý nhất. Rachel luôn có phương sách riêng".

Cô vùng đứng lên:

- Leo, sao chúng ta không thể cưới ngay?

Leo nhìn cô. Ông im lặng giây lát và nói:

- Không, Gwenda, không được. Anh cho rằng đó là một dự định không hay.

- Sao vậy?

- Nếu ta vội vã xông vào bất cứ cái gì...

- Anh muốn nói gì?

Cô đến bên ông và lại quỳ xuống:

- Leo, anh muốn nói gì? Anh kể cho em nghe đi.

Ông nói:

- Em yêu, anh vừa nghĩ rằng, chúng ta không được nhào vào bất cứ cái gì, như anh đã nói.
- Nhưng đám cưới sẽ được tổ chức vào tháng ba như dự định?
- Anh hy vọng thế... Phải, anh hy vọng thế.
- Có vẻ anh không tin chắc lắm... Leo, anh không quan tâm đến chuyện khác chứ?
- Ồ, em yêu. Tất nhiên anh có quan tâm. Em cứ làm như việc gì anh cũng làm được một cách dễ dàng ấy.

- Được thôi, rồi... - Gwenda nóng lòng.

- Không đâu - Ông đứng dậy - Chúng ta phải chờ đợi và tin tưởng.

- Tin vào gì?

Ông không trả lời. Cô nói:

- Anh không nghĩ... anh không thể nghĩ...

Leo nói:

- Anh, anh không nghĩ bất cứ điều gì.

Cửa được mở ra và Kirsten Lindstrom bước vào đặt khay lên bàn:

- Trà của ông

Bà quay về phía Gwenda:

- Tôi mang thêm cho cô hay cô xuống nhà dưới với tôi?

Gwenda nói:

- Tôi sẽ xuống nhà ăn. Chờ tôi lấy chồng thư đi gửi đã.

Với đôi tay không còn bình tĩnh, cô nhặt thư và bước ra ngoài. Kirsten Lindstrom nhìn theo và hỏi Leo:

- Ông nói gì với cô ấy thế? Ông dọa nạt cô ấy à?

- Không đâu - Giọng Leo đầy vẻ mệt mỏi - Không có gì đâu.

Kirsten nhún vai. Rồi không nói thêm một lời, bà ra khỏi phòng. Có thể cảm nhận được vẻ trách mắng lặng lẽ, khó nhận thấy của bà. Leo thở dài và dựa lưng vào ghế. Ông cảm thấy mệt mỏi. Ông rót trà nhưng không uống ngay. Và ông ngồi đó, chăm chăm nhìn vào ký ức rồi bởi của mình.

...

Câu lạc bộ mà ông thường lui tới nằm ở phía đông London... Nơi ông gặp Rachel Konstam lần đầu. Ông cố thể nhớ rõ bà lúc đó. Một cô gái với chiều cao trung bình, đậm người, mặc bộ quần áo ông không thể nhận ra ngay là rất đắt tiền nhưng không hợp thời trang. Một cô gái mặt tròn, nghiêm khắc và nhiệt tình với sự háo hức và vẻ thơ ngây đã thu hút ông. Quá nhiều ưu điểm, quá nhiều điều hấp dẫn! Cô ngập ngừng nói với vẻ nồng cháy và trái tim ông đã ấm áp lên nhiều. Ông thấy ở cô có quá nhiều điểm ông ưa, mặc dù với khiếu châm biếm bẩm sinh, ông luôn ngờ liệu có chút gì thực sự đáng giá đằng sau những ưu điểm đó. Nhưng Rachel không hề đánh lừa ông. Nếu cô được trời phú cho một bản năng như thế, những điều tốt đẹp sẽ tự động đến sau gót cô.

Bà không khi nào coi trọng bản tính con người, bây giờ ông đã thấy rõ. Bà xem con người chỉ như những vấn đề cần giải quyết. Bà không chịu thừa nhận rằng mọi người không giống nhau về hình thể, khác nhau về hành động và có khí chất riêng. Ông còn nhớ, ông đã khuyên bà không nên hy vọng gì nhiều. Nhưng bà luôn hy vọng và gạt bỏ tức khắc lời khuyên của ông. Bà luôn quá lạc quan và bà luôn phải chịu thất vọng. Ông yêu bà nhanh chóng và đã đủ ngạc nhiên khi biết rằng, bà là con gái của một gia đình giàu có.

Họ đặt kế hoạch xây dựng một cuộc sống trên cơ sở những suy nghĩ cao cả, chứ không trên cơ sở một cuộc sống bình thường. Nhưng bây giờ ông có thể rõ là ông bị bà cuốn hút bởi cái gì. Đó là sự ấm áp của tâm hồn. Chỉ có điều là, và đây là tấn thảm kịch, sự ấm áp đó không dành cho ông. Bà yêu ông, rõ ràng là thế. Nhưng lũ trẻ - đó mới là đòi hỏi của bà đối với ông và đối với cuộc đời. Những đứa trẻ mà ông bà không thể có.

Họ đi khám nhiều nơi, cả bác sĩ nổi tiếng, cả bác sĩ chưa có danh, thậm chí cả những ông lang băm, nhưng cuối cùng bà cũng phải chấp nhận lời tuyên án. Bà không thể có con. Ông thương bà, rất thương bà và ông vui lòng chấp nhận lời đề nghị nuôi con nuôi của bà. Họ đã thực sự cò xát với xã hội bị bỏ rơi lẽ đường khi đến New York, khi xe họ đâm ngã một em gái chạy ra từ trong một túp lều ở một khu nghèo khó nhất thành phố.

Rachel nhảy ra ngoài quỳ xuống bên em bé. Em không bị thương mà chỉ đau thâm tím vài chỗ

thời. Đó là một em bé xinh đẹp, tóc vàng và mắt xanh. Rachel nhất quyết đòi đưa em tới bệnh viện để chắc chắn em không bị thương gì cả. Bà nói chuyện với họ hàng em bé, một bà dì nhếch nhác còn ông chồng rõ ràng là kẻ nghiện rượu. Họ không có cảm tình với em bé họ phải nuôi từ khi bố mẹ em mất đi. Rachel đề nghị đưa bé về với bà ít ngày và người dì đã đồng ý một cách sốt sắng.

- Không thể chăm sóc nó chu đáo ở đây được - Bà dì nói.

Vậy là Mary theo ông bà về khách sạn. Rõ ràng bé thích thú chiếc giường êm ái và căn phòng sang trọng. Rachel sắm quần áo cho bé. Rồi một ngày kia bé long trọng tuyên bố:

- Cháu không muốn về nhà. Cháu muốn ở lại đây với cô.

Rachel nhìn ông với một niềm vui sướng và nỗi khát khao bất ngờ. Ngay khi chỉ còn hai người trong phòng, bà nói:

- Chúng mình giữ bé lại. Cũng dễ thu xếp thôi. Chúng mình sẽ nuôi bé. Bé sẽ là con của chúng mình, người dì của bé có lẽ cũng chỉ mong có vậy.

Ông đã đồng ý ngay. Đứa trẻ ngoan ngoãn đón nhận sự phán quyết. Rõ ràng nó không có cảm tình với bà dì và ông chú đó. Họ bắt tay vào việc. Họ hỏi ý kiến các luật sư, ký các giấy tờ cần thiết, và từ đó Mary O'Shaughnessy trở thành Mary Argyle và cùng về Châu Âu với ông bà bằng tàu thủy. Ông nghĩ, cuối cùng Rachel tội nghiệp của ông sẽ hạnh phúc và quả thật bà đã hạnh phúc. Hạnh phúc một cách sôi nổi, gần như phát cuồng lên vì mê mẩn Mary. Và Mary nhận những con búp bê đắt tiền bà mua cho với vẻ biết ơn dịu dàng. Rồi, Leo nghĩ, đã luôn có một điều gì đó khuấy động ông, cho dù không nhiều lắm. Đứa trẻ dễ phục tùng. Nó không nhớ nhà và những người thân. Ông hy vọng sẽ tới lúc đứa trẻ sẽ hòa nhập hoàn toàn. Nhưng bây giờ ông không thấy một dấu hiệu nào chứng tỏ điều đó cả. Chấp nhận sự chăm sóc, thích thú với mọi thứ được mang đến, nhưng nó có yêu mẹ nuôi của nó không? Không, ông không thấy như vậy.

Từ lúc đó trở đi, Leo nghĩ, ông đã cố gắng hòa mình với cuộc sống của bà. Bà là một phụ nữ được trao bản năng làm mẹ chứ không phải làm vợ. Và sau khi đã trải dẫy vì sự có mặt của Mary, niềm khao khát làm mẹ của bà chưa được thỏa mãn. Một đứa trẻ là không đủ đối với bà.

Tiếp theo, mọi việc bà làm đều liên quan với trẻ em. Bà quan tâm tới trẻ mồ côi, tới việc trợ cấp trẻ tàn tật, tới những đứa trẻ hư hỏng, tới trẻ bại liệt, trẻ dị dạng - luôn luôn là trẻ em. Đó là điều rất đáng ca tụng. Ông thấy rất đáng ca tụng, nhưng nó lại là trung tâm cuộc sống của bà kia. Dần dần ông tách mình vào những công việc riêng. Ông vui mình trong thư viện. Ông hiến mình cho việc nghiên cứu, cho việc viết những chuyên khảo ngắn gọn và súc tích. Vợ ông - bận rộn, sốt sắng và hạnh phúc - chạy ngược chạy xuôi với những việc của bà. Ông nhã nhặn và đồng tình. Ông cố vũ bà. "Đó là một kế hoạch rất tuyệt, em yêu ạ". "Đúng, đúng, nhất định là anh sẽ bắt tay vào việc giúp em". Thỉnh thoảng là một lời khuyên thận trọng "Anh nghĩ là em nên kiểm tra hoàn cảnh một cách kỹ lưỡng trước khi tự ủy nhiệm cho em. Không được cầu thả, em nhé!".

Bà tiếp tục hỏi ý kiến ông, nhưng đôi khi chỉ là chiếu lệ. Thời gian trôi đi và bà ngày càng có bản lĩnh hơn. Bà biết điều gì đúng, điều gì sai. Ông đã chôn sâu vào lòng một cách lịch sự những lời phê phán, đôi khi có cả những lời khiển trách nữa.

Rachel, ông nghĩ, không cần ông giúp đỡ nữa, không cần tình yêu của ông nữa. Bà quá bận rộn, quá hạnh phúc, quá nhiều sinh lực mất rồi.

Đằng sau vết thương mà ông không thể không cảm thấy, còn có cả sự thương hại bà nữa. Ông biết con đường bà đang dẫn mình vào có thể là một con đường nguy hiểm.

Khi chiến tranh nổ ra năm 1939, bà Argyle bận rộn gấp đôi. Bà có ý định mở một nhà an dưỡng thời chiến cho trẻ em ở những khu nhà ổ chuột của London. Bà tiếp xúc với nhiều nhân vật có thể lực ở thủ đô. Ông Bộ trưởng Y tế vui lòng hợp tác với bà. Bà tìm kiếm và chọn mua được một ngôi nhà thích hợp với mục đích của mình. Một căn nhà hiện đại mới được xây dựng ở một vùng quê yên tĩnh chưa từng bị ném bom. Ở đó, bà chăm sóc mười tám trẻ em từ hai đến bảy tuổi. Lũ trẻ không chỉ là con cái của những gia đình nghèo khó mà còn của những gia đình bị tổn thất do chiến tranh nữa. Chúng là trẻ mồ côi hay con hoang; những đứa trẻ mà mẹ chúng không muốn nuôi hoặc đã chán nuôi. Những đứa trẻ từ những căn nhà mà ở đó chúng bị ngược đãi và chịu cảnh đánh đập. Ba bốn đứa bị tàn tật. Bà cố gắng chỉnh hình cho chúng cùng những người giúp việc, một bà Thụy Điển làm nghề xoa bóp và hai hộ lý được đào tạo tử tế. Sự chăm sóc không dừng ở mức độ dễ chịu mà luôn ở mức xa hoa. Một lần ông nói với bà:

- Em đừng quên rằng, Rachel ạ, những đứa trẻ này rồi sẽ quay về nơi chúng ta được nhận chúng. Đừng làm hư hỏng chúng.

Bà đã ấm áp đáp lời ông.

- Những thứ này chưa đủ cho lũ trẻ đáng thương này đâu.

- Đúng vậy.

Ông cố gắng thuyết phục bà:

- Có lẽ vậy. Nhưng em nên nhớ rằng chúng sẽ về với gia đình chúng.

Nhưng bà gạt đi:

- Chưa cần lo đến chuyện đó anh ạ. Rồi chúng mình sẽ xem xét sau.

Nhu cầu cấp bách của chiến tranh sớm mang lại những thay đổi. Do mệt mỏi vì phải chăm sóc những đứa trẻ hoàn toàn khỏe mạnh trong khi nhiều nơi cần đến họ, những hộ lý giúp việc đã đi nơi khác. Cuối cùng chỉ còn một bà hộ lý già và Kirsten Lindstrom. Sự giúp đỡ của các gia đình chấm dứt và Kirsten đã đến cứu ngay. Bà đã làm việc với sự quên mình.

Rachel luôn bận bịu và hạnh phúc. Cũng có những thời điểm hoang mang. Leo nhớ rõ như vậy. Một ngày kia, khi Rachel bối rối vì chú bé Micky bị sút cân và ăn không ngon miệng, bác sĩ được gọi tới. Người bác sĩ không phát hiện được gì, nhưng cũng khuyên bà Argyle rằng có thể chú bé nhớ nhà. Ngay lập tức bà phản đối.

- Không thể thế được. Ông không biết gia đình nó đấy thôi. Nó luôn bị đối xử tàn tệ, bị đánh đập. Đó là địa ngục thì đúng hơn.

- Tuy vậy - bác sĩ MacMaster nói - tuy vậy tôi không ngạc nhiên đâu. Cần gọi chuyện nó.

Rồi một ngày kia Micky đã nói. Thốn thức trên giường, đẩy Rachel ra bằng những quả đấm, nó gào lên:

- Cháu muốn về nhà. Cháu muốn về với mẹ và em Ernie của cháu.

Rachel rất lo lắng và hoài nghi.

- Nó không nhớ mẹ nó đâu. Bà ta không chăm bẵm nó. Bà ta đánh nó khi say.

Và ông nhẹ nhàng nói:

- Nhưng em đang chống lại tự nhiên, Rachel ạ. Bà ta là mẹ nó và nó yêu bà.

- Bà ta không phải là một bà mẹ!

- Nó là máu thịt của bà ta. Đó chính là cảm giác của nó. Đó là điều không gì thay thế được.

Và bà đối đáp ngay:

- Nhưng bây giờ nó phải coi em như mẹ nó.

Rachel tội nghiệp, Leo nghĩ, Rachel đáng thương, người có thể mua được nhiều thứ, có thể làm được nhiều việc... những việc vị tha, không vì bản thân bà; người có thể mang lại tình mẹ, sự chăm ẵm và một mái nhà ấm cúng cho lũ trẻ vô thừa nhận. Bà có thể mua được mọi thứ, nhưng bà không mua được tình cảm của chúng đối với bà.

Rồi chiến tranh chấm dứt. Bọn trẻ bắt đầu được đưa về London cho bố mẹ hay họ hàng chúng. Nhưng không phải là tất cả. Một số đứa vẫn không được thừa nhận và Rachel đề nghị ông:

- Leo, anh cũng biết là chúng như con đẻ mình vậy. Đây chính là lúc chúng mình có thể có một gia đình thực sự. Chúng mình giữ lại 4,5 đứa. Chúng mình nuôi chúng, chăm sóc chúng và chúng sẽ thực sự là con mình.

Ông đã cảm thấy một sự không thoải mái mơ hồ mà không biết vì sao. Ông không phản đối lũ trẻ nhưng cũng không thấy có một sai trái nào đó. Phải chăng có thể dễ dàng tạo lập một gia đình riêng bằng những phương sách phi tự nhiên?

- Em không nghĩ như thế là khá mạo hiểm sao?

Nhưng bà đáp lời ông:

- Mạo hiểm ư? Có vấn đề gì khi nó mạo hiểm? Đó là việc rất đáng làm.

Đúng, ông thừa nhận đó là việc đáng làm, chỉ có điều ông không tin tưởng như bà. Nhưng ông đã đủ xa bà rồi, đã ẩn mình đủ sâu trong những lãnh địa riêng của mình rồi, nên ông không phản đối. Ông nói như đã nhiều lần nói:

- Em hãy làm điều em muốn, Rachel ạ!

Bà đắc thắng, tràn trề hạnh phúc. Lập kế hoạch, hỏi ý kiến mọi người, bận rộn chạy ngược chạy xuôi. Và bà đã có gia đình. Mary, đứa trẻ từ New York; Micky, chú bé nhớ nhà kêu gào trong giấc ngủ nhiều đêm, chú bé nhớ căn nhà ổ chuột và người mẹ bản tính dễ sợ của chú;

Tina, em bé lai da màu có mẹ là gái điếm và cha là thủy thủ Ấn Độ. Hester, đứa trẻ có mẹ người Ailen sinh con ngoài giá thú và muốn làm lại cuộc đời. Và Jacko, cậu nhóc con mặt khỉ ưa đánh nhau; cậu nhóc mà những lời khôi hài luôn gây cho cả nhà những trận cười; cậu nhóc mà mồm mép đã cứu cậu khỏi bị phạt nhiều lần, mà về duyên dáng của phong thái đã làm mềm lòng cả người giữ gìn kỷ luật, bà Lindstrom. Jacko, cha cậu bị kết án tù và mẹ cậu bỏ đi với một người đàn ông khác.

Đúng, Leo nghĩ, đúng là một việc nên làm khi nhận lũ trẻ, chăm sóc chúng như cha đẻ. Rachel có lý do để vui mừng. Chỉ có điều bà không chấp nhận cách người ta đề nghị... với những đứa trẻ thực tế không phải là con của họ. Dòng máu ham lao động của tổ tiên Rachel không chảy trong chúng; không có những ước vọng mà với chúng, những thành viên ít tên tuổi nhất của gia đình bà đã giành được những chỗ đứng vững chắc trong xã hội; không có lòng tốt và sự chính trực dù là mơ hồ mà ông nhớ cha và ông bà ông đã có; không hề thấy sự rục rờ của trí tuệ vốn sẵn thấy ở tổ tiên ông.

Những gì có thể làm thì đã được làm cho lũ trẻ, nhưng đó cũng chưa phải là tất cả. Khi chúng nói đến nhà an dưỡng, trong chúng ẩn chứa những hạt giống yếu ớt nào đó. Và dưới sự đè nén, những hạt giống này có thể nở hoa. Jacko - cậu bé Jacko duyên dáng, lanh lợi, với những lời châm biếm vui nhộn, phong thái dễ ưa, với thói quen dễ dàng đánh lừa mọi người - về bản chất là loại người trước sau gì cũng phạm tội. Có thể thấy rõ điều đó từ những trò đánh lừa, trộm cắp lúc bé; Tất cả là do sự giáo dục tồi. Rachel tin rằng có thể uốn nắn được. Nhưng chưa bao giờ làm được điều đó.

Kỷ lục của cậu ở trường phổ thông rất xấu. Cậu bị đuổi khỏi đại học và kể từ ngày đó, đã có một chuỗi những cuộc cãi vã đau lòng khi Rachel và ông, với sự cố gắng tối đa, đã dành cho cậu bé tình yêu và trách nhiệm của họ, để tìm một công việc thích hợp, một công việc có thể giúp cho cậu thành đạt nếu cậu vượt được bản thân. Dường như, Leo nghĩ, họ quá mềm dẻo. Nhưng cũng không hẳn thế. Đối với cậu bé, cứng rắn hay mềm dẻo thì cũng vậy mà thôi. Cậu muốn gì là phải được! Nếu cậu không giành được bằng các phương sách hợp pháp, cậu sẽ vui lòng làm với bất cứ phương sách nào. Cậu không đủ thông minh để giành giật được thắng lợi trong hành động tội lỗi của mình, ngay với những việc không đáng kể. Và cái ngày cuối cùng ấy đã đến, cậu bùng nổ, sợ hãi cảnh ngồi tù và đã giận dữ đòi hỏi số tiền cần thiết. Cậu dọa nạt, bỏ đi và gào lên rằng cậu sẽ quay lại. Và lúc đó tốt nhất là bà mẹ nên đưa tiền cho cậu. Hoặc có cái khác.

Rồi Rachel chết. Quá khứ đã quá xa xăm với ông mất rồi, những năm chiến tranh đằng đẵng với bọn trẻ lớn cạnh ông. Còn bản thân ông? Cũng xa vắng và không còn chút màu sắc nào. Cứ cho là sự năng động và tình yêu cuộc sống mà Rachel truyền cho ông, nay đã rời bỏ ông, ông lại càng cần cảm giác ấm nóng của tình yêu hơn bao giờ hết.

Thậm chí bây giờ ông có thể nhớ được, dù có khó khăn, thời điểm ông chợt nhận thấy tất cả những gì đã qua gần gũi ông đến mức nào... sát ngay bên ông... Không dành cho ông, nhưng là có thực.

Gwenda... người nữ thư ký tuyệt vời, phục vụ ông, luôn ở bên ông, dễ thương, được việc. Có một điều gì đó trong cô gợi ông nhớ lại buổi đầu gặp gỡ Rachel. Cũng sự ấm áp ấy, cũng nhiệt tình ấy, cũng sự nồng nàn bên trong ấy. Chỉ có điều ở Gwenda, tất cả được dành cho ông. Không cho những đứa trẻ ước lệ mà một ngày kia cô có thể có, mà là cho ông. Giống như cảm giác ấm nóng khi hơi tay trước lò sưởi vậy... Đôi tay lạnh cóng và cứng đờ vì thiếu hoạt động. Lần đầu tiên ông nhận thấy cô vẫn chăm sóc ông là vào lúc nào nhỉ? Rất khó nói. Nhưng đó không là một khám phá bất ngờ.

Rồi một ngày kia ông nhận ra ông yêu cô.

Và khi Rachel còn sống, họ không thể cưới nhau được.

...
Leo thở dài, ngồi dậy và uống cạn chén trà nguội ngắt từ lúc nào...

Chương 9

Chỉ một lát sau khi Calgary ra về, bác sĩ MacMaster lại có khách. Đó là người quen và vị bác sĩ già chào khách với thiện cảm rõ rệt.

- Ah, Don, rất vui được gặp anh. Vào đi anh bạn và hãy cho tôi biết anh đang nghĩ gì. Trong óc anh đang có một điều gì đó. Tôi luôn biết vậy khi thấy trán anh nhăn như thế kia.

Bác sĩ Donald Craig mỉm cười buồn bã. Đó là một thanh niên đẹp trai nghiêm nghị, một thanh niên tự tạo cho mình vẻ nghiêm nghị về phong thái và về công việc. Vị bác sĩ già đã nghỉ hưu rất mến chàng trai trẻ tuổi thành đạt này, cho dù thỉnh thoảng ông muốn anh vui tính hơn.

Craig từ chối lời mời rượu và đi thẳng vào vấn đề.

- Tôi rất lo lắng, ông Mac a!
- Tôi hy vọng không phải là chuyện thiếu vitamin - MacMaster nói. Với ông đó là câu đùa thú vị. Có lần một nhà phẫu thuật thú y chỉ cho bác sĩ trẻ Craig thấy rằng chú mèo của một em bé bệnh nhân đau đớn vì một trường hợp Ecpet mắng tròn nặng.

- Chuyện không dính dáng gì với bệnh nhân cả. Đây là chuyện riêng của tôi.

MacMaster đổi nét mặt ngay tức khắc.

- Xin lỗi, chàng trai của tôi. Anh có tin buồn?

Chàng thanh niên lắc đầu.

- Không phải thế. Đó là... xin hãy nhìn tôi, ông Mac, tôi cần nói chuyện với một người nào đó. Ông biết mọi chuyện, ông đã ở đây lâu, ông biết mọi người. Và tôi cũng muốn biết. Tôi muốn biết tôi đang đứng ở đâu và chống lại cái gì.

MacMaster rướn mày một cách chậm chạp:

- Có chuyện rắc rối đấy.
- Về gia đình Argyle. Ông cũng biết... Tôi cho rằng ai cũng biết... là tôi và Hester Argyle...

Vị bác sĩ già gật đầu.

- Một hiểu biết vừa đủ đẹp - Ông nói thêm về tán thành - Ồ, đó là một cách nói hoàn toàn cũ rỗi, nhưng ở đây lại rất thích hợp.

- Tôi yêu cô ấy ghê gớm - Donald nói một cách thông thường - và tôi nghĩ... Oh, tôi chắc... cô ấy cũng để ý đến tôi. Vậy mà nay chuyện bê bối đã xảy ra.

Một cái nhìn thông cảm xuất hiện trên khuôn mặt vị bác sĩ già.

- Ah, đúng! Lời giải oan cho Jacko. Một lời giải oan quá muộn màng.

- Vâng, đó chính là lý do khiến tôi cảm thấy... tôi biết chẳng hay ho gì khi nghĩ thế này, nhưng tôi không nghĩ... rằng sẽ tốt hơn nếu... nếu chúng cứ mãi này đừng bao giờ xuất hiện.

- Ồ, anh không phải là người duy nhất nghĩ như vậy đâu. Cùng chung ý nghĩ đó, như tôi có thể thấy, là ông cảnh sát trưởng, gia đình Argyle và cả người đàn ông từ Nam Cực trở về - ông nói thêm - Anh ta vừa ở đây vào lúc chiều.

Donald Craig giật mình.

- Vậy ư? Anh ta nói gì?
- Anh hy vọng được nghe thấy gì nào?
- Anh ta có dự đoán ai?

Vị bác sĩ chậm rãi lắc đầu:

- Không, anh ta không dự đoán gì. Làm sao mà đoán được... Khi vừa từ trên trời rơi xuống và mới gặp họ lần đầu. Hình như không ai có thể dự đoán được.

- Đúng, tôi cũng nghĩ vậy.
- Nhưng vì sao anh lo lắng dữ thế. Anh Don?

Donald Craig thở mạnh:

- Hester gọi điện cho tôi, tối hôm qua anh ta tìm đến nhà cô ấy. Cô ấy và tôi định tới Drymouth sau cả mố để nghe một diễn giả nói về các kiểu phạm tội trong kịch của Shakespeare.

- Có vẻ thú vị đấy.
- Và cô ấy lại gọi điện nói là không thể đi được. Rằng gia đình vừa nhận được một tin rất đáng lo ngại.

- À, tin của tiến sĩ Calgary.

- Đúng vậy, cho dù cô ấy không nói gì với tôi về vị khách này lúc đó. Nhưng cô ấy rất lo lắng. Giọng cô ấy... Tôi không thể diễn tả được giọng cô ấy cho ông.

- Dòng máu Ailen mà - MacMaster nhận xét.

- Giọng cô ấy hoàn toàn sợ hãi, vẻ như đang bị sốc.Ồ, tôi không thể giải thích được đâu.

- Anh chờ đợi gì hơn? Cô ấy chưa tới tuổi 20 mà!

- Nhưng tại sao cô ấy lo lắng thế? Tôi phải nói rằng cô ấy quá sợ hãi vì một cái gì đó

- Hm, ồ phải... phải, tôi nghĩ có thể thế lắm - MacMaster nói.

- Ông nghĩ rằng... Ông nghĩ gì vậy?

- Nghĩ về điều anh đang nghĩ - MacMaster chỉ rõ.

Người thanh niên cay đắng.

- Nếu tôi không là bác sĩ, tôi sẽ không nghĩ ngợi lung tung thế này. Cô ấy có thể là của tôi, mà đã là vợ tôi thì không thể làm gì sai trái được. Nhưng khi...

- Nói tiếp đi, tốt nhất là anh nói hết đi.

- Ông nên hiểu là tôi biết điều gì đang diễn ra trong óc Hester. Cô ấy... Cô ấy là nạn nhân của tình trạng không an toàn lúc bé.

- Đúng vậy.

- Cô ấy không đủ thời gian để hòa nhập một cách thỏa đáng. Lúc xảy ra vụ giết người, cô ấy đau khổ vì những cảm xúc hoàn toàn tự nhiên của một thiếu nữ, sự phẫn uất uy quyền, cố gắng chạy trốn tình yêu âm ỉ mà ngày nay tỏ ra thích hợp. Cô ấy muốn nổi loạn, muốn thoát đi. Cô ấy đã nói với tôi như vậy. Cô trốn đi và gia nhập một gánh hát rong hạng tư. Tôi nghĩ bà mẹ đã ứng xử hợp lý. Bà để nghị Hester đi London và học nghề sân khấu nếu cô thích. Nhưng đó không phải là việc Hester muốn làm. Và lần trốn nhà này có lẽ chỉ là một động tác gợi ý. Thực sự là cô không muốn thành diễn viên hay có một nghề nghiệp nghiêm túc nào. Cô chỉ muốn chứng tỏ, cô có thể tự lập. Nhưng gia đình Argyle không cố gắng ép buộc. Họ dành cho cô một khoản trợ cấp lớn.

- Họ thông minh đấy - MacMaster nói.

- Và rồi cô ấy có chuyện yêu đương đáng buồn với một thành viên đứng tuổi của công ty cô làm việc. Cuối cùng cô nhận ra rằng, ông ta không tốt. Bà Argyle tới giải quyết chuyện rắc rối và đưa Hester về nhà.

- Đã học được bài học của mình, như người ta thường nói lúc tôi còn trẻ. Nhưng chẳng ai thích học cả. Hester cũng vậy.

Donald Craig tiếp tục một cách lo lắng:

- Nhưng cố ấy vẫn dồn nén sự phẫn uất, một việc không hay vì cô phải ngấm ngấm thừa nhận rằng mẹ cô hoàn toàn có lý; rằng cô không có khiếu diễn viên và người đàn ông cô rộng rãi bán phát tình yêu đã không xứng đáng với tình cảm của cô. Và thực ra cô cũng không quan tâm đến anh ta một cách thực sự. Mẹ hiểu rõ nhất. Câu nói luôn gây khó chịu cho các thanh niên.

- Đúng vậy, đó chính là một trong những việc rắc rối của bà Argyle, cho dù bà không bao giờ nghĩ vậy. Thực tế là gần như bao giờ bà cũng đúng, bà luôn làm điều hợp lý nhất. Nếu bà là một phụ nữ nọ nần, đánh mất chìa khóa, ra ga muộn, và có những hành động ngớ ngẩn khiến mọi người phải ra tay cứu giúp, cả gia đình sẽ thương bà hơn. Buồn thảm và tàn bạo, cuộc sống là thế. Và bà không phải là phụ nữ đủ thông minh để đạt được mục đích bằng thủ đoạn xảo trá. Bà đã thỏa mãn, như anh cũng thấy. Bà hài lòng với quyền lực và tài xét đoán của mình và hoàn toàn, hoàn toàn tự tin. Đó là một sự thật rất khó chống lại khi người ta còn trẻ.

- Ô, tôi biết - Donald Craig nói - Tôi nhận thức được tất cả. Bởi vì tôi nhận thức được điều đó chính xác như tôi linh cảm... như tôi bản khoăn... - anh dừng lời.

MacMaster nhẹ nhàng nói:

- Tôi nói tất cả với anh thì hơn, phải không anh Don? Tôi sợ rằng Hester của anh đã bùng nổ đúng vào lúc nghe thấy mẹ anh và Jacko cãi nhau, và dường như muốn nổi loạn chống lại quyền uy, chống lại bà mẹ vẫn coi mình là toàn trí toàn tâm, cô đã vào phòng, vớ lấy thanh sắt và giết chết bà. Anh sợ như vậy?

Chàng thanh niên gật đầu bất hạnh.

- Không hẳn thế. Tôi không tin thế... nhưng... nhưng tôi cảm thấy... tôi cảm thấy điều đó có thể xảy ra. Tôi nghĩ Hester có thể giữ được thăng bằng... Tôi cho rằng cô ấy còn quá trẻ con so với tuổi, không ý thức được mình, có thể có những cú sốc thần kinh đặc biệt. Tôi biết cả gia

đình cô ấy và tôi không thấy ai trong số họ có khả năng làm việc ghê gớm đó, trừ Hester.

- Tôi hiểu. Vâng, tôi hiểu ý anh.
- Tôi không xúc phạm cô ấy, thực vậy - Donald Craig nói nhanh - Tôi nghĩ cô bé tội nghiệp không ý thức được một cách thực sự mình đang làm gì. Tôi không gọi đó là vụ giết người. Đó chỉ là một hành động bộc phát của sự thách thức cảm xúc, của sự nổi loạn, của ước vọng tự do, của niềm tin chỉ có thể có tự do khi bà mẹ không còn nữa.
- Lý do cuối cùng có thể đủ xác đáng. Nó là động cơ duy nhất ở đây, một động cơ dường như khá kỳ lạ. Không phải loại động cơ được pháp luật xem là xác đáng. Ước vọng tự do, thoát khỏi sự trói buộc của một nhân cách có sức mạnh hơn. Chính vì không ai được thừa kế một khoản tiền lớn khi bà Argyle chết nên pháp luật cho rằng ở đây không có động cơ. Cho dù bà Argyle có quyền lực rất lớn về tài chính, tôi phải nghĩ vậy, thông qua những người ủy quyền. Ô, phải, cái chết của bà sẽ mang đến cho họ sự tự do. Không chỉ cho Hester, chàng trai của tôi ạ. Nó tạo cho Leo cơ hội tự do cưới người đàn bà khác. Nó làm cho Mary có may mắn được chăm sóc chồng theo kiểu chị ta muốn. Nó cho phép Micky thỏa thích sống theo ý riêng. Và ngay cả chú ngựa nhỏ Tina đáng yêu trong thư viện của mình cũng có thể có mong muốn tự do.
- Tôi tới đây để nói chuyện với ông. Để biết ông đang nghĩ gì, và liệu ông có nghĩ rằng... rằng có thể như vậy chăng?
- Hester ư?
- Đúng vậy.
- Tôi nghĩ có thể có khả năng đó - MacMaster chậm rãi - Tôi không biết chính xác.
- Ông có cho rằng điều tôi vừa nói có thể xảy ra?
- Đúng vậy. Tôi nghĩ điều anh nói cũng có một cơ sở đáng tin cậy nào đó. Nhưng không chắc thế đâu, Donald ạ.
- Anh thanh niên rùng mình thở dài.
- Nhưng có thể lắm, ông Mac ạ. Tôi buộc phải nghĩ rằng đó là một việc cần thiết. Tôi biết vậy. Nếu Hester nói với tôi, nếu cô ấy tự nói với tôi, thì... thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Chúng tôi sẽ cưới nhau ngay khi có thể. Tôi sẽ chăm sóc cô ấy.
- Ông cảnh sát Huish không thể nghe được chứ? - Giọng MacMaster khô khan.
- Tôi vẫn là một công dân của pháp luật như thường lệ. Nhưng ông biết rất rõ rằng, ông Mac ạ, họ sẽ xử lý các bằng chứng tâm lý như thế nào ở tòa án. Theo tôi, đó chỉ là một tai nạn đáng tiếc chứ không phải một vụ giết người lạnh lùng, thậm chí một vụ giết người giật gân đi nữa.
- Anh đang yêu cô gái cơ mà.
- Tôi đang giải bày tâm sự với ông.
- Tôi hiểu điều đó.
- Tất cả những gì tôi muốn nói là, nếu Hester kể với tôi và tôi biết, chúng tôi sẽ giữ kín với nhau. Nhưng cô ấy phải nói cho tôi biết. Tôi không thể sống chung mà không được biết.
- Anh định nói rằng anh không sẵn lòng cưới Hester nếu khả năng đó phủ bóng lên tất cả?
- Liệu ông có sẵn lòng cưới không, nếu ông ở địa vị tôi?
- Tôi không biết. Thôi tôi, nếu chuyện đó xảy ra với tôi và tôi yêu cô gái đó thì dường như tôi cần xem cô gái đó vô tội.
- Cũng không hẳn là chuyện phạm tội hay không, như tôi đã cố gắng nghĩ.
- Và nếu cô ấy bị buộc phải giết mẹ, anh cũng sẽ sẵn lòng cưới và sẽ sống hạnh phúc với nhau, như người ta vẫn thường nói?
- Đúng vậy.
- Tôi cho rằng anh không tin thế đâu! Anh sẽ bắn khoả, phải chăng vì đảng ở cốc cà phê của anh chỉ có lý do là cà phê đắng, và anh sẽ nghĩ rằng thanh sắt chọc lò ở lò sưởi nhà anh có lẽ hơi nặng quá. Rồi cô ấy sẽ nhận thấy anh đang nghĩ gì. Không thể...

Chương 10

- Tôi tin rằng, thưa ông Marshall, ông thấy rõ những lý do bức bách khiến tôi mời ông tới thưa chuyện.

- Vâng, tất nhiên - Marshall nói - Thực tế là nếu ông không đề nghị ông Argyle ạ, tôi cũng sẽ đề nghị thôi. Tất cả các báo sáng nay đều đăng tin và không nghi ngờ gì nữa, một bộ phận báo chí sẽ bị thu hút vào việc xét lại vụ án.

- Một số phóng viên đã gọi điện cho chúng tôi và đề nghị được phỏng vấn - Mary Durrant nói.

- Đúng thế, người ta chỉ chờ đợi một cơ hội như vậy thôi. Tôi khuyên chị không nên có nhận xét gì. Tất nhiên cần lịch sự và cởi mở, nhưng không nên trao đổi gì với họ.

- Ông sĩ quan cảnh sát Huish, người thụ lý vụ án này lúc đó, đã yêu cầu được đến và được nói chuyện với chúng tôi sáng mai - Leo nói.

- Vâng, tôi e rằng vụ án sẽ được xem xét ở một mức độ nhất định, cho dù tôi không thể nghĩ rằng, cảnh sát có thể hy vọng đạt tới một kết quả rõ ràng nào đấy. Rốt cuộc, thì hai năm đã trôi qua và những gì mọi người lúc đó nhớ được, nay đã bị lãng quên. Tất nhiên, theo một nghĩa nào đó, điều ấy là rất đáng tiếc nhưng không thể khác được.

- Toàn bộ sự việc hoàn toàn rõ ràng - Mary Durrant nói - Cửa được khóa bằng khóa đặc biệt, nhưng nếu có người đến gọi mẹ tôi vì một việc đặc biệt nào đó hay giả vờ là bạn của mẹ tôi, không thể nghi ngờ là người đó sẽ được đón tiếp. Tôi nghĩ đó chính là nguyên nhân. Cha tôi nghĩ ông đã nghe thấy tiếng chuông gọi cửa ngay sau bảy giờ.

Marshall quay đầu về phía Leo về đồ hỏi.

- Đúng vậy - Leo nói - Tất nhiên bây giờ tôi không thể nhớ chính xác được, nhưng lúc đó tôi có ấn tượng là tôi nghe thấy tiếng chuông. Tôi đã chuẩn bị xuống gác mở cửa thì đã nghe thấy tiếng mở và đóng cửa. Không hề có tiếng nói hay câu hỏi nào của một người đang cố tìm cách vào nhà hay có hành động lăng mạ. Tôi đã thấy như thế.

- Chính vậy, chính vậy - vị luật sư nói - Tôi nghĩ rằng không nghi ngờ gì nữa, đó chính là điều phải xảy ra. Chúng ta biết rằng có những kẻ bắt lương được đưa vào nhà nhờ bịa một câu chuyện có vẻ chân thật về một tai họa nào đó, và chính những kẻ đó đã đánh gục chủ nhà rồi trốn thoát với số tiền ăn cắp được. Đúng vậy, chúng ta cần chấp nhận đó chính là sự việc đã xảy ra.

Ông nói với giọng thuyết phục. Ông quan sát từng người khi nói và ghi nhận phản ứng của họ trong bộ óc tỉ mỉ của ông. Mary Durrant ưa nhìn và ít tưởng tượng, không hề lo lắng, thậm chí không để ý đến những gì xung quanh với vẻ hoàn toàn tự tin. Đằng sau là người chồng ngồi trên chiếc xe lăn. Một thanh niên thông minh - Marshall nghĩ về Philip Durrant. Một người có thể tiến hành một vụ giao dịch tốt rồi bị gạt đi để tránh lộ những ý kiến không xác đáng trong việc kinh doanh. Anh không chú ý tới câu chuyện với vẻ điềm tĩnh như người vợ. Cặp mắt tình báo và đầy vẻ suy tư của anh nhận thức được cả những mối nối của toàn bộ sự kiện. Tuy thế, Mary Durrant có thể không điềm tĩnh như cô cố gắng chứng tỏ. Như mọi phụ nữ khác, cô luôn có khả năng che giấu cảm xúc của mình.

Khi Philip tựa mình nhẹ nhàng trên xe, cặp mắt sáng thông minh nhìn vị luật sư với vẻ hơi nhạo báng thì Mary quay hẳn đầu lại. Cái nhìn cô dành cho chồng làm vị luật sư giật mình bởi vẻ yêu thương tột cùng của nó. Tất nhiên ông biết cô là người vợ tận tâm, nhưng ông luôn cho rằng cô là người điềm tĩnh, hầu như thiếu nồng nhiệt, không bao giờ biểu lộ cảm tình hay mối ác cảm, vì thế ông thực sự ngạc nhiên. Phải chăng đó là cách suy nghĩ về người chồng của cô? Ông cảm thấy khó hình dung. Ông nghĩ, nỗi sợ hãi về tương lai, đó có thể là ý nghĩ của chàng thanh niên này.

Đối diện với ông là Micky. Trẻ trung, đẹp mã và đầy vẻ chán chường. Tại sao anh ta có biểu hiện chưa chát thế? Người ta đã không luôn luôn làm tất cả mọi việc vì anh ư? Tại sao anh lại có cái nhìn của một người luôn chống đối xã hội như vậy? Bên cạnh anh là Tina, trông giống một chú mèo đen duyên dáng và xinh xắn. Da ngăm ngăm, giọng nói mềm mại, cặp mắt đen mở to và những nét uyển chuyển của cử động. Đằng sau vẻ kín đáo kia có lẽ là sự xúc động? Marshall biết rất ít về cô. Cô trở thành nhân viên thư viện vùng theo gợi ý của bà Argyle. Cô có một căn hộ ở Redmyn và ngày nghỉ cô về với gia đình. Như một thành viên ngoan ngoãn và

mãn nguyện. Nhưng ai mà tin được? Hơn nữa, tối hôm đó cô không có ở nhà. Nhưng để làm một việc gì đó thì Redmyn cũng chỉ cách nhà có hai mươi lăm dặm thôi. Vẫn phải tạm xem rằng, tối đó Micky và Tina vắng nhà.

Marshall liếc nhanh về phía Kirsten Lindstrom, người đang nhìn ông với vẻ hằm hè vốn có của bà. Liệu có thể đặt giả thuyết rằng chính bà ta tấn công bà chủ không? Ông không ngạc nhiên nếu sự thật là như thế. Khi người ta đã làm việc như ông trong một thời gian dài, người ta không thể ngạc nhiên vì bất kỳ điều gì. Người ta sẽ tìm được những lời bào chữa thích hợp. Một phụ nữ không chồng bị chèn ép. Những ham muốn, ghen tuông, những nỗi bất bình về cách đối xử có thật hay hoang tưởng. Đúng vậy, sẽ có cách bào chữa thích hợp. Đó là một câu trả lời thuận lợi lắm sao, mặc dù ông thấy không thỏa đáng lắm. Đúng, rất thuận lợi. Một người nước ngoài. Không phải một thành viên chính thức của gia đình. Nhưng phải chăng chính bà ta lợi dụng Jacko một cách khôn khéo đến thế? Rất khó tin, khó tin vì bà ta rất quý Jacko. Bà luôn tận tâm với bọn trẻ. Không, ông không tin. Ông không muốn đi theo hướng này, cho dù ông rất lấy làm tiếc.

Cặp mắt ông hướng về phía Leo Argyle và Gwenda Vaughan. Cuộc hứa hôn của họ chưa được công bố. Người ta mới quyết định như vậy. Một quyết định khôn ngoan. Nếu không báo chí sẽ gợi ý bóng gió. Tất nhiên đó sẽ là một bí mật lý thú mới được khám phá và cảnh sát sẽ chú ý tới hướng này. Theo quan điểm của cảnh sát, đó chính là đáp số thích hợp. Đó là những quyền không ghi trong văn bản. Chồng, vợ và một người phụ nữ khác. Có điều là, không hiểu sao Marshall không tin Leo tấn công vợ mình. Ông không tin. Rốt cuộc, ông quen Leo đã nhiều năm nay và ông đánh giá tốt về Leo. Một người thông minh, giàu lòng đồng cảm, đọc rộng và nhìn đời bằng cặp mắt thông thái và hơi vẻ bàng quan. Không, ông ta không phải là loại người có thể đánh vợ bằng thanh sắt chọc lò. Tất nhiên, ở một độ tuổi nào đó và đang yêu thì... Không! Đó là ngón nghề của báo chí để thu hút độc giả toàn nước Anh. Thực tế là, không ai có thể nghĩ Leo...

Còn người phụ nữ thì sao? Ông không biết nhiều về Gwenda Vaughan. Ông quan sát cặp môi đầy đặn và khuôn người chín chắn, trưởng thành của chị. Chị ta yêu Leo. Hì nh như từ lâu rồi. Ông băn khoăn về việc li dị. Bà Argyle đã nghĩ gì về chuyện này? Ông không rõ, nhưng ông nghĩ một việc như thế không phù hợp với con người Leo, một người có quan điểm cổ điển về gia đình. Ông không nghĩ Gwenda Vaughan là người chủ tâm hôn của Leo Argyle, và sẽ có lý hơn nếu cho rằng, khi thấy cơ hội loại bỏ bà Argyle xuất hiện, Gwenda đã không ngần ngại tấn công bà. Ông dừng lại trước khi tiếp tục suy diễn. Chị ta đã lợi dụng Jacko mà không e sợ gì ư? Ông không cho rằng chị ta mến Jacko. Vẻ duyên dáng của Jacko không cuốn hút được Gwenda. Và phụ nữ thì - ông biết rõ - luôn tàn nhẫn. Vì thế không dễ loại bỏ Gwenda Vaughan. Rất đáng ngờ là cảnh sát không hề thu được một chứng cứ nào sau bao nhiêu thời gian như vậy. Ông không thấy một chứng cứ nào có thể chống lại chị ta cả. Ngày hôm đó, chị ta ở trong thư viện với Leo, chị ta chúc ông một buổi tối tốt lành và xuống cầu thang. Không ai có thể nói rằng, liệu chị ta có lên vào phòng bà Argyle, có vớ lấy thanh sắt và nhẹ nhàng tới bên người phụ nữ đang vùi đầu vào đồng giấy tờ một cách không nghi ngờ gì hay không rồi không một tiếng kêu, bà Argyle bị đánh gục và Gwenda chỉ còn phải ném thanh sắt và đi về nhà qua cửa chính, như vẫn luôn làm thế hay không.

Rồi cặp mắt ông lại hướng về phía Hester. Một cô gái dễ thương. Không, không chỉ dễ thương mà đẹp thực sự. Đẹp một cách hơi kỳ lạ và khó chịu. Ông muốn biết cha mẹ cô là ai. Cô có một vẻ hoang dã và bất trị. Người ta có thể gán cho cô một từ ghê gớm. Cô liệu lĩnh vì điều gì vậy? Cô bỏ nhà ra đi với sân khấu và có chuyện yêu đương ngớ ngẩn với người đàn ông chưa quen biết, rồi cô hối hận quay về nhà. Tuy nhiên, bạn khó loại cô ra được vì bạn không thể biết cô đang nghĩ gì, bạn không hề biết đôi khi cô lại liều lĩnh và tuyệt vọng đến mức nào. Nhưng mặt khác, cảnh sát cũng không biết điều đó.

Thực ra, Marshall nghĩ, có vẻ không hợp lý nếu cho rằng cảnh sát có thể làm được một việc có ý nghĩa nào đó, cho dù họ có thể suy đoán ai là kẻ giết người. Toàn bộ vụ án chứng tỏ điều đó. Đúng vậy sao? Ông suy xét kỹ càng. Sự bế tắc lại là kết quả ư? Ông băn khoăn không rõ gia đình Argyle có biết sự thật hay không. Ông cho rằng không. Họ không biết. Tất nhiên, trừ một người nào đó... Họ có nghi ngờ không? Đúng, nếu bây giờ họ không nghi ngờ, chẳng mấy chốc họ sẽ nghi ngờ, vì rằng họ không thể không băn khoăn, không thể không cố gắng nhớ lại... Khó chịu quá. Thật là một tình thế rất khó chịu.

Toàn bộ những suy nghĩ đó diễn ra nhanh chóng. Marshall thoát khỏi những suy tư và nhận thấy cặp mắt Micky hút chặt vào ông với vẻ chế nhạo.

- Phải chăng lời phán quyết của ông là thế? Một người từ bên ngoài đột nhập vào, giết người, cướp của rồi trốn đi?

- Đường như đó chính là điều chúng ta cần chấp nhận - Marshall nói.

Micky ném người xuống ghế và bật cười:

- Đó là giả thuyết của chúng ta và chúng ta sẽ xem xét kỹ ư?

- Ô phải, anh Michael ạ, đó chính là lời khuyên của tôi. - Giọng nói của ông chứa đựng một vẻ cảnh cáo kín đáo.

Micky gật đầu:

- Tôi biết đó là lời khuyên của ông. Đúng, tôi dám nói rằng ông có lý. Nhưng ông có tin không?

Marshall nhìn cậu thanh niên với cái nhìn lạnh lùng. Đó chính là sự rắc rối liên quan tới những anh chàng không biết suy xét khôn ngoan. Họ cứ muốn bàn mãi về những chuyện đáng ra không nên bàn.

- Ý kiến của tôi là - Marshall nói - như thế sẽ hay hơn.

Vẻ quả quyết của ông chứa đựng cả sự quả trách. Micky nhìn quanh bàn.

- Chúng ta nghĩ gì nào? - anh hỏi chung chung - Tina thân mến, đừng có im lặng ngấm đôi tay như thế, cô có suy nghĩ gì? Một suy nghĩ mà cũng không nói ra được ư? Và chị nữa, chị Mary?

Chị ít nói quá đấy.

- Tất nhiên là tôi đồng ý với ông Marshall - Mary gay gắt - Liệu có cách giải thích nào khác?

- Philip không đồng ý với chị - Micky nói.

Mary quay ngoắt lại nhìn chồng. Philip Durrant nhỏ nhẹ nói:

- Cậu giữ mồm giữ miệng thì hơn, Micky ạ. Nói lung tung như thế có hay ho gì đâu. Khi mà cả cậu, cả chúng ta đều đang ở vào một tình huống căng thẳng thế này.

- Vậy ra không ai có ý kiến riêng của mình - Micky nói - Thôi được, cứ thế nhé. Và chúng ta sẽ suy nghĩ chút ít khi đi ngủ tối nay. Đây có thể là lời khuyên tốt. Rốt cuộc, chúng ta sẽ muốn biết người khác đang ở đâu để mò tới tâm sự. Bà không biết một tý gì ư, Kirsty? Bà luôn luôn biết mọi chuyện mà. Như tôi còn nhớ, bà luôn biết điều gì sẽ xảy ra, cho dù bà không nói ra.

Kirsten Lindstrom nói, vẫn giữ vẻ chững chạc:

- Tôi nghĩ, Micky ạ, cậu nên giữ mồm giữ miệng. Ngài Marshall nói đúng đấy. Nói quá nhiều là không khôn ngoan đâu.

- Chúng ta có thể bỏ phiếu - Micky nói - hoặc viết tên lên những mẫu giấy rồi bỏ vào một chiếc mũ. Và chúng ta sẽ thú vị chờ xem ai được chọn.

Lần này giọng nói của Kirsten Lindstrom cao hẳn lên:

- Yên lặng nào. Đừng có ngó ngẩn và thiếu suy nghĩ như một cậu bé nữa. Cậu đã lớn rồi mà.

- Tôi chỉ nói rằng, chúng ta hãy suy nghĩ - Micky lùi bước.

- Chúng ta sẽ suy nghĩ - Kirsten nói.

Và giọng bà có vẻ cay đắng hơn.

Chương 11

Đêm đã về trên Tụ điểm ánh sáng.

Được che chở bằng những bức tường vững chắc, bảy con người mệt mỏi nằm nghỉ, nhưng không ai ngủ được...

Philip Durrant, từ khi bị bệnh và mất khả năng hoạt động, ngày càng tìm thấy sự khuây khỏa ở cuộc sống tinh thần. Là một người thông minh, giờ đây anh ý thức được tất cả những gì đến với anh qua trí xét đoán sắc sảo. Thỉnh thoảng anh mua vui bằng cách dự đoán phản ứng của mọi người xung quanh đối với một sự kiện nào đó. Những gì anh nói và làm thường không có vẻ tự nhiên, nhưng lại mang đầu óc suy xét tạo cơ sở cho việc quan sát kết cục. Đó chính là trò chơi ưa thích của anh và khi anh thấy mình đoán đúng, anh ghi nhận kết quả lại.

Và như một kết quả của trò giải trí, anh tự nhận thấy - dường như lần đầu tiên trong đời - anh hết sức thính nhạy khi quan sát sự khác nhau và tính thực tế trong tính cách con người.

Tính cách con người trước kia không cuốn hút anh. Anh ưa hay không ưa, vui vẻ hay buồn chán với mọi người xung quanh và chỉ thế mà thôi. Anh đã luôn là con người của hành động chứ không phải con người của suy tư. Trí tưởng tượng của anh, một trí tưởng tượng khá phong phú, đã bận rộn với việc kiếm tiền. Những cách thức đó đều chứa đựng một hạt nhân đầy tham vọng. Nhưng do anh không có khả năng kinh doanh nên cuối cùng chúng đều biến thành con số không cả. Và giờ đây con người chỉ được anh xem như những con tốt trong trò chơi của mình. Giờ đây, khi bệnh tật đã dứt anh khỏi cuộc sống bận rộn trước kia, anh bị cuốn hút vào việc đánh giá thực chất con người.

Việc đó đã được bắt đầu trong bệnh viện, khi vẻ sinh động đáng yêu của các hộ lý, cuộc tranh giành bí mật và những cuộc quở trách thông thường ở đó đã thu hút sự chú ý của anh, khi anh không còn một mối bận tâm nào khác. Và bây giờ nó mau chóng trở thành thói quen của anh. Con người... Đó thực sự là tất cả những gì cuộc sống khảo cứu, để khám phá, để tóm lược. Anh suy xét xem điều gì buộc họ chạy đua với thời gian như vậy và kiên nhẫn chờ xem anh đúng hay sai. Đó là một công việc thực sự thú vị...

Chỉ có chính đêm nay, ngồi trong thư viện, anh mới nhận ra rằng hiểu biết của anh về gia đình vợ mới ít ỏi quá! Họ thực sự là những người như thế nào? Là những người có nội tâm ra sao chứ không phải ở vẻ bề ngoài mà anh đã biết quá rõ?

Thật kỳ lạ là bạn hiểu biết về con người mới sơ lược làm sao! Ngay cả vợ bạn.

Anh suy ngẫm về Mary. Anh đã hiểu cô như thế nào?

Anh yêu cô vì anh yêu cái nhìn dễ chịu và vẻ điềm tĩnh, trang nghiêm của cô. Cũng vì cô có tiền mà anh khá phân vân. Anh đã nghĩ đến chuyện lấy một cô gái nghèo. Mọi việc hầu như thích hợp và anh cưới cô, trêu chọc cô, gọi cô là Polly và rất thú vị với cái nhìn đầy vẻ nghi ngờ cô dành cho anh, khi anh bịa ra những câu chuyện đùa mà cô không hiểu. Nhưng anh đã thực sự hiểu gì về cô? Cô có suy nghĩ và cảm xúc ra sao? Anh biết, tất nhiên, là cô yêu anh quên mình nồng thắm. Mỗi lần nghĩ đến sự quên mình đó, anh lại xáo động ít nhiều, anh vặn vẹo đôi vai như muốn hất đi một gánh nặng. Sự quên mình đó là rất tuyệt khi bạn có thể tách mình ra chín, mười giờ một ngày. Khi đó nó chính là động cơ để bạn nóng lòng muốn về nhà. Nhưng anh lại bị nó quấn chặt lấy, bị nó nhòe ngó, chằm chút, ập ủ từng giờ kia... Người ta sẽ phải tìm cách lẩn trốn thôi, thực tế là như vậy. Người ta tìm những phương sách tinh thần mà người khác không tìm được. Người ta phải ẩn mình vào mảnh đất của óc tưởng tượng và tài suy đoán.

Suy đoán... Xem ai có thể giết mẹ vợ anh chẳng hạn. Anh không ưa bà và bà cũng không ưa anh. Bà không muốn Mary lấy anh (hay bà chẳng muốn Mary lấy ai?), nhưng bà không có khả năng ngăn chặn hai người. Anh và Mary bắt đầu cuộc sống hạnh phúc và độc lập... Và rồi mọi việc dần dần đổ vỡ. Đầu tiên là công ty Nam Mỹ, rồi hãng phụ tùng xe đạp - những ý tưởng rất hay của cả hai - nhưng tình hình tài chính không thuận lợi. Rồi cuộc đình công của công nhân đường sắt Argentine đã hoàn thành nốt chuỗi các thảm họa. Số phận thật đen đủi nhưng anh cảm thấy bà Argyle cũng phải chịu trách nhiệm. Có bao giờ bà mong anh thành công đâu. Rồi bệnh tật! Dường như giải pháp duy nhất của họ là quay về sống ở Tụ điểm ánh sáng, nơi họ luôn được hoan nghênh. Anh không bận tâm. Một con người què quặt, tàn phế thì sống ở đâu chẳng được. Nhưng Mary thì không nghĩ như vậy!

Đúng là sau đấy họ không phải sống ở đó thường xuyên nữa. Bà Argyle bị giết. Những người được ủy quyền trợ cấp cho Mary theo bản di chúc và họ lại có thể thu xếp một cuộc sống riêng..

Anh không thấy thương cảm đặc biệt khi bà Argyle chết. Tất nhiên, nếu bà chết vì viêm phổi hay một chứng bệnh nào đó trên giường bệnh thì dễ chịu hơn. Giết người là một việc ghê tởm dễ gây bàn tán và những tiêu đề giật gân trên báo chí. Nhưng khi vụ giết người xảy ra, nó cũng dễ hiểu - thủ phạm rõ ràng không bằng theo một nghĩa mà thứ ngôn ngữ khó hiểu của tâm lý học có thể lý giải được. Không phải là em ruột Mary. Một trong "những đứa con nuôi" với bản tính di truyền tồi tệ và vẫn thường hư hỏng. Nhưng bây giờ mọi chuyện không còn êm đẹp như thế nữa. Ngày mai ông sĩ quan cảnh sát Huish sẽ đến đây lấy khẩu cung với giọng nói miền Tây nhẹ nhàng của ông. Mỗi người, hình như thế, phải nghĩ sẵn câu trả lời thích hợp...

Mary đang chải mái tóc mềm mượt trước gương. Vẻ xa vắng cảm lạnh của cô tác động đến anh. Anh nói:

- Em đã chuẩn bị sẵn những câu trả lời rồi chứ, Polly?

Mary hướng cặp mắt ngạc nhiên về phía anh.

- Ông sĩ quan cảnh sát Huish sẽ đến đây. Ông ấy sẽ hỏi về hoạt động của em tối ngày chín tháng mười một đó

- Ô em hiểu. Đã lâu quá rồi. Người ta có thể quên.

- Nhưng ông ấy thì không, Polly ạ. Cần lưu ý đến điều đó. Ông ấy ghi chép tất cả lại mà, trong một cuốn sổ tay xinh xắn nào đó.

- Vậy ư? Họ giữ tất cả lại?

- Hình như họ giữ hồ sơ sao ba bản đến những mười năm cơ đấy! Ồ, hoạt động của em rất bình thường, Polly ạ. Không có gì đáng nghi vấn đâu. Em ở trong phòng này với anh. Và nếu là em, anh sẽ không nói là đã rời căn phòng trong khoảng thời gian từ bảy giờ đến bảy giờ ba mươi.

- Nhưng chỉ vào phòng tắm thôi. Ai cũng phải tới đó mà.

- Anh nhớ là em không nói tới chi tiết này.

- Em quên rồi.

- Anh nghĩ đó có thể là bản năng tự vệ. Anh muốn nhắc em rằng, chúng mình ở đây với nhau, chơi picquet từ sáu giờ ba mươi đến khi Kirsty báo động. Đó là câu trả lời của chúng ta và chúng ta sẽ bảo vệ nó đến cùng.

- Được thôi anh yêu - Mary đồng ý một cách bình thản và bàng quang.

Anh nghĩ, cô không suy nghĩ gì ư. Không thấy tình thế họ rơi vào sẽ khó chịu đến thế nào ư? Anh nhào người về phía trước:

- Một tình huống đáng chú ý, em cũng biết đấy... Em không quan tâm đến việc ai giết bà ấy sao? Ở điểm này, Micky hoàn toàn có lý, một người trong chúng ta phạm tội. Em không muốn biết ư?

- Không phải anh và em - Mary nói.

- Và đó là tất cả những gì em quan tâm? Ồ Polly, em kỳ lạ quá!

Mary hơi đỏ mặt.

- Em không thấy có gì kỳ lạ ở đây cả.

- Đúng, anh có thể hiểu là em không thấy... Anh thì khác, anh tò mò lắm.

- Em không cho rằng chúng ta có thể biết. Em không nghĩ cảnh sát có thể khám phá ra.

- Có lẽ đúng như em nói. Nhất định là họ không có nhiều việc để làm đâu. Nhưng chúng ta ở một hoàn cảnh khác họ.

- Anh định nói gì, Philip?

- Ô, chúng ta có những hiểu biết sâu hơn. Chúng ta biết nhiều hơn từ bên trong, có một suy đoán chính xác hơn về vấn đề. Điều gì buộc mọi người chạy đua với thời gian. Em cũng vậy thôi. Em sống với mọi người từ nhỏ. Anh muốn biết ý kiến của em. Em nghi ngờ ai?

- Em không biết, Philip ạ!

- Vậy hãy phỏng đoán xem.

Mary mĩa mai:

- Em không biết lại hay hơn đấy. Thậm chí không nghĩ ngợi gì là hay nhất.

- Một chú đà điểu - Philip nói.

- Nói một cách trung thực, em không biết suy đoán. Không biết là hay hơn nhiều. Rồi chúng ta

sẽ tiếp tục sống như thường lệ.

- Ô không, không thể được. Quan điểm của em sai mất rồi, cô gái của anh ạ. Vì đồng rác đã được bó lên rồi.

- Ý anh là sao, Philip?

- Nào hãy nhìn Hester và chàng trai của cô ấy, bác sĩ Donald trẻ trung đứng đắn. Một anh chàng đẹp mã, nghiêm nghị, đầy vẻ lo toan. Anh ta không thực sự nghĩ cô bé làm việc đó, nhưng anh ta không chắc lắm? Và anh ta nhìn cô bé với vẻ lo lắng trong khi nghĩ là cô bé sẽ không nhận thấy. Nhưng Hester nhận ra. Đó, đó! Hình như cô ấy đã làm - em biết rõ hơn anh - nhưng nếu cô ta vô tội, cô ta có thể làm gì được em? Em cứ nói "Không phải tôi" ư? Cô ấy cũng có thể nói như vậy.

- Philip, em nghĩ là anh thật khéo tưởng tượng.

- Em không thể tự mình tưởng tượng ra tất cả những gì đã xảy ra được, Polly ạ. Hãy nhìn ông già Leo tội nghiệp mà xem. Chuyện cưới xin với Gwenda Vaughan đang lan truyền đi. Chị ấy sẽ lo lắng, em không nhận thấy sao?

- Em không hiểu sao cha lại muốn lập gia đình ở tuổi ấy nữa.

- Cha không nghĩ thế. Nhưng ông cũng thấy rằng, chuyện yêu đương sẽ làm hai người trở thành đối tượng nghi vấn đầu tiên. Rắc rối thế đấy.

- Thật hoang tưởng nếu cho rằng cha giết mẹ. Những chuyện như thế chưa từng xảy ra.

- Có đấy, chúng đã xảy ra. Em đọc báo mà xem.

- Gia đình ta khác.

- Giết người không phải là việc của kẻ đua đòi, Polly ạ. Còn Micky nữa chứ. Cậu ấy đang bị gặm nhấm, dần vặt bởi một chuyện nào đó. Một anh chàng kỳ quặc lúc nào cũng dậm vẻ cay đắng. Tina dường như trong sạch, không hề lo lắng, không bị vụ này tác động. Nhưng cô ấy lại có vẻ mặt lạnh như tiền nên cũng không thể bỏ qua. Rồi bà Kirsty già nua tội nghiệp...

Trên mặt Mary bỗng xuất hiện một sinh khí mờ nhạt.

- Đó có thể là đáp số!

- Kirsty ấy à?

- Vâng, nói cho cùng bà ấy là người nước ngoài. Vài năm trước bà ấy hay đau đầu... Dường như bà ấy là một đáp số phù hợp hơn chúng ta.

- Đồ quý đáng thương - Philip nói - em không thấy là bà ấy sẽ tự nhủ như vậy sao? Rằng rất cả chúng ta sẽ hòa nhau đổ tội cho bà. Như thế sẽ tiện hơn mà. Vì bà ấy không phải là một thành viên của gia đình. Em không thấy lúc này bà ấy đã lo lắng đến chết đi được đấy à? Bà ấy cũng đang ở trong một tình cảnh như Hester. Bà ta có thể nói và làm gì? Sẽ nói với chúng ta: "Tôi không giết người chủ và người bạn của tôi". Câu nói đó có sức nặng không? Đối với bà ấy, đó sẽ là một địa ngục còn đáng sợ hơn đối với chúng ta nhiều... Vì bà ấy đơn độc. Bà ấy sẽ nhớ lại từng câu đã nói, từng cái nhìn giận dữ đã dành cho mẹ em... Sẽ nghĩ rằng, tất cả được nhớ lại chỉ để chống lại bà. Và bà ấy sẽ không có khả năng chứng minh sự vô tội của mình.

- Em muốn anh đừng nói nữa, Phil. Vậy ta có thể làm gì?

- Chỉ một việc duy nhất: Cố gắng khám phá ra sự thật.

- Bằng cách nào?

- Có nhiều cách. Anh muốn cố gắng khám phá.

Mary trông có vẻ dăm dăm.

- Bằng cách nào mới được chứ?

- Ô, nói chuyện... quan sát hành động của mọi người... một người có thể suy đoán - Anh đừng lại, bộ óc làm việc ráo riết - thấy những điều có ý nghĩa nào đó đối với kẻ giết người, nhưng không có ý nghĩa gì với người vô tội...

Anh lại im lặng, suy đi tính lại kỹ càng trong óc. Anh ngược lên và nói:

- Em không muốn giúp người vô tội sao, Mary?

- Không - Cô buột miệng nói, lại gần và quỳ bên xe anh - Em không muốn anh bận óc vì tất cả những thứ này Phil ạ. Đừng nói những điều anh định nói và tự mình nằm vào bấy nữa. Kệ nó. Vì Chúa, hãy mặc xác nó.

Cặp chân mày của Philip rướn lên.

- Ô - anh nói. Và anh đặt tay lên mái tóc vàng óng mềm mại của chị.

Michael Argyle nằm thao thức, chăm chăm nhìn vào bóng đêm.

Bộ óc anh lờn lộn như một chú sóc trong lồng, hướng suy nghĩ về quá khứ. Tại sao anh không thể để quá khứ lại sau lưng? Tại sao anh cứ trói buộc bản thân với quá khứ như vậy? Việc đó có ý nghĩa gì? Tại sao anh lại nhớ một cách rõ ràng căn phòng hơi hám nhưng vui vẻ ở khu ổ chuột London, nơi anh là "Micky của chúng ta", đến như vậy? Một bầu không khí luôn náo động! Chơi đùa ngoài phố! Tự tập với bọn trẻ! Mẹ anh với mái tóc vàng tươi (thứ thuốc nhuộm rẻ tiền thôi), với những cơn giận dữ bất chợt khi bà về nhà và đánh đập anh (vì say rượu, tất nhiên) và sự vui vẻ điên dại khi bà có tâm trạng phấn khởi. Rất ưa cá và khoai tây rán, thích hát những bài ca - rất tình cảm. Thỉnh thoảng họ đi xem phim. Bao giờ cũng đi cùng các dượng - tất nhiên đó là cách nói riêng của anh. Cha anh bao giờ cũng bỏ ra ngoài trước khi kịp nhớ đến anh... Nhưng mẹ anh không bao giờ ủng hộ những người chú dượng luôn thay thế nhau của anh. "Anh sẽ bỏ Micky của chúng ta lại một mình thôi", bà thường nói vậy.

Rồi những ngày sôi động của chiến tranh. Canh chừng các trận oanh tạc của Hitler - những tiếng còi báo động yếu ớt. Kêu van các bà mẹ. Chui xuống hầm và ngủ đêm ở đó. Thú vị làm sao! Cả phố ở trong hầm với những túi bánh kẹp thịt và những chai nước uống có ga. Và những chuyến xe lửa hối hả chạy cả đêm. Đó mới đúng là cuộc sống! Giữa một mớ bòng bong các sự kiện dồn dập!

Và rồi anh tới đây - tới vùng quê này. Một vùng nửa tỉnh nửa mê chẳng có gì hay ho cả! - Con sẽ trở về, con yêu của mẹ, khi chiến tranh chấm dứt - Mẹ anh nói. Nhưng với một vẻ yếu ớt như muốn tin vào điều bà nói. Hình như bà không quan tâm tới việc trở về của anh. Tại sao bà không đến nữa? Nhiều đứa trẻ cùng phố đã về với mẹ. Nhưng mẹ anh không muốn đến đón anh. Bà lên miền bắc (với một chú dượng mới, chú Harry!), và xin việc ở một xưởng đạn dược.

Sau đó anh phải nhận thức được cho dù mẹ anh đã tạm biệt anh một cách trù mến... Rượu, anh nghĩ, mới chính là mối quan tâm của bà, rượu và những người chú dượng của anh...

Và anh ở đây, bị bắt cóc như một tên tù, không thiết gì đến ăn uống những món ăn xa lạ; và không thể tin được, phải đi ngủ lúc sáu giờ sau bữa ăn tối kỳ cục chỉ có sữa và bánh quy (sữa và bánh quy!), nằm thao thức, kêu gào, rúc đầu dưới gối, thồn thức nhớ mẹ và căn nhà thân thuộc của mình.

Chính người đàn bà đó. Bà ta nhặt anh về và không cho anh đi đâu nữa. Một lô những lời khuyên nhủ ủy mị. Bà luôn cho phép anh chơi những trò chơi ngớ ngẩn. Và muốn ở anh một điều anh không bao giờ trao. Không sao. Anh đợi. Anh sốt ruột. Và một ngày kia - một ngày chiến thắng, anh sẽ về nhà. Về với hè phố, với bạn bè, với những chuyến xe buýt đỏ rực và những hầm trú ẩn máy bay, với cá và khoai tây rán, với dòng người xe tấp nập và những chú mèo lang thang - bộ óc anh háo hức nhớ lại danh mục những trò chơi ưa thích. Anh phải chờ thôi. Chiến tranh không thể kéo dài mãi được. Anh phải nằm bẹp ở một vùng quê hẻo lánh, trong khi bom đang rơi xuống London và một nửa thành phố đang bốc cháy. Cháy như một địa ngục khủng khiếp với bao người bị giết hại và nhà cửa bị sụp nhào.

Anh thấy rõ như thế trong bộ óc tưởng tượng nhiều màu sắc của mình.

Không sao, khi chiến tranh chấm dứt, anh sẽ về với mẹ. Bà sẽ ngạc nhiên khi thấy anh đã lớn phổng lên.

...

Trong bóng tối, Micky Argyle dồn hơi thở trong một tiếng thở thật dài.

Chiến tranh chấm dứt. Người ta đã thắng Hitler và Mussolini... Một số trẻ đã về nhà. Chẳng mấy chốc sẽ đến lượt anh... Nhưng rồi bà ta từ London về và nói rằng anh sẽ ở lại ngôi nhà này và trở thành chú bé bé bỏng của chính bà ta.

Anh đã hỏi:

- Mẹ cháu đâu? Bom đạn đã cướp mẹ cháu à?

Nếu mẹ đã bị bom đạn cướp đi thì đó cũng không phải là một điều ghê gớm quá mức. Nhiều đứa trẻ đã chịu cảnh đó rồi.

Nhưng bà Argyle nói:

- Không, bà không bị giết hại. Nhưng bà làm việc khó nhọc lắm và không thể chăm sóc con được.

Chính là thế đấy! Những lời phủ dụ đều không có ý nghĩa gì... Mẹ anh không yêu anh, không muốn anh trở về - anh phải ở lại đây, mãi mãi...

Sau đó anh lẩn quanh, cố gắng nghe trộm và cuối cùng đã nghe được mẫu đối thoại giữa bà

Argyle và chồng: "Rất muốn thoát nợ với thằng bé - họ giống nhau quá" - và những lời bóng gió về một trăm bảng. Thế là anh biết rằng, mẹ anh đã bán anh lấy một trăm bảng...

Anh không thể vượt qua được sự nhục nhã và đau đớn... Bà ta đã mua anh! Anh thấy bà ta, một cách mơ hồ, như hiện thân của uy quyền độc ác, như kẻ thù chống lại anh - một người không nương tựa. Nhưng rồi anh sẽ lớn, sẽ trưởng thành, sẽ khỏe mạnh như một người đàn ông. Và anh sẽ giết bà...

Đã hơn một lần anh tâm niệm thế.

Thời gian sau đó, khi anh tới trường, cuộc sống đã có thể chấp nhận được. Nhưng anh căm thù các ngày lễ, vì bà xếp đặt mọi việc và tặng anh đủ thứ. Trông bà có vẻ phân vân vì anh không cởi mở. Anh căm ghét việc bà hôn anh... Tiếp sau nữa, anh hài lòng với việc phá ngang những dự tính của bà đối với anh. Vào nhà băng kiếm việc! Một công ty dầu lửa. Anh không chịu. Anh tự kiếm việc cho bản thân mình.

Khi học đại học, anh cố gắng tìm kiếm dấu vết mẹ anh. Ba đã chết vài năm trước trong một tai nạn ô tô với một người đàn ông say mèm...

- Vậy tại sao không quên tất cả đi? Tại sao không tận hưởng cuộc sống khi anh còn trẻ? Anh không biết tại sao...

Và bây giờ, điều gì sẽ đến? Bà ta đã chết rồi còn gì. Anh nghĩ về việc bà ta đã mua anh với một trăm bảng oan nghiệt. Khi bà có thể mua mọi thứ - nhà cửa, xe cộ và cả những đứa con trong khi bà không có đứa nào. Nghĩ bà là một vị thánh quyền lực vô biên!

- Rất may là không phải thế. Một cú đánh bằng thanh chọc lò vào đầu và bà ta đã là một xác chết như mọi xác chết khác (cũng giống thi hài tóc vàng trong vụ đâm xe ở một con đường miền bắc mà thôi...)

Bà ta đã chết rồi. Tại sao còn lo lắng?

Có quan hệ gì với anh đâu? Không phải là anh không thể căm thù bà được nữa vì bà đã chết rồi sao?

Đó chính là thần chết...

Anh thấy mình bị tổn thất khi không còn gì để căm thù nữa - tổn thất và sợ hãi.

Chương 12

I

Trong căn phòng riêng sạch sẽ, Kirsten Lindstrom tết mái tóc vàng đã hoa râm của mình thành hai bím nhỏ không thích hợp và chuẩn bị đi ngủ.

Bà lo lắng và sợ hãi.

Cảnh sát không ưa người nước ngoài. Bà đã ở Anh lâu đến mức bà quên mất mình là người nước ngoài. Nhưng cảnh sát thì không.

Vị tiến sĩ Calgary đó, tại sao lại tới và bới tung mọi chuyện lên như vậy...

Công lý sẽ được thực hiện. Bà nghĩ về Jacko và nhắc đi nhắc lại với bản thân rằng, công lý sẽ được thực hiện.

Bà nghĩ về anh như bà đã hiểu anh từ hồi còn bé thơ.

Luôn luôn, đúng vậy, luôn luôn nói dối và lừa đảo. Nhưng lại rất có duyên, rất có sức thu hút. Người ta luôn tha thứ cho anh, luôn bao che cho anh khi anh bị phạt.

Anh nói dối như cuội. Đó là một thực tế đáng sợ. Anh nói dối anh cũng phải tin, không thể không tin. Jacko tàn nhẫn và xấu xa.

Có thể tiến sĩ Calgary cho rằng anh ta biết rõ những gì anh ta nói! Nhưng anh ta đã sai lầm. Địa điểm, thời gian và những bằng chứng ngoại phạm! Jacko có thể xếp đặt tất cả những bằng chứng đó một cách dễ dàng. Không ai thực sự hiểu Jacko như bà.

Ai sẽ tin bà nếu bà kể cho họ biết chính xác Jacko là người như thế nào? Và ngày mai điều gì sẽ đến? Cảnh sát sẽ đến. Và mọi người đều trong cảnh bị nghi ngờ và bất hạnh... Nhìn nhau ngơ vực... không biết cần tin ai.

Bà yêu mọi người nhiều, rất nhiều... Bà hiểu họ hơn bất cứ ai. Hơn cả bà Argyle. Vì bà Argyle còn bị che mắt bởi tình mẫu tử rất mạnh mẽ của mình. Chúng là con bà - bà ta luôn nghĩ như thế. Nhưng Kirsten nhìn chúng như những cá thể riêng biệt, như bản thân chúng - với tất cả lỗi lầm và đức hạnh riêng biệt. Nếu bà có con, có thể bà cũng cuồng dại về con như vậy. Nhưng bà không có con.

Vì tình yêu giả tưởng, bà dành cho người chồng bà chưa từng có.

Những người như bà Argyle rất khó hiểu so với bà. Cuồng si với những đứa trẻ không do bà sinh ra và đối xử với chồng như thể không có ông trên đời này vậy! Một người đàn ông tốt bụng và cũng đẹp trai nữa, thật khó có người hơn. Không thêm để ý đến, ném vào góc nhà! Và bà Argyle cũng tỉnh mắt để thấy cái gì đang diễn ra ngay trước mắt mình. Người thư ký đó - một phụ nữ dễ thương và là một người đàn bà thực sự. Phải, cũng chẳng muộn màng gì với Leo - hay bây giờ đã quá muộn? Khi mà vụ án đã ngóc đầu khỏi nấm mồ quá khứ, họ có dám đi cùng trời cuối đất với nhau nữa hay không?

Kirsten thở dài bất hạnh. Điều gì sẽ đến với họ? Với Micky, người có mối ác cảm sâu xa, hầu như là bệnh lý đối với người mẹ nuôi. Với Hester điên dại và không nhận thức được bản thân - Hester, một người đang tìm kiếm sự yên ổn và an toàn với chàng bác sĩ trẻ trung, dễ thương. Với Leo và Gwenda, những người có động cơ và đang phải đối mặt với tình thế, như họ cùng nhận thấy. Với Tina, giống như một chú mèo xinh xắn mỡ màng. Với Mary ích kỷ và lạnh lùng, một con người mà cho đến khi lấy chồng, không hề biểu lộ cảm tình với bất kỳ ai.

Đã có một thời bà rất có cảm tình và khâm phục người chủ của mình. Bà không thể nhớ chính xác từ lúc nào bà không ưa bà ta, bắt đầu xét đoán và tìm ra ước vọng của bà ta nữa. Hết sức tự tin, rộng lượng và độc đoán - một lối sống bám lấy phương châm ME BIẾT RÕ NHẤT. Mà thực ra lại không là mẹ! Nếu bà ta có một đứa con mang nặng đẻ đau, có thể bà đã nhún nhường hơn.

Nhưng tại sao phải tiếp tục nghĩ về Rachel Argyle? Rachel Argyle đã chết rồi!

Bà phải nghĩ đến bản thân, và những người khác nữa. Và nghĩ xem cái gì sẽ đến vào ngày mai...

II

Mary Durrant giật mình thức giấc.

Cô nằm mơ, mơ thấy mình là một đứa trẻ trở lại New York.

Kỳ lạ quá! Cô đã không nghĩ đến thời thơ ấu từ lâu rồi. Hết sức ngạc nhiên là cô có thể nhớ lại

mọi chuyện. Lúc ấy cô bao nhiêu tuổi nhì? Năm hay sáu?

Cô mơ thấy mình bị đưa từ khách sạn về nhà. Ông bà Argyle đáp tàu thủy về Anh mà không mang cô đi cùng.

Hơi giận dỗi ừ ngực cô trong chốc lát cho đến khi cô nhận ra rằng, đó chỉ là một giấc mơ.

Số phận đã đã quá nuông chiều cô. Được đưa lên ô tô, rồi lên tầng mười tám bằng thang máy. Người phục vụ đông đúc, phòng tắm trắng lộng lẫy; cuộc đời lên hương, nếu như bạn giàu! Nếu cô có thể ở lại đây, nếu cô có thể giữ được tất cả, mãi mãi...

Quả thật, mọi việc đều dễ dàng. Điều cần thiết duy nhất là biểu lộ tình cảm; không bao giờ dễ dàng với cô, khi bị buộc phải biểu lộ, nhưng cô đã cố gắng hết sức mình. Và cô ở lại đó, khám phá cuộc sống! Cha mẹ giàu có, quần áo, ô tô, tàu thủy, máy bay, kẻ hầu người hạ sẵn sàng, những con búp bê đắt tiền. Một câu chuyện cổ tích trong cuộc đời thực...

Đáng tiếc là cả những đứa trẻ khác cũng tới đây. Vì chiến tranh, tất nhiên. Và liệu điều đó có xảy ra không? Cái tình mẫu tử không thể thỏa mãn được ấy mà. Hoàn toàn khác thường. Quá ư phi nhân tính.

Cô luôn ít nhiều khinh miệt người mẹ nuôi. Ngốc nghếch trong việc chọn những đứa trẻ. Những đứa trẻ cùng khổ! Với khuynh hướng phạm tội như Jacko. Mất thăng bằng như Hester. Tàn nhẫn như Micky. Và Tina thuộc tầng lớp giữa. Không thể nghi ngờ việc chúng sẽ hư hỏng. Cho dù cô thực sự không có cách kích chúng nổi loạn. Bản thân cô cũng có ý chống đối. Cô nhớ lại lần gặp Philip, lúc đó là một phi công trẻ táo bạo. Mẹ cô không tán thành. "Việc gì phải vội vàng thế! Chờ đến khi chiến tranh chấm dứt thì hơn". Nhưng cô không muốn chờ. Cô có quyết tâm không kém bà và cô được cha ủng hộ. Họ cưới nhau và chẳng bao lâu sau, chiến tranh chấm dứt.

Cô muốn anh chỉ là của riêng mình, muốn thoát khỏi bóng đen quyền lực của bà mẹ. Chính là số phận, chứ không phải bà, đã buộc cô phải đầu hàng. Đầu tiên là thất bại về tài chính và sau đó là đòn quyết định - căn bệnh viêm tủy xám dạng bại liệt. Khi Philip ra viện, họ trở về Tụ điểm ánh sáng. Dường như đó là việc không thể tránh được. Bản thân Philip cũng nghĩ vậy. Anh đã tiêu hết tiền và khoản trợ cấp do bản di chúc quy định cũng không phải là quá lớn. Cô đã yêu cầu một khoản trợ cấp lớn hơn nhưng câu trả lời lại là trở về sống ở Tụ điểm ánh sáng thì hay hơn. Nhưng cô muốn anh là của cô - chỉ là của cô mà thôi - chứ không muốn anh trở thành một trong những "đứa trẻ" của bà Argyle. Cô cũng không cần có con, chỉ cần Philip mà thôi.

Nhưng dường như Philip hoàn toàn đồng ý với lời gợi ý quay về Tụ điểm ánh sáng.

- Em sẽ đỡ vất vả hơn - anh nói - Và mọi người sẽ tới giải khuây cho anh. Hơn nữa, anh luôn nghĩ cha em là một người đồng hành dễ chịu.

Tại sao anh không muốn chỉ sống với cô như cô chỉ muốn sống với anh? Tại sao anh ao ước một bạn đồng hành mới - như cha, Hester?

Và Mary cảm thấy một cơn sóng giận dữ trào lên trong lòng. Mẹ cô, theo thường lệ, sẽ hành động theo ý thích riêng.

Nhưng bà không làm được thế nữa... Bà đã chết.

Và bây giờ tất cả sẽ bị bối tung lên. Tại sao, ôi, tại sao?

Và tại sao Philip say sưa với việc tìm kiếm lời giải đáp đến như vậy? Với việc dò xét và cố gắng truy tìm, với việc buộc bản thân vào những gì không phải là việc của anh như thế?

Sao anh say sưa với việc tự đặt mình vào bẫy như vậy? Bẫy gì nào?

III

Leo Argyle nằm đón ánh sáng ban mai mờ ảo đang dần dần tràn vào phòng. Ông suy đi tính lại mọi chuyện trong óc. Rõ ràng họ đã bối mớ đến chuyện giữa ông và Gwenda.

Ông nằm suy nghĩ về vụ án như vị sĩ quan cảnh sát Huish có thể suy nghĩ. Rachel vào phòng ông kể về Jacko - về cơn cuồng nộ và những lời đe dọa của thằng bé. Gwenda lịch sự sang phòng bên cạnh và ông cố gắng làm Rachel yên lòng. Ông nói với bà rằng, cứng rắn với Jacko là hoàn toàn hợp lý, rằng họ đã đối xử với Jacko không đúng cách, rằng dù hay dù dở thế nào thì thằng bé cũng phải chấp nhận giải pháp của bà. Và bà đã yên lòng hơn lúc đi ra.

Rồi Gwenda quay vào phòng, xếp thư mang ra bưu điện và hỏi ông xem có thể giúp gì thêm cho ông, giọng cô hơi khác lạ. Và khi ông cảm ơn, cô chào ông và bước ra ngoài. Không ai nhìn thấy cô đi dọc hành lang, xuống cầu thang và qua căn phòng bà Argyle đang ngồi làm việc như thế nào cả...

Còn ông ngồi một mình trong thư viện, và không ai dám chắc là ông có xuống phòng bà hay không.

Sự việc có vẻ giống như vậy - một cơ hội tốt cho một trong hai người. Và động cơ là dễ hiểu vì sau đó ông yêu Gwenda và Gwenda yêu ông.. Đồng thời không ai có thể chứng minh được rằng, ông và Gwenda có phạm tội hay không

IV

Cách đó chừng nửa dặm, Gwenda đang nằm thao thức với cặp mắt ráo hoảnh.

Siết chặt hai nắm tay, cô nghĩ cô căm thù Rachel Argyle đến mức nào. Và giờ đây trong bóng đêm, Rachel Argyle đang nói với cô: "Cô nghĩ rằng cô cướp được chồng tôi khi tôi chết. Nhưng cô không thể cướp được, không thể. Cô sẽ không bao giờ cướp được chồng tôi."

V

Hester đang nằm mơ. Cô mơ thấy mình đi với Donald Craig và anh bỗng bỏ mặc cô bên bờ một vực thẳm. Cô sợ hãi thét lên và ở bờ bên kia, cô thấy Arthur Calgary đang chìa tay ra cho cô.

Cô gào lên, về quở trách:

- Tại sao anh làm như vậy?

Và anh trả lời: - Nhưng tôi đến để giúp cô...

Cô choàng dậy.

VI

Nằm yên tĩnh trong văn phòng nhỏ, Tina thở đều đặn và nhẹ nhàng, nhưng giấc ngủ không đến với cô.

Cô nghĩ đến bà Argyle, không với sự oán giận hay lòng biết ơn, mà chỉ đơn giản với tình yêu thương. Vì bà mà cô được ăn ngon mặc đẹp, có nhiều đồ chơi và đủ mọi tiện nghi. Cô yêu bà. Khi bà mất, cô rất lấy làm thương xót...

Nhưng vấn đề không đơn giản như vậy. Khi quy tội cho Jacko, họ được đứng ngoài vòng nghi vấn.

Còn bây giờ?

Chương 13

Ông sĩ quan cảnh sát Huish nhìn mọi người một cách lịch sự. Giọng nói của ông có sức thuyết phục và đơm vè biết lỗi:

- Tôi biết rất đau đớn cho gia đình khi chúng ta phải xem xét lại vụ án. Nhưng thật sự là không có cách nào khác. Các vị đã đọc chưa? Tất cả các báo buổi sáng đã đưa tin.
- Chúng tôi hiểu - Leo gật đầu.
- Cách viết của báo chí luôn làm người ta rợn gáy - Huish nói - Một việc lỗi thời, nếu dùng ngôn ngữ pháp luật. Nhưng ý nghĩa của nó thật quá rõ ràng.
- Có nghĩa là ông đã mắc sai lầm - Leo nói.
- Đúng vậy - Huish thừa nhận một cách giản dị - Chúng tôi đã mắc sai lầm. Tất nhiên khi không có chứng cứ của tiến sĩ Calgary, điều đó là không thể tránh được

Giọng Leo lạnh lùng:

- Con trai tôi đã nói với ông, lúc ông bắt nó, rằng nó đi nhờ xe cơ mà.
- Ồ phải, anh ta đã nói với chúng tôi như vậy. Và chúng tôi đã làm tất cả để kiểm tra, nhưng chúng tôi không tìm thấy một dấu hiệu xác nhận nào. Tôi hoàn toàn nhận thấy rằng, thưa ông Argyle, nhất định là ông đau xót với câu chuyện đó. Tôi không xin lỗi gia đình được. Tất cả những gì cảnh sát phải làm là thu thập bằng chứng. Những bằng chứng có thể giúp ông ủy viên công tố quyết định, đó có phải là một vụ án hay không. Trong trường hợp này, ông ta đã quyết định đó là một vụ án. Nếu có thể được, chúng tôi yêu cầu các vị chấp nhận sự đau xót và cùng chúng tôi kiểm tra lại các sự kiện và tiến trình thời gian.

- Để làm gì mới được chứ? - Hester cay nghiệt nói - Kể gậy án đã lẩn xa và các ông không thể tìm thấy được.

Vị sĩ quan quay lại nhìn cô:

- Có thể như vậy, mà cũng có thể không - Ông hòa nhã nói - Có thể cô sẽ ngạc nhiên khi biết rằng đôi khi chúng tôi tìm ra thủ phạm sau rất nhiều năm. Đó chính là sự kiên nhẫn, một sự kiên nhẫn không bao giờ suy giảm

Hester quay ngoắt đi và Gwenda thoáng rùng mình như có một làn gió lạnh thổi qua. Linh cảm nhạy bén của cô cảm thấy mối đe dọa ẩn sau những từ ngữ thông thường đó.

- Nào, nếu bây giờ nếu các vị vui lòng - Huish nhìn Leo vè hy vọng - Chúng ta bắt đầu từ ông, Leo ạ.

- Ông muốn biết gì? Ông đã có lời khai của tôi rồi còn gì? Có lẽ bây giờ tôi quên khá nhiều rồi. Nhất là các thời điểm cụ thể.

- Ồ, chúng tôi biết. Nhưng luôn luôn có cơ hội phát hiện lại một sự kiện không đáng kể nào đó, một sự kiện mà lúc đầu bị bỏ qua.

- Chẳng lẽ lại có khả năng sau rất nhiều năm, một người có thể thấy rõ một việc mà trước đó không thấy? - Philip hỏi.

- Đúng, có thể có khả năng đó - Huish nói khi quay đầu vè phía anh với vè chú ý.

- Một chàng trai thông minh - ông nghĩ - mình ngờ rằng có thể anh ta có ý kiến riêng vè vụ này...

- Thưa ông Argyle, nếu ông có thể nhớ lại các sự kiện. Ông đã uống trà?

- Đúng vậy, tôi uống trà lúc năm giờ ở phòng ăn như thường lệ. Cả nhà có mặt ở đó để đón vợ chồng Durrant. Con gái tôi mang trà cho hai người ở phòng riêng.

- Lúc đó tôi xoay sở khó hơn bây giờ nhiều. Tôi vừa ra viện mà - Philip nói.

- Chính vậy - Huish quay vè phía Leo - Cả gia đình cùng...?

- Vợ chồng tôi, Hester, cô Vaughan và bà Lindstrom.

- Rồi sau đó? Hãy kể vớ tôi bằng ngôn ngữ riêng của ông.

- Sau khi uống trà, tôi quay lại phòng này vớ cô Vaughan. Chúng tôi nghiên cứu một chương trong cuốn sách vè nền kinh tế thời trung cổ mà tôi đang xem lại. Vợ tôi vè phòng làm việc ở dưới nhà. Ông cũng biết là bà luôn bận rộn. Bà đang xem xét vài kế hoạch xây dựng một khu vui chơi cho trẻ em mà bà có ý định trình bày vớ chính quyền ở đây.

- Ông có biết con trai ông đến đây không?

- Tôi không biết. Tôi không biết đó là nó. Tôi nghe thấy, hai chúng tôi cùng nghe thấy tiếng

chuông gọi cửa, Chúng tôi không biết đó là ai.

- Ông nghĩ đó là ai, ông Argyle?

Leo có vẻ nhạo báng:

- Tôi đang ở thế kỷ mười lăm chứ không phải thế kỷ hai mươi. Tôi chẳng nghĩ gì cả, về một người hay một việc nào đó. Vợ tôi, bà Lindstrom, Hester hay một người giúp việc đang ở dưới nhà. Không bao giờ người ta chờ tôi mở cửa.

- Sau đó thì sao?

- Chẳng có chuyện gì hết. Cho đến khi vợ tôi bước vào phòng.

- Bao lâu sau?

Leo cau mày:

- Ở điểm này thì tôi không thể nói chính xác với ông được. Tôi phải đưa ra phỏng đoán của tôi thôi. Nửa giờ sau... không, muộn hơn, chừng bốn mươi lăm phút sau.

- Khoảng năm giờ ba mươi chúng tôi uống trà xong - Gwenda nói - tôi cho rằng bà Argyle vào thư viện lúc bảy giờ kém hai mươi.

- Và bà đã kể?

Leo thở dài. Ông nói, vẻ khó chịu:

- Chúng tôi thường xuyên chịu cảnh đó. Bà ấy nói Jacko vừa ở chỗ bà, rằng thằng bé có chuyện rắc rối và đang ở trong một tâm trạng hung hãn, rằng nó đòi tiền và nói nếu không có tiền nó sẽ phải vào tù. Rằng bà đã từ chối thẳng thừng. Bà lo lắng không hiểu làm thế đúng hay sai.

- Ông Argyle, tôi có thể hỏi ông một câu? Tại sao khi cậu ta đòi tiền, vợ ông không gọi ông? Tại sao bà chỉ kể lại với ông? Ông không thấy lạ sao?

- Không, tôi không thấy gì lạ cả.

- Đối với tôi, dường như đó mới là một hành động tự nhiên. Quan hệ của ông bà không được tốt đẹp sao?

-Ồ, không đâu. Đơn giản là vợ tôi đã quen với việc tự mình quyết định rồi. Bà thường hỏi ý kiến của tôi trước, sau đó bàn với tôi về những quyết định của bà. Riêng trường hợp đặc biệt này, chúng tôi bàn với nhau rất nghiêm túc về Jacko để chọn một giải pháp êm đẹp nhất. Đã từ lâu, chúng tôi luôn bảo vệ nó trước những việc nó đã làm. Chúng tôi đã quyết định rằng nếu chuyện đó lại xảy ra, tốt nhất là để Jacko tự học lấy bài học của mình.

- Tuy nhiên bà ấy có bối rối không.

- Rất bối rối. Nếu thằng bé bớt hung hãn và ít dọa dẫm hơn, tôi nghĩ có thể bà đã thương tình và cứu giúp nó lần nữa. Nhưng thái độ của nó chỉ củng cố thêm quyết tâm cho bà.

- Sau đó Jacko bỏ đi?

- Đúng vậy.

- Tự ông biết hay bà Argyle kể lại?

- Bà ấy kể lại với tôi. Rằng nó vừa chửi rủa vừa bỏ đi, rằng nó đe dọa sẽ quay trở lại và nói tốt nhất là nên chuẩn bị sẵn tiền cho nó.

- Ông có được báo động - điều này rất quan trọng - với ý nghĩ là anh ta sẽ quay lại không?

- Tất nhiên là không. Chúng tôi đã bị lợi dụng nhiều lần vì những hăm dọa âm ỉ của nó, tôi có thể nói như vậy

- Trong đầu ông không hề xuất hiện ý nghĩ, anh ta sẽ quay lại và tấn công bà?

- Không hề. Lần trước tôi đã nói điều này rồi còn gì. Tôi đã chết lặng đi

- Và dường như ông có lý - Huish nhẹ nhàng nói - Anh ta không tấn công mẹ mình. Bà Argyle về phòng lúc nào?

- Điểm này thì tôi nhớ. Chúng tôi vẫn thường nhớ lại. Vào khoảng bảy giờ kém năm.

Huish quay về phía Gwenda Vaughan:

- Chị cũng khẳng định?

- Vâng.

- Và câu chuyện đã diễn ra như ông Argyle vừa kể lại? Chị không thể bổ sung gì sao! Ông ấy không quên một chi tiết nào chứ?

- Tôi không nghe toàn bộ cuộc nói chuyện. Khi bà Argyle bắt đầu kể cho chúng tôi nghe về yêu cầu của Jacko, tôi nghĩ tôi nên ra ngoài để ông bà được tự do bàn bạc với nhau. Tôi ra bằng cửa này - Cô chỉ cửa sau của thư viện - tới căn phòng nhỏ nơi tôi vẫn đánh máy. Khi tôi thấy bà

ấy rời thư viện, tôi mới quay lại.

- Lúc đó là bảy giờ kém bảy phút?
- Bảy giờ kém năm, đúng vậy.
- Và sau đó?
- Tôi hỏi ông Argyle xem ông có muốn làm việc nữa không, nhưng ông nói rằng dòng suy nghĩ của ông đã bị gián đoạn. Tôi hỏi xem tôi có thể làm gì thêm, nhưng ông nói rằng không. Vậy nên tôi sắp xếp giấy tờ ra về.
- Lúc mấy giờ?
- Bảy giờ năm phút.
- Chị xuống thang gác và ra bằng cửa chính?
- Vâng.
- Cửa vẫn đang mở?
- Cửa không đóng, nó mở hé hé chừng vài chục phân.
- Chị không vào chào bà chủ?
- Không.
- Thường chị không chào?
- Không. Thật ngớ ngẩn nếu lại quấy rầy bà khi bà đang làm việc, nhất là chỉ chào để ra về.
- Nếu chị vào phòng, chị có thể phát hiện xác bà...

Gwenda nhún vai:

- Tôi cũng nghĩ vậy... Nhưng tôi cho rằng... Tôi định nói, lúc đó chúng tôi đều nghĩ bà bị giết muộn hơn. Jacko có khả năng để...

Cô dừng lời.

- Chị vẫn còn suy nghĩ với quan niệm Jacko giết bà ấy. Nhưng không phải vậy. Vậy lúc đó có thể bà đã chết.
- Vâng, cũng có thể.
- Chị ra khỏi cửa và về thẳng nhà?
- Vâng. Bà chủ nhà chào tôi khi tôi về đến nơi.
- Ra thế. Vậy chị không gặp ai trên đường đi hay ngay cạnh đây sao?
- Tôi không nghĩ vậy... không - Gwenda cau mày - thực tế bây giờ tôi không thể nhớ được...

Trời lạnh và rất tối. Con đường lại là con đường cụt, tôi không nghĩ đã gặp ai cho đến tận phố Red Lion. Ở đấy có một vài người.

- Có chiếc ô tô nào vượt qua chị không?

Gwenda thoáng giật mình.

- Ô phải. Tôi nhớ có một chiếc xe. Nó làm văng bùn lên áo tôi. Tôi đã phải giặt khi về đến nhà.
- Loại xe gì vậy?
- Tôi không nhớ. Tôi không nhìn thấy. Nó vượt qua tôi ngay lối rẽ vào con đường trước nhà này. Có thể nó tới một căn nhà nào đó.

Huish quay lại phía Leo.

- Ông nói đã nghe thấy tiếng chuông gọi cửa ít phút sau khi vợ ông ra khỏi thư viện.
- Đúng, tôi nghĩ như vậy. Nhưng tôi không tin chắc lắm.
- Khi nào vậy?
- Tôi không xem đồng hồ.
- Ông không nghĩ là Jacko đang gọi cửa?
- Tôi không nghĩ gì. Tôi đang làm việc mà.
- Một điểm nữa, thưa ông. Ông có biết con ông đã lập gia đình không?
- Không hề biết.
- Bà ấy cũng vậy? Ông không nghĩ là bà biết nhưng không nói với ông sao?
- Tôi hoàn toàn tin rằng bà ấy không biết. Nếu biết, bà sẽ nói với tôi ngay. Cú sốc lớn nhất đối với tôi là, hôm sau cô vợ nó đến gặp chúng tôi. Tôi đã không thể tin được khi bà Lindstrom vào phòng và nói: "Có một cô gái dưới nhà. Cô ta nói là vợ Jacko. Không thể thế được". Bà ấy bối rối cực độ. Có đúng vậy không, Kirsty?
- Tôi không thể tin được - Kirsten nói - Tôi bắt cô ta nhắc lại rồi mới chạy lên báo ông Argyle. Điều đó dường như không thể tin được.
- Ông đã đối xử tốt với cô ấy, tôi hiểu như vậy - Huish nói với Leo.

- Tôi chỉ làm những gì có thể làm. Cô ta đã lại lập gia đình. Tôi rất vui. Hình như chồng cô ta là một thanh niên tốt.

Huish gạt đầu rồi quay về phía Hester.

- Nào, thưa cô Argyle, cô hãy kể cho chúng tôi nghe lại, hôm đó cô đã làm gì sau khi uống trà?

- Tôi không nhớ - Hester hờn dỗi nói - Làm sao tôi nhớ được. Những hai năm rồi còn gì. Hôm đó tôi có thể làm bất cứ việc gì..

- Tuy vậy tôi tin rằng cô đã giúp đỡ bà Lindstrom rửa cốc chén.

- Hoàn toàn chính xác - Kirsten nói - Và rồi cô về phòng ngủ dưới nhà. Cô đi ra khá muộn, cô cũng nhớ mà. Cô định đi xem buổi diễn nghiệp dư vở "Waiting for Godot" ở nhà hát Drymouth. Hester vẫn có vẻ dửng dưng.

- Ông đã ghi chép tất cả còn gì. Tại sao phải hỏi lại?

- Vì cô không bao giờ biết được rằng, chi tiết nào có thể có ích. Vậy nên cô Argyle, cô ra khỏi nhà lúc mấy giờ?

- Có lẽ khoảng bảy giờ.

- Cô có nghe thấy cuộc cãi cọ giữa mẹ và em cô không?

- Không, tôi không biết. Tôi đang ở trên gác mà.

- Nhưng cô có nhìn thấy mẹ cô lúc đi ra không?

- Có, tôi cần ít tiền vì tôi sắp hết xăng. Tôi cần đổ xăng dọc đường. Khi tôi chuẩn bị đi, tôi quay lại chào mẹ và xin tiền, chỉ hai bảng thôi, đó là số tiền tôi cần.

- Và bà đã đưa cho cô?

- Không, bà Kirsten cho tôi.

Huish hơi ngạc nhiên:

- Tôi không nhớ chi tiết này ở biên bản đầu tiên.

- Đúng, việc đó đã xảy ra - Hester quả quyết - Tôi vào phòng và hỏi xin tiền. Kirsten đang ở phòng khách, khi nghe thấy yêu cầu của tôi, bà gọi tôi ra và lấy tiền đưa tôi. Bà ấy cũng định ra ngoài. Và mẹ nói: "Được, hãy cầm tạm tiền của Kirsty".

- Tôi định mang mấy quyển sách dạy cắm hoa đến trụ sở Hội Phụ Nữ - Kirsty nói - Tôi biết bà Argyle bận và không muốn bị quấy rầy.

Hester nói với giọng dễ gây đau khổ cho cánh thanh niên.

- Ai cho tôi tiền thì có ý nghĩa gì? Ông muốn biết lúc nào tôi thấy mẹ còn sống chứ gì? Chính lúc ấy bà ngồi bên bàn đầy những sơ đồ. Và tôi nói tôi cần tiền, rồi Kirsten gọi tôi ra cho tiền. Tôi cầm tiền, đi vào phòng mẹ lần nữa, chào mẹ trong khi bà nói rằng bà hy vọng tôi sẽ hài lòng với vở diễn, tôi sẽ lái xe cẩn thận. Bà luôn luôn dặn thế. Rồi tôi ra xe và lái đi.

- Còn bà Lindstrom?

- Bà ấy quay ra ngay sau khi đưa tiền cho tôi.

Kirsten Lindstrom nói nhanh:

- Hester vượt tôi khi tôi ra đến đầu đường. Cô ấy phải xuất phát hầu như ngay sau tôi. Cô ấy lái xe lên đồi và ra đường lớn trong khi tôi rẽ trái để vào làng.

Hester mấp má môi như định nói, nhưng rồi nhanh chóng đổi ý định.

Huish băn khoăn. Phải chăng Kirsten Lindstrom cố gắng chứng minh Hester không có thời gian gây án? Không có khả năng là thay cho lời chào buổi tối, cô gái đã cãi nhau với mẹ và đã đánh gục bà sao?

Ông hòa nhã quay về phía Kirsten và nói:

- Bà Lindstrom, bà hãy cho chúng tôi biết bà có thể nhớ được những gì?

Bà ta có vẻ lo lắng, vịn vịn đôi tay một cách sợ hãi.

- Chúng tôi uống trà. Sau đó Hester giúp tôi dọn dẹp rồi cô lên gác. Rồi Jacko đến.

- Bà nghe thấy anh ấy gọi cửa?

- Vâng. Tôi mở cửa. Anh ấy nói bị mất chìa khóa. Anh ấy đi thẳng vào phòng mẹ. Anh ấy nói ngay: "Con đang mắc nạn, mẹ cố gắng giúp con". Tôi không nghe được tiếp vì tôi phải vào bếp. Để chuẩn bị bữa tối mà.

- Bà có biết anh ấy đi ra không?

- Nhất định là có. Anh ấy gào to. Tôi từ nhà bếp đi ra. Anh ấy đang đứng ở phòng khách, hết sức giận dữ và thét lên rằng anh ấy sẽ quay lại, rằng bà mẹ hãy chuẩn bị sẵn tiền thì tốt hơn. Không thì có cái khác! Anh ấy nói vậy đấy: "Hoặc là cái khác!". Đó là một lời dọa nạt.

- Rồi sau đấy?

- Anh ấy đi ra và sập mạnh cửa. Bà Argyle bước vào phòng khách. Trông bà xanh xao và lo lắng. Bà nói với tôi: "Chị nghe thấy chứ?". Tôi hỏi: "Cậu ấy đang gặp chuyện rắc rối à?". Bà gật đầu. Rồi bà lên thư viện gặp ông Argyle. Tôi dọn bàn ăn. Rồi tôi lên sân thượng sắp xếp mấy lẵng hoa. Ngày hôm sau Hội phụ nữ sẽ tổ chức thi cắm hoa mà. Chúng tôi đã hứa mang cho họ một sổ sách dạy cắm hoa.

- Bà đã mang sách đi? Máy giờ bà quay về nhà?

- Nhất định phải là bảy giờ ba mươi rồi. Tôi mở cửa bằng chìa khóa riêng. Tôi vào phòng bà Argyle để đưa bà thư cảm ơn và phiếu điểm - bà ngồi sau bàn đầu gục xuống cánh tay. Thanh sắt bị ném dưới sàn và ngăn kéo bàn làm việc bị kéo ra. Kẻ trộm đột nhập rồi, tôi nghĩ. Bà ấy bị đánh. Và tôi đã nghĩ đúng. Bây giờ ông có thể thấy là tôi đã nghĩ đúng. Kẻ trộm đột nhập từ bên ngoài vào!

- Một người mà bà Argyle đưa vào nhà?

- Tại sao không? - Kirsten nói với vẻ khẳng định - Bà tốt bụng, luôn luôn tốt bụng, và bà chẳng có lý do gì để sợ hãi cả. Hơn nữa, bà không ở nhà một mình. Còn những người khác, chồng bà, Gwenda, Mary. Bà có thể gọi họ.

- Nhưng bà đã không gọi - Huish vạch rõ.

- Đúng vậy. Có lẽ vì người ấy bịa ra một câu chuyện có vẻ hợp lý nào đó. Bà chăm chú nghe. Và rồi bà ngồi xuống bàn, hình như là để lấy quyển séc - vì bà không nghi ngờ gì - do vậy người đó đã có cơ hội vớ lấy thanh sắt và đánh gục bà. Hắn chỉ muốn bà choáng váng để cướp tiền, đồ trang sức và trốn đi

- Nhưng đã không lục lọi gì nhiều, chỉ rút mấy ngăn kéo thôi.

- Có lẽ hắn nghe thấy tiếng động và mất bình tĩnh. Hoặc hắn phát hiện bà đã chết. Vì thế hắn hoảng sợ chuồn ngay.

Bà rướn người về phía trước. Cặp mắt bà lộ vẻ hoảng sợ và van nài.

- Phải là như thế!

Huish chú ý tới vẻ sợ hãi của bà. Bà ta sợ hãi điều gì vậy? Bà ta có thể giết bà chủ của mình rồi rút vài ngăn kéo ra để tạo vẻ xác thực cho giả thuyết về một kẻ đột nhập. Xét nghiệm y học không thể khẳng định thời gian gây án chính xác hơn từ bảy giờ tới bảy giờ ba mươi được.

- Dường như việc phải đúng như bà nói - Ông thừa nhận một cách dễ dàng.

Một tiếng thở dài tin tưởng rất mạnh buột khỏi người bà. Bà ngồi xuống. Huish quay về phía vợ chồng Durrant.

- Anh chị không nghe thấy gì sao?

- Chẳng thấy gì hết.

- Tôi bưng khay trà lên phòng riêng - Mary nói - Phòng chúng tôi tách biệt khỏi các phòng khác. Chúng tôi ở trong phòng cho đến khi nghe có tiếng ai gào lên. Đó là Kirsten. Bà ấy vừa phát hiện mẹ đã chết.

- Chị không ra khỏi phòng cho đến lúc đó?

- Không - Cặp mắt trong sáng của chị bắt gặp ánh mắt Huish - Chúng tôi đang chơi picquet.

Không hiểu sao Philip thấy hơi lo lắng. Polly đang làm theo gợi ý của anh. Hình như đó là một lợi thế về tính cách của chị, điềm tĩnh, khoan thai, luôn có sức thuyết phục kỳ lạ. "Polly yêu dấu, em là một kẻ nói dối tuyệt vời!" - anh nghĩ.

- Và tôi, thưa ông sĩ quan cảnh sát - Anh nói - Tôi ở trong căn phòng đó. Và nay tôi vẫn vậy, hoàn toàn không có khả năng đi lại.

- Nhưng anh đang luyện tập cơ mà, anh Durrant - Huish vui vẻ nói - Rồi một ngày kia anh sẽ đi lại như thường.

- Đó là một việc lâu dài, thưa ông.

Huish quay về phía hai thành viên còn lại của gia đình đang ngồi yên lặng không gây một tiếng động nào. Micky đang ngồi khoanh tay trước ngực với vẻ hơi nhạo báng trên khuôn mặt. Tina - nhỏ bé, dễ thương, tựa lưng vào thành ghế, hết nhìn người này lại nhìn người khác một cách ngẫu nhiên.

- Không ai trong số hai người có mặt lúc xảy ra vụ án, tôi biết như vậy - Ông nói - Nhưng hình như các vị có thể giúp tôi nhớ lại, tối hôm đó các vị làm những gì?

- Ông thực sự cần nhớ lại? - Micky hỏi với vẻ nhạo báng rõ ràng hơn - Tôi vẫn có thể nói ngay

mà. Tôi đang thử một chiếc ô tô ngoài trời. Bộ ly hợp có vấn đề. Tôi thử xe rất lâu. Tôi phóng từ Drymouth tới đồi Minchin, dọc đường Moor và vòng qua Ipsley. Thật không may là có quá nhiều xe không chạy được. Phải thử chúng cẩn thận.

Sau cùng Tina quay đầu lại. Cô chăm chăm nhìn thẳng vào Micky. Nét mặt cô vẫn không biểu hiện điều gì

- Còn cô, cô Argyle? Cô làm việc ở thư viện Redmyn?

- Đúng vậy, thư viện đóng cửa lúc năm giờ ba mươi. Tôi rẽ qua chợ ở phố Thượng rồi đi về nhà. Tôi có một căn hộ, đúng hơn là một căn hộ nhỏ trong khu nhà lớn ở Morecombe. Tôi nấu bữa tối và nghe nhạc qua một chiếc máy hát.

- Cô không hề ra ngoài?

Cô gái dừng lại một chút trước khi nói:

- Không, tôi không ra ngoài.

- Cô tin chắc chứ, cô Argyle?

- Tôi chắc chắn.

- Cô có ô tô riêng?

- Cô ấy có một chiếc xe mini - Micky nói - Một chiếc mini ọc ạch và thường xuyên hỏng hóc.

- Tôi có một chiếc xe mini, đúng - Tina trang nghiêm và bình tĩnh nói.

- Cô để xe ở đâu?

- Ngoài phố. Tôi không có nhà để xe. Mọi người vẫn để xe dọc một phố nhỏ cạnh căn nhà tôi đang ở.

- Vậy cô không có điều gì cần nói với chúng tôi sao?

Bản thân Huish cũng khó biết vì sao ông cứ khẳng khẳng hỏi mãi.

- Tôi không cho rằng tôi có thể kể được một điều gì có ích.

Micky ném cho cô một cái nhìn nhanh như chớp

Huish thở dài.

- Tôi e rằng chúng tôi không giúp được gì cho ông, ông sĩ quan ạ - Leo nói.

- Tôi không rõ, ông Argyle ạ. Ông có nhận thấy, tôi đặt giả thiết, một trong những sự kiện kỳ lạ nhất ở đây không?

- Tôi? Tôi không dám chắc rằng tôi đã hiểu ý ông.

- Tiền - Huish nói - Số tiền bà Argyle rút từ ngân hàng ra trong đó có bốn bảng với hàng chữ Bà Bottleberry, 17 đường Bangor ở trên mặt. Và số tiền này đã được tìm thấy trong người Jacko khi anh ấy bị bắt. Anh khai rằng bà Argyle đưa cho anh, trong khi bà lại khẳng định với ông và cô Vaughan rằng bà không cho Jacko tiền. Vậy bằng cách nào anh ấy có số tiền đó? Anh ấy không thể quay lại đây vì bằng chứng của tiến sĩ Calgary đã khẳng định điều đó. Nếu vậy anh ấy phải nhận được tiền trước khi bỏ đi. Ai trao tiền? Bà ư?

Ông quay về phía Kirsten Lindstrom, bà đỏ mặt tức giận:

- Tôi? Không, tất nhiên là không! Sao lại là tôi được?

- Số tiền bà Argyle nhận được từ nhà băng được cất giữ ở đâu?

- Bà ấy thường cất tiền trong ngăn kéo bàn làm việc - Kirsten nói.

- Có khóa?

Kirsten ngẫm nghĩ:

- Có lẽ bà sẽ khóa trước khi đi ngủ.

Huish nhìn Hester:

- Cô lấy tiền trong ngăn kéo đưa cho em cô?

- Thậm chí tôi còn không biết nó về nữa kia, làm sao tôi lấy được nếu mẹ không cho phép?

- Cô có thể lấy tiền rất dễ dàng khi mẹ cô lên thư viện hỏi ý cha cô - Huish gợi ý. Ông tự hỏi, liệu cô có nhận thấy và tránh được chiếc bẫy ông vừa giăng ra hay không.

Cô gái rơi thẳng vào bẫy.

- Nhưng lúc đó Jacko đi rồi mà. Tôi... - Cô ngừng lời và mất tinh thần.

- Tôi thấy là cô biết rõ em cô đi vào lúc nào - Huish nói.

- Tôi... tôi... bây giờ mới biết... Lúc đó tôi không biết. Tôi đang trong phòng riêng, tôi đã nói với ông rồi. Tôi không nghe thấy gì. Và dù sao thì tôi cũng không muốn đưa tiền cho Jacko.

- Tôi cũng đã nói điều đó với ông - Kirsten nói, mặt bà đỏ bừng vì tức giận - Nếu tôi đưa tiền cho Jacko, đó sẽ là tiền của tôi! Tôi không ăn cắp số tiền đó!

- Tôi tin bà - Huish nói - Nhưng bà cũng biết chúng ta đang bị dẫn đi đến đâu. Bà Argyle, cho dù đã nói với ông điều ngược lại, đã tự mình đưa tiền cho Jacko - Ông nhìn Leo.

- Tôi không tin. Tại sao bà ấy không kể với tôi?

- Bà không phải là bà mẹ đầu tiên và duy nhất đối xử với con trai mình dịu dàng hơn ý định của bản thân.

- Ông sai rồi, ông Huish ạ. Vợ tôi không bao giờ tỏ ý nuông chiều khi bà muốn thoát thác một việc gì đó.

- Tôi nghĩ là lần này bà đã nuông chiều - Gwenda Vaughan nói - Trên thực tế bà đã xử sự... như ông sĩ quan đã nói, đó là câu giải đáp duy nhất.

- Tóm lại - Huish nhẹ nhàng nói - bây giờ chúng ta đánh giá toàn bộ sự việc với những quan điểm khác nhau. Chứ lúc đó chúng tôi đã nghĩ Jacko Argyle đã nói dối. Bây giờ chúng ta thấy anh ấy đã nói đúng về việc đi nhờ xe của ông Calgary, vì thế có thể xem rằng anh cũng nói thật về việc bà mẹ đưa tiền cho anh. Cần nghĩ là bà đã đưa.

Im lặng... một sự im lặng bức bối và ngọt ngào.

Huish đứng dậy.

- Thôi xin cảm ơn quý vị. Tôi sợ chuyện xảy ra đã lâu và các vị sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Leo tiến ông ra đầu cổng. Khi ông quay vào, ông thở dài nói: - Tạm thời chấm dứt.

- Mãi mãi chấm dứt - Kirsten nói - Họ sẽ không bao giờ khám phá được.

- Thế thì có hay ho gì cho chúng ta đâu? - Hester kêu lên.

- Con yêu của cha - Leo lại gần cô - Hãy bình tĩnh nào. Đừng lồng lộn lên như thế. Thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương.

- Có vết thương không thể lành được. Chúng ta sẽ làm gì? Ôi! Chúng ta sẽ làm gì?

- Hester, đi với tôi nào - Kirsten đặt tay lên vai cô.

- Tôi không cần đến ai - Hester chạy ra khỏi phòng. Họ nghe thấy tiếng cửa chính dập mạnh.

- Sự việc đáng ghét này! Chẳng hay ho gì với cô ấy đâu - Kirsten nói.

- Tôi thì nghĩ rằng điều đó thực sự đáng tin - Philip Durrant trầm ngâm.

- Cái gì đáng tin mới được chứ? - Gwenda hỏi

- Đó là chúng ta sẽ không bao giờ khám phá được sự thật... Tôi thấy như bị kim châm vào ngón tay vậy - Khuôn mặt anh, lạ lùng và tinh quái, sáng lên với một nụ cười kỳ quặc.

- Xin anh hãy cẩn thận, Philip - Tina nói.

Anh nhìn cô ngạc nhiên:

- Tina bé bỏng, em biết gì nào?

- Em hy vọng - Cô nói rất rõ ràng và dứt khoát - em không biết một tý gì cả.

Chương 14

I

- Không thể hy vọng anh đã gạt hái được điều gì sao? - Vị cảnh sát trưởng hỏi.

- Không có gì rõ rệt, thưa ông. Nhưng đúng là thời gian đã không bị bỏ phí.

- Anh kể đi.

- Ô, sự kiện và thời gian chủ yếu vẫn như cũ thôi. Bà Argyle, trước bảy giờ còn sống, nói chuyện với chồng và Gwenda Vaughan, sau đó Hester còn thấy bà dưới nhà. Ba người không thể thông lưng với nhau được. Jacko Argyle bây giờ được loại ra. Vậy bà có thể bị giết bởi ông chồng bất cứ lúc nào từ bảy giờ năm đến bảy giờ ba mươi; bởi Gwenda lúc bảy giờ năm khi cô ta ra về; bởi Hester ngay sau đó, bởi Kirsten Lindstrom khi bà ta vào phòng muộn hơn - hãy cho là ngay trước bảy giờ ba mươi đi. Durrant ngoại phạm vì anh ta bị liệt, nhưng sự ngoại phạm của người vợ thì phụ thuộc vào lời khai của anh ta. Cô ta có thể xuống nhà giết chết bà mẹ nếu cô ta muốn trong khoảng thời gian từ bảy giờ đến bảy giờ ba mươi và nếu anh chồng đã được chuẩn bị trước để bảo vệ vợ mình. Tuy nhiên, lý do giết người của cô ta không rõ ràng. Thực tế là, như tôi có thể thấy, chỉ có hai người có động cơ thật sự trong vụ giết người này: Leo Argyle và Gwenda Vaughan.

- Anh nghĩ chỉ một hay cả hai người cùng làm việc đó?

- Tôi không nghĩ họ cùng tham gia với nhau. Như tôi biết, đó là một hành động bộc phát chứ không được định trước. Bà Argyle vào thư viện kể cho hai người nghe về sự dọa nạt đòi tiền của Jacko. Có thể nghĩ rằng, sau đó Leo Argyle xuống phòng vợ để bàn cách đối xử với Jacko hay vì một lý do khác. Căn nhà hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều trong phòng riêng. Ông ta vào phòng làm việc của bà. Bà ngồi sau bàn, lưng quay ra cửa. Và có thể thanh sắt Jacko dùng dọa mẹ được ném gần đó. Những người đàn ông điềm tĩnh và biết kiềm chế đó đôi khi lại bùng nổ bất ngờ và dữ dội. Dùng khăn tay để dấu tay Jacko không bị xóa đi, ông ta đã nhặt thanh sắt lên và giáng xuống đầu vợ mình. Rút vạt ngăn kéo để sau người ta nghĩ nhằm đến việc lục lọi tiền, rồi lại lên gác đến khi người ta phát hiện xác bà vợ. Hay có thể đặt giả thuyết Gwenda Vaughan lúc ra về đã liếc vào phòng bà, rồi một sự thôi thúc dâng lên trong lòng. Jacko sẽ làm một người chịu đòn tuyệt diệu, và con đường dẫn đến đám cưới với Leo Argyle đã rộng mở thênh thang.

Thiếu tá Finney trầm ngâm gật đầu.

- Đúng, có thể lắm. Và tất nhiên họ đã khôn khéo không sớm tuyên bố cuộc hứa hôn, không công bố ngay cả khi chú quý Jacko đã bị kết tội giết người. Đúng, giả thuyết khá đẹp đấy. Các vụ phạm tội đều rất đơn điệu, rập khuôn. Chồng hay vợ và người thứ ba, luôn luôn là hình mẫu cũ rích đó. Nhưng chúng ta có thể làm gì được, anh Huish? Chúng ta có thể làm gì?

- Tôi không biết, thưa ông - Huish chậm rãi nói - chúng ta có thể làm được gì. Chúng ta có thể đặt niềm tin vào giả thuyết này, nhưng đâu là bằng chứng? Không thể lập tòa án nếu không có bằng chứng.

- Đúng... đúng vậy, nhưng anh có tin không Huish? Anh thực sự tin chứ?

- Không thể tin như tôi muốn tin - Huish nói với vẻ buồn rầu.

- À! Tại sao?

- Bản chất con người, tôi định nói đến ông Argyle.

- Không phải loại có thể giết người?

- Có lẽ đúng như thế. Không phải loại người đó. Cậu con trai thì khác. Tôi không nghĩ ông ta dàn dựng một cách khôn khéo để lợi dụng con mình.

- Anh ta không phải con đẻ của ông ấy, hãy nhớ kỹ điều này. Có thể ông ấy đã không quan tâm nhiều mà thậm chí còn được gợi ý bởi tình cảm bà mẹ dành cho cậu bé.

- Có thể như thế. Đúng là ông ta có vẻ yêu lũ trẻ. Bề ngoài có vẻ yêu chúng.

- Tất nhiên - Finney trầm ngâm - Ông ấy biết rằng thằng bé sẽ không bị treo cổ... Đó chính là điểm khác nhau.

- À, có thể ông đã đoán đúng đấy. Ông ấy có thể nghĩ rằng mười năm trong tù là thời gian lâu nhất mà thằng bé phải chịu nếu bị kết án chung thân, và điều đó không gây hại quá mức cho nó.

- Còn cô gái thì sao, cô Gwenda ấy?

- Nếu cô ta giết người, tôi không nghĩ cô ta sẽ lưu tâm đến số phận của Jacko. Phụ nữ luôn tàn nhẫn

- Dù sao thì anh cũng thỏa mãn một cách phải chăng với giả thuyết về hai người này?

- Thỏa mãn một cách phải chăng? Đúng vậy.

- Không còn gì hơn nữa sao? - Vị cảnh sát trưởng hỏi gặng.

- Không, tất nhiên có một điều gì đó đang diễn ra. Những dòng nước ngầm, ông có thể gọi như thế.

- Hãy giải thích đi, anh Huish.

- Tôi thực sự muốn biết họ đang nghĩ gì về nhau.

- Ồ! Tôi hiểu, tôi đã hiểu anh. Anh đang phân vân không hiểu họ có biết ai trong số họ phạm tội không chứ gì?

- Đúng vậy. Tôi không thể suy đoán được. Phải chăng họ đều biết và họ cùng nhau giữ kín điều bí mật này? Thậm chí tôi còn nghĩ rằng, có khi mỗi người trong số họ đều có suy đoán riêng của mình. Người đàn bà Thụy Điển hết sức lo lắng, như đứng trên bờ vực vậy. Có thể bà ta lo sợ vì bà ta đã giết người. Bà ta có thể lo cho bản thân hoặc lo cho một người khác. Tôi có ấn tượng, có thể tôi nhầm, là bà ta lo sợ cho một người khác

- Leo ư?

- Không. Tôi không nghĩ bà ta lo sợ cho Leo. Tôi nghĩ bà ta lo cho cô Hester trẻ trung.

- Hester? Hmm. Có khả năng đó không?

- Nhìn bề ngoài thì không có động cơ. Nhưng cô ta là người bông bột và không được cân bằng lắm.

- Và bà Lindstrom hình như biết về cô gái rõ hơn chúng ta.

- Đúng vậy. Và còn một cô gái nhỏ nhắn, da ngăm ngăm làm việc ở thư viện vùng nữa.

- Nhưng cô ta không có mặt ở đó cơ mà?

- Vâng. Nhưng tôi nghĩ cô ta có thể có thể biết một điều gì đó. Hình như cô ta biết ai đã giết người.

- Biết rõ hay chỉ phỏng đoán thôi?

- Cô ta rất lo lắng. Tôi không nghĩ đó chỉ là sự suy đoán.

Ông nói tiếp:

- Và còn cậu con trai khác: Micky. Anh ta cũng không có mặt ở nhà, nhưng lại phóng ô tô một mình ngoài đường. Anh ta nói đang lái thử một chiếc xe về phía khu đồng hoang và đồi Minchin. Chúng ta chỉ có lời khai của anh ta thôi. Anh ta có thể lái xe về, vào nhà giết chết bà mẹ rồi bỏ đi. Gwenda khai một chi tiết không có trong bản khai đầu tiên rằng một chiếc xe vượt cô ta ngay chỗ rẽ vào con đường. Dọc hai bên đường chỉ có mười bốn ngôi nhà, vì thế có thể chiếc xe này đến một ngôi nhà nào đó và bây giờ thì không ai còn có thể nhớ gì thêm được, nhưng điều đó có nghĩa rằng, đó có thể là xe của Micky.

- Tại sao anh ta muốn giết người mẹ nuôi?

- Có thể có một lý do nào đó. Một lý do mà ta không thể biết.

- Vậy ai biết?

- Họ biết - Huish nói - Nhưng họ không muốn cho chúng ta biết. Không có chuyện họ sẽ kể nếu họ biết đâu.

- Tôi chấp nhận giả thuyết ghê gớm này của anh - Thiếu tá Finney nói - Anh sẽ tiếp tục chú ý đến ai?

- Lindstrom. Tôi nghĩ như vậy. Nếu tôi có thể phá vỡ được thể tự bảo vệ của bà ta. Tôi cũng sẽ hy vọng khám phá được sự thật nếu bà ta hận thù bà Argyle. Và người thanh niên bị liệt nữa - Ông thêm - Philip Durrant.

- Sao?

- Ồ! Tôi nghĩ anh ta bắt đầu có được ý niệm về toàn bộ sự việc. Tôi không cho rằng anh ta muốn chia sẻ với tôi, nhưng tôi có thể nắm bắt được ý kiến mơ hồ mà anh ta đang suy ngẫm đó. Anh ta là một thanh niên thông minh và là một nhà quan sát tốt. Anh ta có thể nhận biết một vài chi tiết đáng chú ý.

II

- Tina, đi dạo và hít thở không khí ngoài trời với anh đi.

- Không khí? - Tina nghi ngờ nhìn Micky - Nhưng trời lạnh lắm, anh Micky ạ - Cô khẽ rùng mình.

- Anh tin là em cảm ghét không khí trong lành, Tina. Đó là lý do em có thể giam mình trong thư viện cả ngày

Tina mỉm cười:

- Em không hề phiền lòng khi bị nhốt trong thư viện suốt mùa đông. Ấm áp và xinh xắn lắm anh ạ.

Micky nhìn cô:

- Và em ngồi đó, cuộn mình như một chú mèo con đang dễ chịu ngồi trước lò sưởi. Nhưng nếu em đi dạo thì sẽ tốt hơn nhiều. Đi nào. Tina! Anh muốn nói chuyện với em. Anh muốn - ồ, muốn hít một chút không khí sạch sẽ vào phổi và quên đi toàn bộ sự việc đâm máu này của cảnh sát.

Tina đứng dậy bằng một động tác lười nhác và duyên dáng, hoàn toàn không như chú mèo mà Micky vừa so sánh với cô

Ở phòng ngoài, cô khoác quanh người chiếc áo khoác cổ lông và họ cùng bước ra ngoài.

- Tại sao anh không mặc áo khoác, Micky?

- Không. Anh không bao giờ cảm thấy lạnh.

- Brrr... - Tina nhỏ nhẹ nói - Sao mà em ghét mùa đông ở đây thế. Em muốn ra nước ngoài. Em muốn sống ở nơi mặt trời luôn chói chang, không khí ấm áp và nhẹ tơi.

- Người ta đề nghị anh làm việc ở vịnh Persian - Micky nói - Cho một công ty dầu hỏa. Công việc bảo dưỡng đường vận chuyển dầu.

- Anh sẽ đi chứ?

- Không, anh không nghĩ thế... Có gì tốt đẹp nào?

Họ dạo quanh tới phía sau nhà và đi xuống theo một con đường ngoằn ngoèo giữa những hàng cây rồi đến một bãi cát ven sông. Cách họ một đoạn là một nhà nghỉ mùa hè nhỏ có tường chắn gió. Họ không ngồi xuống ngay mà đứng trước căn nhà, chăm chú nhìn xuống mặt sông.

- Cảnh vật đẹp đấy chứ - Micky nói

Tina nhìn khung cảnh với cặp mắt hững hờ.

- Vâng, hình như thế.

- Thế em thực sự không thấy đẹp ư? - Micky nói, anh nhìn cô đầy vẻ cảm mến - Em không nhận thức được vẻ đẹp, Tina ạ, thì em sẽ không bao giờ có...

- Em không nhớ là trong suốt những năm chúng ta sống ở đây, anh có ưa thích cảnh vật nào không. Anh luôn buồn phiền và muốn được về với London cơ mà - Tina nói - Có lẽ vì anh không phải là người của mảnh đất này chăng?

- Anh chẳng phải là người của mảnh đất nào cả - Micky nói bằng giọng điệu dễ gây ngạc nhiên

- Hình như đó là sự thật. Lòng tốt của anh, Tina ạ, đó là một ý nghĩa làm anh hoảng sợ. Em có nhớ một bài hát cũ, bài hát mà ngày xưa Kirsten vẫn thường hát cho chúng mình nghe không? Bài hát về một chú bồ câu. Ơi chú bồ câu xinh xắn, ơi chú bồ câu dễ thương, ơi chú bồ câu có bộ ức trắng trắng. Em có nhớ không?

Tina lắc đầu:

- Có lẽ bà ấy đã hát cho anh nghe, nhưng... không, em không nhớ.

Micky tiếp tục hát gần như thì thầm: Ơi cô thiếu nữ mến thương, anh không được ở bên em. Anh không có nơi, anh không có chốn, dù ngoài khơi xa hay trên bờ bến. Chỉ một nơi duy nhất là trái tim thôi.

Anh nhìn Tina:

- Anh tin điều đó.

Cô gái đặt bàn tay nhỏ nhắn lên cánh tay anh:

- Ngồi xuống đây với em, Micky. Chỗ này khuất gió và không quá lạnh đâu

Cô tiếp tục nói khi anh đã ngoan ngoãn nghe lời cô:

- Anh luôn luôn phải có cảm giác bất hạnh như thế sao?

- Cô gái thương mến của tôi ơi, có phải bây giờ cô mới biết điều đó đâu.

- Em hiểu khá rõ. Tại sao anh không thể quên bà ấy, Micky?

- Quên bà ấy đi? Anh định nói đến ai?

- Mẹ anh - Tina nói.

- Quên bà ấy đi - Micky cay đắng - Sau những câu hỏi sáng nay, có khá đủ cơ hội để quên đi đấy! Nếu ai đó bị giết chết, người ta không để cho em quên đi người ta đi đâu.

- Em không nói thế. Em định nói tới mẹ đẻ của anh cơ.

- Tại sao anh phải nghĩ về bà? Anh chỉ thấy bà khi anh sáu tuổi.

- Nhưng anh luôn nghĩ về bà ấy, Micky ạ. Lúc nào cũng nghĩ.

- Anh đã từng kể cho em như thế sao?

- Đôi khi người ta có thể biết được những điều tương tự thế - Tina nói.

Micky quay lại nhìn cô.

- Em là con quỷ nhỏ diêm tĩnh và ngờ nghệch, Tina ạ. Giống như chú mèo đen nhỏ vậy. Anh muốn vượt thẳng bộ lông thú của em. Ôi chú mèo xinh xắn! Ôi chú mèo nhỏ xinh xinh! - Anh vuốt ve tay áo cô.

Tina ngồi yên và mỉm cười với anh. Micky hỏi:

- Em không thù ghét bà ấy chứ, Tina? Nhưng tất cả mọi người, trừ em, đều ghét bà.

- Điều đó có gì hay ho đâu - Tina nói. Cô lắc đầu rồi nói tiếp với một sự thôi thúc nào đó - Hãy nhìn xem bà đã mang lại cho chúng ta, cho tất cả chúng ta những gì. Nhà cửa, sự ấm áp, tình thương yêu, thức ăn ngon, búp bê, cả những người chăm sóc và bảo vệ chúng ta...

- Đúng, đúng - Micky nóng lòng nói - Món nước sốt Cream và những bộ lông thú. Phải chăng đó là tất cả những gì em mong muốn, chú mèo con xinh xắn của anh?

- Em biết ơn bà vì tất cả những cái đó. Với mọi người thì có thể là không!

- Tina, em không hiểu rằng người ta không thể tỏ lòng biết ơn khi người ta bị ép buộc ư? Anh không muốn bị đưa tới đây. Anh không muốn sống giữa cảnh vật xa hoa như thế này. Anh không muốn phải xa ngôi nhà thân thuộc của anh.

- Anh có thể bị ném bom. Anh có thể bị giết - Tina nói như giảng giải.

- Thì đã sao nào? Anh không hề phân vân nếu phải chết. Chết giữa những người thân, chết trên mảnh đất thân thương của anh. Em cũng nên thấy là em phải ở đó, trong ngôi nhà của em kia. Chúng ta đang ở đây. Và chẳng có gì tồi tệ hơn cảm giác mình chẳng cần cho ai, chẳng thuộc về ai. Còn em, chú mèo nhỏ xinh xắn ạ, em chỉ quan tâm đến những gì là vật chất thôi.

- Có lẽ anh nói đúng. Có lẽ đó là lý do khiến em không suy nghĩ giống như anh và mọi người. Em không có cảm giác phần uất kỳ lạ như mọi người, Micky ạ. Em bày tỏ sự biết ơn khá dễ dàng vì anh thấy đấy, em không muốn là em. Em đã không muốn sống ở nơi em sinh ra. Em muốn chạy trốn chính bản thân mình. Em muốn thành một người hoàn toàn khác. Và bà ấy đã giúp em. Bà đã biến em thành Christina Argyle sống giữa tình thương yêu và ngôi nhà sang trọng. Đầy đủ, an toàn. Em yêu mẹ vì mẹ đã mang lại cho em tất cả những gì em mong muốn.

- Còn mẹ đẻ của em? Em không bao giờ nhớ đến bà ấy sao?

- Sao em lại phải nhớ? Em rất khó nhớ tới bà. Em mới ba tuổi khi được đưa tới đây. Em luôn sợ hãi... Luôn khiếp sợ... vì bà. Vì những cuộc cãi nhau liên miên với cánh thủy thủ. Và bản thân bà, bây giờ em đã đủ lý trí để nhớ lại và phân xét, hầu như lúc nào bà cũng say - Tina nói với giọng run rẩy tưởng như bị vỡ ra và rơi xuống - Không, em không nghĩ đến bà, không nhớ đến bà. Bà Argyle chính là mẹ em, và đây là ngôi nhà của em.

- Mọi việc đến với em dễ dàng qua, Tina ạ.

- Thế tại sao chúng lại khó khăn với anh đến vậy? Vì anh đã cố tình làm như thế! Không phải bà Argyle là người mà anh căm thù đâu, Micky ạ, mà chính là mẹ đẻ của anh đấy. Đúng, em biết là em đang nói đúng sự thật. Và nếu anh giết bà Argyle như chính anh có thể đã giết, rồi đến lượt mẹ đẻ của anh cũng bị anh căm thù và muốn giết chết thôi.

- Tina, em nói gì mà khủng khiếp vậy?

- Và lúc đó - Tina diêm tĩnh nói tiếp - Sẽ không còn ai để anh căm thù nữa. Và anh sẽ hoàn toàn cô đơn. Nhưng Micky ạ, anh phải học lấy cách sống không hằn thù. Điều đó có thể khó khăn nhưng không phải là không làm được.

- Anh không hiểu em đang nói gì. Em định ám chỉ gì khi nói rằng chính anh đã giết bà ấy? Em thừa biết là hôm ấy anh không ở bất cứ nơi nào gần nhà cơ mà. Anh đang chạy thử một chiếc xe hơi của khách hàng tới đại lộ Cánh đồng hoàng, cạnh đồi Minchin cơ mà.

- Thật ư? - Tina hỏi.

Cô đứng dậy và bước ra tận mép bờ đất, nơi có thể đứng ngắm cảnh sông nước phía dưới.

- Em nhìn gì vậy, Tina? - Micky đến bên cô.

Tina chỉ xuống bến sông:

- Hai người kia là ai vậy?

Micky liếc nhanh:

- Hester và chàng bác sĩ của cô ấy. Anh nghĩ vậy. Nhưng Tina, em định nói gì? Vì Chúa, em hãy đứng xa xa một chút.

- Tại sao... anh không định đẩy em xuống đấy chứ? Anh có thể đẩy đấy. Em rất yếu mà.

Micky nói, giọng khàn khàn:

- Tại sao em nói có thể anh đã ở đây tối đó?

Tina không trả lời. Cô quay lại và trèo lên con đường nhỏ dẫn về nhà.

- Tina!

Tina nói nhẹ nhàng và êm ái:

- Em đang lo lắng. Em rất lo lắng cho Hester và Don Craig, Micky ạ.

- Đừng bận tâm về Hester và bạn trai của cô ấy.

- Nhưng em bận tâm đến hai người. Em sợ rằng Hester đang rất bất hạnh.

- Chúng mình đừng nói về họ nữa em ạ.

- Em đang nói về họ. Họ có chuyện, anh ạ.

- Em luôn tin rằng anh đã ở đây vào buổi tối mẹ bị giết hại sao, Tina?

Cô vẫn không trả lời.

- Em đã không nói gì vào lúc đó cơ mà.

- Tại sao em phải nói? Không cần thiết. Theo em, lúc đó mọi người biết rõ lúc đó Jacko đã giết mẹ.

- Và bây giờ mọi người cũng biết rõ như thế, rằng Jacko không giết.

Tina gật đầu.

- Và sao? - Micky hỏi - Và sao nữa?

Cô không trả lời anh mà tiếp tục trèo lên con đường dẫn về nhà.

III

Trên bãi sông gần nơi Micky và Tina vừa đứng, Hester đang dùng mũi gàu bới cát.

- Em không thấy có gì cần nói tới cả - Cô nói.

- Em cố gắng nói với anh đi.

- Em không biết tại sao phải thế... bàn bạc về một việc chẳng mang lại điều gì hay... một việc không có gì là tốt đẹp cả.

- Ít nhất em cũng kể cho anh nghe chuyện gì xảy ra sáng nay chứ.

- Chẳng có gì cả - Hester nói.

- Em nói sao? Cảnh sát tới cơ mà?

- Vâng, họ tới.

- Và họ đã tra hỏi cả nhà?

- Đúng vậy.

- Họ hỏi gì vậy?

- Những câu hỏi như thường lệ. Hoàn toàn cũ: mọi người ở đâu và làm gì lúc đó, khi nào còn nhìn thấy mẹ. Don ạ, nói thật là em không muốn kể lại một tẹo nào cả. Mọi việc đều qua rồi.

- Chúng chưa qua đâu em yêu ạ. Đó mới là điều đáng nói.

- Em không hiểu tại sao anh cứ làm ầm ĩ lên như thế. Anh có bị kéo vào vụ này đâu?

- Anh muốn giúp em, người thương của anh. Sao em không hiểu điều đó?

- Bàn bạc thế này mà là giúp em ư? Em muốn quên đi. Nếu anh giúp em quên đi, mọi chuyện sẽ khác.

- Hester em yêu. Trốn tránh như thế không hay ho gì. Em phải nhìn thẳng vào sự thật.

- Em đã phải nhìn thẳng vào nó cả sáng nay rồi.

- Hester, anh yêu em. Em biết chứ?

- Có lẽ vậy - Hester nói.

- Sao? Em nói gì?

- Em nói đến việc tiếp tục nhắc đi nhắc lại toàn bộ sự việc của anh.

- Nhưng anh phải làm như vậy.

- Tại sao? Anh không phải là cảnh sát mà.

- Ai là người cuối cùng nhìn thấy mẹ em còn sống?

- Em - Hester trả lời.

- Anh biết. Lúc đó khoảng bảy giờ, ngay trước lúc em ra ngoài với anh chứ gì?

- Ngay trước lúc em ra ngoài để tới Drymouth, đến nhà hát - Hester nói.

- Đúng, anh cũng ở đó phải không?

- Tất nhiên.

- Và từ lúc đó, em biết rằng anh yêu em?

- Em không rõ. Thậm chí em cũng không chắc là từ lúc đó, em bắt đầu yêu anh.

- Đúng là em không hề có một lý do bản thân nào đó để giết mẹ chứ?

- Không, hoàn toàn không.

- Sao em phải nói là hoàn toàn không?

- Em thường nghĩ đến việc giết bà - Hester nói với giọng thành thật - em thường nói "Tôi mong bà ấy chết, tôi mong bà ấy chết". Thậm chí em còn mơ thấy mình đã giết chết bà.

- Bằng cách nào?

Trong giây lát, Don Craig không còn là một chàng trai đáng yêu nữa, mà chỉ là một bác sĩ tận tâm.

- Thỉnh thoảng em bản chất bà - Hester vui vẻ - Và thỉnh thoảng em thấy mình giáng mạnh vào đầu bà.

Bác sĩ Craig rên rỉ

- Đó chỉ là một giấc mơ - Hester nói - Trong các giấc mơ em thường rất tàn ác.

- Hester, hãy nghe anh - Chàng trai nắm lấy tay cô - Em phải kể cho anh nghe sự thật. Em phải tin tưởng anh.

- Em không hiểu anh muốn nói gì?

- Sự thật, Hester ạ. Anh cần sự thật. Anh yêu em và sẽ đứng bên em. Nếu... nếu em giết bà ấy, anh... anh nghĩ có thể tìm ra lý do. Anh không cho rằng đó hoàn toàn là lỗi của em. Em hiểu anh chứ? Tất nhiên anh không bao giờ khai báo với cảnh sát. Không ai ngoài chúng ta biết được sự thật này. Toàn bộ vụ này sẽ lắng đi vì thiếu chứng cứ. Nhưng anh muốn biết rõ - Don nhấn mạnh từ cuối cùng.

Hester liếc nhìn anh. Cặp mắt cô mở to nhưng không tập trung.

- Em muốn anh nói gì với anh nào? - Cô hỏi.

- Anh muốn em nói với anh sự thật.

- Anh nghĩ rằng anh đã biết sự thật rồi chứ gì? Anh nghĩ... em giết bà ấy?

- Hester yêu thương, đừng nhìn anh như vậy - Anh nắm lấy vai cô và lắc nhẹ - Anh là bác sĩ. Anh hiểu những lý do ẩn sau những việc như thế này. Anh biết rằng có khi người ta không kiểm soát được bản thân. Anh biết rõ về em, ngọt ngào, đáng yêu và nói chung là đúng mực. Anh sẽ giúp em, anh sẽ chăm sóc em. Chúng mình sẽ cưới nhau và sẽ hạnh phúc. Em sẽ không bao giờ cảm thấy mất mát, thấy khó chịu hay bị hành hạ nữa. Và hầu như tất cả mọi người sẽ không hiểu căn nguyên hành động của chúng mình.

- Chẳng phải chúng ta đã nói quá nhiều như thế về Jacko hay sao?

- Đừng bận tâm đến Jacko nữa. Em mới là người anh đang nghĩ đến. Anh yêu, rất yêu em, Hester ạ, nhưng anh phải biết sự thật.

- Sự thật? - Hester hỏi. Đôi môi cô nhếch lên trong một nụ cười chậm chạp và nhạo báng.

- Hãy cho anh biết đi, người thương của anh.

Hester quay đầu lại và ngược mắt lên:

- Gwenda đang gọi em, chắc đến giờ ăn trưa rồi.

- Hester!

- Anh sẽ tin em nếu em nói là em không giết bà ấy chứ?

- Tất nhiên, anh... anh sẽ tin em.

- Em không nghĩ như vậy - Hester nói. Cô quay ngoắt đi và chạy lên theo con đường nhỏ. Chàng trai chạy theo cô nhưng rồi dừng lại.

- Khủng khiếp, khủng khiếp quá - Donald Craig nói.

Chương 15

- Nhưng anh không muốn về nhà - Philip Durrant nói với giọng buồn bã pha chút cáu kỉnh.

- Nhưng thực ra có gì để anh nán lại đâu, Philip. Em nghĩ chúng ta đã phải tới gặp ông Marshall để bàn bạc và phải chờ cảnh sát tới tra hỏi. Còn bây giờ chẳng còn gì cản trở chúng ta quay về nữa rồi.

- Anh nghĩ là cha em sẽ vui hơn nếu chúng ta nán lại đây. Ông muốn có người chơi cò với mình vào buổi tối. Ông đúng là một phù thủy trên bàn cờ. Anh đã nghĩ là mình chơi không đến nổi tồi, vậy mà không thể cầm cự được với ông đấy.

- Cha có thể tìm một người khác - Mary nói ngắn gọn

- Cái gì? Một người nào đó từ Hội phụ nữ ư?

- Và dù sao chúng ta cũng phải về nhà - Mary nói - Ngày mai bà Carden sẽ đến cắt cỏ.

- Polly, em đúng là một người nội trợ lý tưởng - Philip bật cười nói - Dù sao thì bà Carden cũng có thể cắt cỏ mà không cần em giúp đỡ cơ mà. Và nếu bà ta không đến, có thể gọi điện báo cho bà ta tuần sau cắt cũng được.

- Anh không hiểu công việc nội trợ phức tạp như thế nào đâu, Philip ạ.

- Anh không hiểu chúng phức tạp như thế nào, trừ khi em cứ làm ra vẻ phức tạp. Trong trường hợp nào, anh cũng muốn ở lại đây.

- Ôi, anh Philip - Mary nói với vẻ gầy sục - Em căm thù nơi này.

- Tại sao thế?

- Nó thâm u quá, cùng khổ quá và... và việc đó đã xảy ra ở đây. Vụ giết người và mọi chuyện khác.

- Thôi nào, Polly, đừng nói với anh là em rối trí vì những chuyện như thế nữa. Anh tin rằng em có thể chấp nhận vụ giết người mà không hề bút rứt chút nào cả. Không, em muốn về nhà vì em muốn ngắm các bồn hoa, muốn quét sạch bụi trong nhà và muốn chắc chắn là không hề có con gián nào nhấm cổ áo khoác của em thôi...

- Mùa đông gián không chui vào cổ áo đâu - Mary ngắt lời.

- Ô phải, em đã hiểu anh muốn nói gì. Một cách nói ước lệ ấy mà. Nhưng theo quan điểm của anh, sẽ rất thú vị nếu chúng ta nán lại đây.

- Thú vị hơn tổ ấm của chúng ta ư? - Mary thốt lên, choáng váng và đau đớn. Philip liếc cô rất nhanh.

- Anh xin lỗi, em yêu. Anh không biết cách nói. Còn gì dễ thương ngôi nhà của chúng ta, và em đã cho nó hoàn toàn đáng yêu. Đầy đủ, ngăn nắp và hấp dẫn. Em cũng biết, nó có ý nghĩa khác nếu... nếu như anh vẫn là anh trước đây. Anh có nhiều việc để làm cả ngày. Anh chú ý đến mọi chuyện. Và thật là tuyệt khi chúng mình bên nhau trong ngôi nhà của chúng mình, nói với nhau về mọi chuyện xảy ra trong ngày. Nhưng em thấy đấy, tình cảnh bây giờ đã khác trước.

- Ô, em biết là tình cảnh đã đổi thay. Đừng nghĩ em đã quên điều gì, Philip ạ. Em rất lo lắng, lo lắng kinh khủng.

- Đúng - Philip nói rất khẽ - Đúng là em quá lo lắng, Polly ạ. Em lo rằng thỉnh thoảng có việc làm anh chú ý hơn, sợ hãi hơn. Sự lãng quên, đó là tất cả những gì anh muốn và... không - Anh đưa tay ra - Đừng nói với anh rằng anh có thể quên đi chỉ bằng sự giúp đỡ của các trò chơi lắp hình và những bộ phận cải tiến của chiếc xe đẩy, chỉ bằng việc người ta sẽ tới và chạy chữa cho anh, bằng việc đọc những cuốn sách tràng giang đại hải. Thỉnh thoảng anh muốn tham gia một việc gì đó và ở đây trong ngôi nhà này, có một việc anh có thể tham gia.

- Philip - Mary nín thở - Anh sẽ không ngắc lại mãi suy tưởng đó của anh chứ?

- Chơi trò tìm kẻ giết người ư? Giết người, giết người, ai đã giết người? Đúng, em cũng không thể tách mình ra được, Polly ạ. Anh rất muốn biết ai đã làm việc ấy.

- Nhưng tại sao? Và làm thế nào anh có thể làm được việc đó? Nếu một người phá cửa hay phát hiện thấy cửa không đóng...

- Em vẫn cố bám lấy giả thuyết có một kẻ từ bên ngoài vào? Không hợp lý đâu, em cần biết như vậy. Giả như Marshall tỏ ra lịch sự với chúng ta. Nhưng rõ ràng là ông đã giúp chúng ta đối mặt với sự việc. Không ai tin vào giả thuyết đẹp đẽ đó. Nó hoàn toàn sai lầm.

- Nếu giả thuyết đó không đúng - Mary ngắt lời anh - rồi anh muốn khám phá, nếu nó không

đúng... như anh đã nói, phải chăng có một người trong chúng ta đã giết người? Em không muốn biết. Tại sao cần phải biết? Chẳng phải sẽ tốt hơn nhiều nếu chúng ta không biết hay sao?

Philip ngược nhìn cô vẻ dò hỏi:

- Em muốn rúc đầu vào chăn chứ gì, Polly? Em không có một chút tò mò nào sao?

- Em đã nói rằng em không muốn biết. Em nghĩ điều đó hoàn toàn xấu xa. Em muốn quên đi và không nghĩ ngợi gì thêm nữa.

- Em không quan tâm đến mẹ em tới mức em không muốn biết ai phạm tội hay sao?

- Biết thì có gì hay ho đâu? Đã hai năm rồi chúng ta hoàn toàn yên tâm với giả thuyết Jacko có mà.

- Đúng - Philip nói - Điều đó dễ chịu hơn cho mỗi chúng ta.

Vợ anh nhìn anh vẻ nghi hoặc.

- Em không... thực sự em không hiểu anh định nói gì, Philip.

- Em không thấy được rằng đây là một thách thức lối đối với anh, với trí thông minh của anh à? Anh không định nói là cái chết của mẹ em làm cho anh quá đau đớn hay anh quá cảm mến bà đâu. Anh không như vậy. Bà đã làm tất cả để ngăn chặn cuộc hôn nhân của chúng mình, nhưng anh không oán giận bà vì cuối cùng anh đã có em. Anh nói đúng chứ, cô gái của anh? Không, đó không phải là ước muốn báo thù, cũng không phải là sự giận dữ vì công lý. Anh nghĩ rằng đó... đúng, chủ yếu là sự tò mò, mặc dù có lẽ còn một khía cạnh tốt đẹp hơn thế.

- Đó không phải là việc mà anh nhất thiết phải can thiệp - Mary nói - Chẳng có gì tốt đẹp cả. Ôi, anh Philip, xin anh đừng dính vào, đừng! Chúng ta hãy về nhà và cùng quên tất cả đi

- Ô, em không thể chớ anh đến bất cứ nơi nào anh thích sao? Anh muốn ở lại đây mà. Em không muốn đôi khi anh được làm điều anh thích sao?

- Em muốn anh có mọi thứ anh thích trên đời này - Mary nói.

- Em không thực sự muốn vậy đâu, người thương của anh ạ. Em chỉ muốn chăm bẵm anh như một chú bé trong tay và chỉ muốn tự em biết cái gì là tốt cho anh hằng ngày thôi.

Anh bật cười. Mary nghi ngờ nhìn anh và nói:

- Em không bao giờ biết khi nào anh nghiêm chỉnh cả.

- Ngoài sự tò mò - Philip nói - Người ta cũng cần tìm ra sự thật nữa em à.

- Tại sao? Điều đó có ích gì? Em nghĩ đó là một ý nghĩ tàn nhẫn.

- Em không hiểu anh rồi. Anh không nói rằng anh sẽ trao người đó cho cảnh sát nếu anh khám phá được ai là hung thủ. Anh không nghĩ mình sẽ làm như thế. Còn tùy thuộc vào tình tiết nữa chứ. Và dường như không thể trao kẻ phạm tội cho cảnh sát vì có thể không có chứng cứ thực sự nào.

- Nếu không có chứng cứ, làm sao anh khám phá được điều gì?

- Có nhiều cách khám phá ra sự thật - Philip nói - Có nhiều cách nhận biết hoàn toàn đáng tin cậy. Và anh nghĩ, em biết đấy, điều đó khá cần thiết. Mọi việc trong nhà này không được trôi chảy lắm và chẳng bao lâu nữa chúng sẽ càng tồi tệ hơn.

- Anh định nói gì?

- Em không biết gì sao, Polly? Cái gì đang diễn ra giữa cha em và Gwenda vậy?

- Chuyện hai người ư? Người ta không hiểu tại sao cha còn muốn lập gia đình ở tuổi đó và...

- Anh hiểu. Rốt cuộc, ông dường như đã bị ràng buộc trong chuyện hôn nhân và bây giờ mới có cơ hội có được hạnh phúc thật sự. Một hạnh phúc quá muộn màng, em nói thế cũng được, nhưng ông nắm được trong tay. Hoặc là, ta hãy nói thế này, ông đã nắm được từ lâu. Và bây giờ mọi chuyện xảy ra với họ không được êm đẹp cho lắm.

- Em đặt giả thuyết là toàn bộ việc này... - Mary nói với vẻ mơ hồ.

- Đúng vậy, toàn bộ việc này. Họ sẽ thấy rõ từng ngày một. Và có thể có hai lý do: sự nghi ngờ và sự phạm tội.

- Nghi ngờ ai?

- Hãy nói đến từng người. Hoặc nghi ngờ người này và ý thức được tội ác của người khác và ngược lại.

- Đừng, anh Philip. Anh đang làm em bối rối - Bỗng nhiên một làn sinh khí mờ nhạt xuất hiện trong chị - Vậy anh nghĩ đó là Gwenda? H ừ nh như anh đúng. Ôi, nếu là Gwenda thì may mắn quá.

- Gwenda đáng thương. Vì rằng chị ta là thành viên không chính thức của gia đình à?

- Đúng vậy - Mary nói - Em định nói là nếu thế, không ai trong số chúng ta làm việc đó.

- Đó là tất cả suy nghĩ của em à? Đối với chúng ta, điều đó mới nhẹ nhõm làm sao!

- Tất nhiên.

- Tất nhiên, tất nhiên - Philip cúi kính - Với em, điều rắc rối lại là em chẳng có một chút tưởng tượng nào. Em không thể tự đặt mình vào địa vị người khác.

- Tại sao phải thế? - Mary hỏi

- Đúng, tại sao phải thế? Anh giả sử anh là người trung thực, anh sẽ nói thôi cứ để thời gian trôi đi. Nhưng anh có thể tự đặt mình vào địa vị cha em hay Gwenda, và nếu hai người ngoại phạm thì một địa ngục thật sự đang chờ đợi họ. Một địa ngục sẽ tóm lấy Gwenda. Chị ta sẽ biết rõ rằng chị ta sẽ không thể cưới được người đàn ông chị ta yêu nữa. Và hãy đặt mình vào địa vị cha em. Ông biết rằng người phụ nữ yêu ông và ông cũng yêu đã từng có một cơ hội giết người và đã từng có một động cơ bên trong. Ông hy vọng chị ta không giết người, ông nghĩ chị ta không giết, nhưng không chắc chắn lắm. Và ông cũng không tin vào những điều khác nữa.

- Ở tuổi ông... - Mary bắt đầu nói.

-Ồ, ở tuổi ông, ở tuổi ông - Philip nóng nảy ngắt lời - Em không thấy rằng điều đó còn tồi tệ hơn đối với một người đàn ông ở lứa tuổi đó sao? Đó là mối tình cuối cùng của ông. Ông sẽ không thể có một mối tình nào khác thế chỗ được. Và mối tình cuối cùng đó của ông sẽ lặn mất tăm. Chúng ta còn có thể có quan điểm khác, hãy giả thiết rằng Leo đã tự rũ bỏ màn sương và bóng tối của cuộc sống tự giam hãm mình mà ông đã phải sống trong một thời gian dài. Hãy giả thiết rằng chính ông đã đánh gục vợ mình. Người ta có thể lấy làm tiếc cho một hành động như thế không? - Anh nói thêm, vẻ trầm ngâm - Chưa bao giờ anh tưởng tượng được rằng ông đã làm việc đó vì một giây phút không kiềm chế được bản thân. Nhưng anh không hề nghĩ ngờ rằng cảnh sát có thể nghĩ thế. Và bây giờ hãy cho anh biết suy nghĩ của em đi, Polly. Em nghĩ ai phạm tội?

- Em có thể biết bằng cách nào được?

-Ồ, có lẽ em không thể biết, nhưng em có thể có một suy đoán đúng, nếu em suy nghĩ.

- Em đã nói với anh rằng em không muốn suy nghĩ gì mà.

- Anh băn khoăn là tại sao lại thế... không hợp khẩu vị của em ư? Hay là em đã biết rõ? Có lẽ trong bộ óc trầm tĩnh và lạnh lùng của em, em đã hoàn toàn tin vào hiểu biết của mình... Hoàn toàn tin rằng em không muốn nghĩ ngợi, tin rằng em không muốn kể với anh, phải chăng em nghi cho Hester?

- Tại sao cô ấy lại muốn giết mẹ?

- Không có lý do xác đáng ư? - Philip trầm ngâm - Nhưng em đã biết, đã đọc nhiều về những vụ án hình sự. Một cậu con trai hay một cô con gái được chăm sóc rất chu đáo, được nuông chiều đủ thứ, một ngày kia đã làm một việc ngớ ngẩn. Cha mẹ từ chối cho tiền đi xem phim hay mua một đôi giày, hoặc dặn con gái đi chơi với bạn nên về lúc mười giờ. Đó là những việc chẳng quan trọng gì nhưng có thể phá vỡ một kế hoạch định trước. Và bỗng nhiên người thanh niên bị căn vặn đó nổi khùng, vớ lấy chiếc búa hay chiếc rìu bên cạnh, hay chiếc que chọc lò chẳng hạn. Và có thể là sự việc đã xảy ra. Đó là điểm cao trào của một cuộc nổi loạn âm thầm và bí ẩn kéo dài. Đó chính là một ví dụ hợp với Hester. Em cũng biết, với Hester, vấn đề là ở chỗ không ai biết được cái gì đang diễn ra trong cái đầu duyên dáng của cô. Cô yếu đuối và tất nhiên cô bức mình vì sự yếu đuối của mình. Mà mẹ em lại chính là người muốn cô ý thức được điều đó. Đúng vậy! - Philip nói, anh hào hứng ngả người về phía trước - Anh nghĩ anh hoàn toàn giải thích được trường hợp của Hester.

- Ôi, anh nên dừng lời thì hơn - Mary kêu lên.

-Ồ, anh dừng lại ngay đây. Việc huyền thuyên không đưa anh tới đâu được mà. Hay có thể thế. Rốt cuộc, người ta phải định hình được trong óc mình sắc thái của vụ phạm tội và xem xét những người có liên quan trên cơ sở định hình đó. Và em đã tin vào suy đoán của mình rồi, em hãy giương một chiếc bẫy nào đó và quan sát xem người ta sa vào bẫy như thế nào.

- Chỉ có bốn người trong nhà - Mary nói - Mà anh nói như thể có hàng tá người ấy. Em đồng ý với anh rằng có lẽ cha không làm việc đó, và sẽ khá vô lý nếu cho rằng Hester có một lý do nào xác đáng để phạm tội. Vậy chỉ còn Gwenda và Lindstrom.

- Em hài lòng với đáp số nào vậy? - Philip hỏi, giọng pha chút châm biếm.

- Thực sự là em không tưởng tượng được rằng Kirsty làm việc đó. Bà ấy luôn kiên nhẫn và mát tính, thực sự dành cả cuộc đời và sức lực cho mẹ. Em giả sử là bà ấy có thể bất ngờ trở thành người tình đồng tính. Người ta đã loáng thoáng nghe thấy chuyện này. Nhưng dường như bà ấy hoàn toàn bình thường.

- Đúng - Philip trầm ngâm nói - Anh cho rằng Kirsty là hoàn toàn bình thường, một người phụ nữ ưa thích cuộc sống bình dị và quen thuộc với bản thân. Trong việc này, bà ấy hoàn toàn giống Gwenda, có điều là Gwenda ưa nhìn và hấp dẫn, còn Kirsty giả nua đáng thương thì xấu xí như một chiếc bánh bao nhân nho Hy Lạp vậy. Anh không nghĩ có một người đàn ông nào lại ngắm nhìn bà ấy lần thứ hai. Nhưng bà ấy lại mong được để ý tới. Bà ấy muốn được yêu và mở đến chuyện hôn nhân. Thật là khủng khiếp khi người ta sinh ra là một phụ nữ mà lại xấu xí và kém hấp dẫn, trừ khi bất hạnh đó được bù lại bằng một tài năng đặc biệt. Thực tế là bà ấy đã ở đây lâu rồi. Đáng lẽ bà ta đã ra đi từ sau chiến tranh, với nghề xoa bóp. Nếu thế có thể đã kiếm được một bệnh nhân đứng tuổi nào đó.

- Anh cũng như mọi đàn ông khác. Anh nghĩ phụ nữ không có việc gì khác ngoài việc kiểm chồng?

Philip cười ngao mạn

- Anh vẫn nghĩ đó là công việc hàng đầu của mọi phụ nữ. Nhân tiện hỏi em, Tina không có một bạn trai nào ư?

- Em không hay biết gì - Mary nói - Nhưng cô bé rất ít khi nói về mình

- Đúng vậy, cô bé như một chú chuột ít gây ồn ào vậy. Không thật xinh xắn nhưng rất có duyên. Anh hẳn đoán là cô ấy đã biết gì về chuyện này?

- Em không nghĩ là cô ấy đã biết một chuyện gì.

- Thật ư? Anh nghĩ là có đấy.

- Ô, anh mới tưởng tượng ra đấy thôi - Mary nói.

- Anh không tưởng tượng. Em không biết cô ấy đã nói gì ư? Cô ấy nói là cô hy vọng không biết một chút gì cả. Đó là một cách nói hết sức kỳ lạ. Anh nghĩ là cô ấy có biết một chi tiết nào đó.

- Chi tiết gì nào?

- Có lẽ đấy là một việc liên quan đến vụ án, nhưng bản thân cô ấy chưa nhận thấy một cách đầy đủ mối liên quan này. Anh hy vọng sẽ moi được chi tiết đó.

- Philip!

- Không tốt đâu, Polly. Anh tự trao cho mình một sứ mệnh trong cuộc đời. Anh tự thuyết phục mình rằng vụ án rất được dư luận quan tâm và cần phải làm dịu sự quan tâm đó đi. Anh sẽ xuất phát từ đâu? Anh nghĩ rằng mình nên bắt đầu từ Kirsty. Ở nhiều phương diện, bà ấy là người giản dị ít suy nghĩ.

- Em ước, ôi sao mà em muốn ước đến thế - Mary nói - rằng anh sẽ vứt bỏ hết những điều đó đi và về nhà với em. Chúng ta đã sống hạnh phúc. Mọi việc đã diễn ra trôi chảy...

Giọng cô vỡ ra khi cô quay đi.

- Polly - Philip quay về phía vợ - Em thực sự lo lắng lắm sao? Anh không nhận ra là em đã từng quá lo lắng.

Mary quay xe anh lại, một ánh hy vọng sáng lên trong mắt chị

- Rồi anh sẽ về nhà và quên tất cả chứ?

- Anh không thể quên tất cả ngay đi được. Anh sẽ lại tiếp tục suy nghĩ, lo lắng, trăn trở mãi thôi. Chúng mình hãy ở đây đến cuối tuần này đi, Mary. Và rồi, chúng ta sẽ thấy.

Chương 16

- Cha có đồng ý cho con ngồi với cha một chút không ạ? - Micky hỏi.

- Tất nhiên cha đồng ý. Cha rất vui lòng. Công việc của con tốt đẹp đấy chứ?

- Không có gì xấu, cha ạ. Con đã gọi điện cho công ty. Con có thể ở nhà đến tận cuối tuần. Họ rất tử tế trong chuyện này. Tina cũng ở đây đến thứ hai.

Anh đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài rồi dút hai tay vào túi, anh bước dọc phòng, vừa bước vừa ngắm giá sách. Rồi anh vung về nhấn mạnh từng tiếng:

- Cha cũng biết con thực sự đánh giá đúng những việc cha mẹ đã làm cho con. Và con cũng đã nhận ra một cách muộn màng rằng... đúng, con nhận ra rằng con là một kẻ vô ơn như thế nào.

- Ở đây không có chuyện gì về thái độ đâu con ạ - Leo nói - Con là con trai của cha, Micky, cha luôn coi con là con trai của cha.

- Cha đối xử với con trai cha hoàn toàn khác thường. Chẳng khi nào cha ép buộc con cả.

Leo Argyle mỉm cười, nụ cười xa vắng và lạ lẫm:

- Con thực sự nghĩ rằng chức năng duy nhất của một người cha đối với con trai mình là như vậy sao?

- Không, con không nghĩ vậy - Micky vội vã - Con là một kẻ ngu ngốc, đúng vậy, con là một kẻ ngu ngốc. Và khôì hài nữa. Cha có biết con thích làm gì không? Kiểm việc ở một công ty dầu lửa vịnh Persian. Đó chính là việc mẹ muốn xếp đặt cho con. Nhưng con đã gạt đi. Con đã tự kiếm lấy việc làm.

- Lúc đó con đang ở lứa tuổi muốn tự quyết định lấy bản thân và căm thù mọi ý định cha mẹ áp đặt cho con. Con luôn luôn như vậy, Micky ạ - Leo nói - Nếu cha mẹ muốn mua cho con một chiếc áo len đỏ, con sẽ khẳng khẳng định con muốn một chiếc màu xanh, trong khi hầu như lúc nào con cũng thích chiếc áo len đỏ.

- Hoàn toàn chính xác - Micky bật cười - Con luôn là khó chiều,

- Tuổi trẻ mà, lúc nào cũng háu đá. Sợ bị buộc yên cương. Sợ bị dất mũi. Cha mẹ cũng biết thế. Nhưng cha mẹ không thể lẩn tránh trách nhiệm được.

- Vâng, cuối cùng con cũng nghĩ như vậy - Micky nói.

- Cha rất vui khi thấy con đã nghe lời cha mẹ. Con cũng biết cha không cho rằng công việc mua bán ô tô phù hợp với con. Đó là một công việc tốt, nhưng nó không dẫn con đến đâu cả.

- Con thích ô tô. Con thích chọn một chiếc hay nhất trong số rất nhiều xe. Con có thể huyền thuyên đủ thứ khi cần thiết. Những tiếng lóng nhà nghề, thái độ nịnh nọt, đó là những điều chẳng hay gì, nhưng con căm thù cuộc đời. Ngoài ra, đó còn là chuyện liên quan đến việc vận chuyển xe cộ. Điều khiển việc phục vụ các chuyến xe. Một công việc hoàn toàn quan trọng

- Con nên biết là - Leo nói - nếu lúc nào đó con cần tiền để chạy việc, con hãy tìm cha. Con đã biết về bản di chúc cho từng người rồi. Cha sẽ chuẩn bị đủ số tiền cần thiết sao cho mọi việc trôi chảy. Chúng ta sẽ hỏi ý kiến các chuyên gia. Nhưng tiền thì luôn ở đây, luôn sẵn sàng cho con nếu con cần.

- Cám ơn cha. Nhưng con không muốn ăn bám cha.

- Không hề có chuyện ăn bám ở đây, Micky ạ. Đó là tiền của con, được dành cho con cùng với các anh chị em của con. Cha chỉ có nhiệm vụ xếp đặt cho các con, lúc nào cần lấy tiền và lấy như thế cha không hề cho con số tiền đó. Của con.

- Đó là tiền của mẹ.

- Di chúc được viết cách đây lâu rồi con ạ,

- Con không muốn nhận số tiền đó! Con không muốn đụng chạm đến! Con không thể! Con không thể sau bao nhiêu chuyện như vậy! - Anh bỗng đỏ mặt khi bắt gặp ánh mắt của người cha. Anh nói không chắc chắn lắm - Con không hoàn toàn định nói như vậy.

- Tại sao con không đụng chạm đến? - Leo nói - Cha mẹ nuôi con. Và cha mẹ đã dành tất cả những gì có thể cho con, cho các con. Cha mẹ đã hứa là sẽ coi con như con ruột và sẽ chăm sóc con suốt đời kia mà.

- Con muốn được tự đứng trên đôi chân của mình - Micky nhắc lại.

- Ừ, cha thấy là con muốn... Rất tốt, và Micky ạ, nếu con thay đổi ý định, con hãy nhớ rằng tiền của con vẫn luôn dành cho con.

- Cám ơn cha. Con rất mừng là cha đã hiểu con. Hay ít nhất, nếu cha chưa hiểu thì cha cũng đã cho phép con tự chọn lấy đường đi cho mình. Con ước gì con có thể giải thích rõ ràng hơn. Cha cũng thấy là con không muốn được bảo trợ bằng... Con không thể được bảo trợ bằng... Ô, con khó nói quá.

Có tiếng gõ cửa, đúng hơn là một tiếng đập mạnh.

- Cha hy vọng đó là Philip - Leo nói - Con mở cửa cho anh con đi..

Micky mở cửa và Philip lặn xe vào phòng. Anh chào hai người bằng một nụ cười vui vẻ.

- Cha rất bận ă? - Anh nói - Nếu bận xin cha cứ nói. Con sẽ yên lặng, không ngắt việc của cha và lượn quanh giá sách.

- Không đâu con ạ. Sáng nay cha không phải làm gì cả.

- Chị Gwenda không ở đây ă? - Philip hỏi.

- Cô ấy gọi điện báo bị đau đầu và xin nghỉ - Leo nói với giọng không biểu lộ chút tình cảm nào.

- Con hiểu - Philip nói.

Micky nói:

- Con xin phép ra ngoài tìm cho được Tina và kéo cô ấy đi dạo. Cô gái này không ưa không khí trong lành.

Anh bước ra ngoài với những bước đi nhẹ nhàng và nhún nhảy.

- Con nhầm hay có sự thay đổi muộn màng ở Micky - Philip hỏi - Không cau có với mọi người như thường lệ?

- Nó đã trưởng thành - Leo nói - Đó là một quãng đường quá dài đối với nó.

- Ô, cậu ấy chọn một thời điểm kỳ cục quá. Cuộc nói chuyện với cảnh sát hôm qua đã không khích lệ cậu ấy đấy chứ? Ý cha thế nào ă?

Leo điềm tĩnh nói:

- Tất nhiên chúng ta đau đớn khi thấy vụ án được đưa ra xét xử thêm một lần nữa.

- Một thanh niên như Micky - Philip nói khi đẩy xe đi dọc các giá sách, rút hú họa một hai quyển sách với phong cách không ổn định của anh - Cha có nghĩ rằng cậu ấy có lương tâm không?

- Đó là một câu hỏi lạ lùng Philip ạ.

- Không hẳn thế đâu. Con vừa bắn khoản về cậu ấy. Giống như một tảng đá cam diếc vậy. Một số người không có khả năng cảm thấy bất cứ một sự dằn vặt, ăn năn nào sau khi phạm tội, không hề hối tiếc gì về hành động của họ. Jacko cũng vậy.

- Đúng thế, Jacko không hề hối hận

- Và con bắn khoản về Micky - Philip nói. Anh dừng lại trước khi tiếp tục với giọng nói tưởng như tách bạch được từng từ - Cha đồng ý cho con hỏi một câu chứ? Cha thực sự hiểu gì về gia đình mình?

- Tại sao con hỏi như vậy?

- Chỉ vì tò mò thôi. Người ta luôn bắn khoản về tính di truyền của những đứa con nuôi.

Leo không trả lời. Philip nhìn ông với sự chú ý thích thú.

- Hình như con đã hỏi cha một câu hỏi không hợp lý - Anh nói

- Ô - Leo cao giọng - Thế tại sao con không hỏi chúng? Con cũng là một thành viên trong gia đình. Mọi người đều có mắt và không thể giấu mình trước một câu hỏi thẳng thắn như thế.

Nhưng gia đình ta không giống với suy nghĩ thông thường của mọi người. Mary, vợ con, đến với cha mẹ một cách chính thức và vui vẻ, nhưng những đứa khác thì không chính thức. Jacko mồ côi và được người bà trao cho cha mẹ. Người bà đã chết trong một cuộc oanh tạc và Jacko ở lại đây. Sự việc đơn giản vậy thôi. Micky là con hoang. Người mẹ chỉ quan tâm đến đàn ông. Bà ta cần một trăm bảng. Cha mẹ chưa bao giờ biết điều gì đã xảy ra với Tina. Mẹ Tina chưa bao giờ viết thư cho con, không hề đến đón con sau khi chiến tranh chấm dứt và không thể nào tìm được bà ấy.

- Còn Hester?

- Hester cũng là con hoang, mẹ nó là một hộ lý trẻ người Ailen. Bà ấy cưới một lính Mỹ ngay sau khi Hester đến ở với cha mẹ. Bà ấy ủy thác cho cha mẹ chăm sóc đứa trẻ, không định cho chồng biết về lần sinh nở đó và theo chồng sau khi chiến tranh chấm dứt. Cha mẹ không nhận được tin tức gì về bà ta nữa.

- Đều là những chuyện bi thảm cả - Philip nói - Đều là những chú quỷ con không được mong đợi.

- Đúng vậy - Leo nói - Đó chính là lý do khiến Rachel rất yêu chúng. Bà đặt ra nhiệm vụ sao cho lũ trẻ có nhà cửa đàng hoàng, có một người mẹ thực sự và tự cảm thấy chúng là cần thiết cho một người nào đó.

- Đó là một việc đáng ca ngợi

- Chỉ có điều là không thể thực hiện được tất cả những gì bà muốn thực hiện. Bà luôn tin rằng vấn đề dòng máu không có ý nghĩa. Luôn có một cái gì đó ở đứa trẻ, một khí chất, một cách cảm nhận mà người mẹ dễ nhận thức được, có thể hiểu được mà không cần tới nửa lời nói. Người ta không thể làm như vậy đối với đứa con nuôi. Người ta chỉ có thể nhận thức bằng bản năng xem điều gì đang xảy ra trong đầu đứa trẻ. Người mẹ nuôi xét đoán chúng, tất nhiên bằng nhận thức chủ quan, nhưng rõ ràng những xét đoán đó có thể rất xa lạ với đứa trẻ.

- Con nghĩ là cha đã hiểu điều này từ lâu - Philip nói.

- Cha đã cảnh báo Rachel, nhưng mẹ không tin cha. Mẹ không muốn tin. Mẹ muốn các con trở thành con đẻ của mình.

- Tina, đối với con, luôn là chú ngựa ô. Ai là cha cô ấy?

- Một thủy thủ. Có thể người Ấn Độ. Người mẹ cũng không biết - Leo khô khan

- Không ai biết cô ấy nghĩ gì, làm gì. Cô ấy rất ít nói - Philip dừng lại rồi bỗng hỏi - Cô ấy đã biết điều gì mà không nói ra vậy?

Anh thấy tay Leo dừng lại trên chồng giấy tờ ông đang sắp xếp. Một thoáng im lặng, ông nói:

- Tại sao con nghĩ em còn không nói gì về việc nó biết?

- Thừa cha, điều đó không rõ ràng sao?

- Đối với cha thì không.

- Cô ấy biết một chi tiết nào đó. Một chi tiết có thể làm hại một ai đó.

- Philip ạ, cha nghĩ con hãy bỏ qua cho cha vì cha nói như thế này, chẳng khôn ngoan gì khi suy đoán những chuyện đó. Ai cũng dễ dàng tưởng tượng ra nhiều chuyện lạ.

- Cha muốn nhắc nhở con nên né tránh?

- Đây thực sự là công việc của con sao, Philip?

- Cha muốn nói con không phải là cảnh sát?

- Đúng vậy, cảnh sát phải thực thi nhiệm vụ của họ. Họ phải dấn thân vào vụ việc.

- Và cha muốn con không dính líu vào?

- Có lẽ, cha sợ những gì có thể bị phát hiện

Philip siết chặt tay vịn chiếc xe đẩy. Anh nhẹ nhàng hỏi:

- Hình như cha biết ai là thủ phạm, đúng không ạ?

- Không!

Câu trả lời vội vã và mạnh mẽ khiến Philip giật mình

- Không - Leo nói khi khoanh tay trên bàn làm việc. Bỗng nhiên vẻ yếu đuối, nhu nhược, bàng quan của Leo mà Philip biết rất rõ, biến mất - Cha không biết! Con nghe cha nói đấy chứ? Cha không suy đoán, cha không muốn biết!

Chương 17

- Hester thân yêu, em đang làm gì vậy? - Philip hỏi.
Anh lặn chiếc xe đẩy của mình dọc hành lang. Hester đang nhào nửa người ra ngoài cửa sổ. Cô giật mình quay đầu lại.
- Ô, anh!
- Em đang quan sát vũ trụ hay đang nghĩ cách tự sát?
Hester bước bình nhìn anh:
- Sao anh nói vậy?
- Rõ ràng em vừa nghĩ như vậy mà. Nhưng Hester à, nếu em dự tính một bước đi quyết liệt như vậy thì cái cửa sổ này không thích hợp đâu. Nó không đủ cao mà. Hãy nghĩ mà xem, em sẽ rơi vào một tình cảnh bất tiện như thế nào, nếu thay cho sự lãng quên đầy khoan dung mà em ao ước, thì em chỉ bị gãy tay gãy chân mà thôi.
- Ngày xưa Micky thường treo qua cửa sổ này xuống đất qua cây mộc lan. Một lối đi bí mật của anh ấy. Mẹ chưa bao giờ biết.
- Những chuyện cha mẹ không bao giờ biết! Có thể viết cả một cuốn sách về chúng đấy. Nhưng nếu em tính tới chuyện tự tử thì Hester à, nhà nghỉ hè là một vị trí thích hợp hơn nhiều.
- Ngay chỗ nhìn xuống sông ấy à? Đúng, có thể lao mình xuống những tảng đá phía dưới.
- Em gặp chuyện rắc rối là, em đã cường điệu trí tưởng tượng của mình. Những người khác hoàn toàn hài lòng với việc dùng bếp gas hay chuẩn bị những liều thuốc ngủ thích hợp.
- Em rất vui vì anh có mặt ở đây - Hester bất ngờ thổ lộ - Anh không bận tâm về việc nói chuyện với em chứ?
- Ô, dù sao thì anh cũng không có quá nhiều việc để làm đâu. Hãy theo anh về phòng và chúng ta sẽ nói chuyện - Thấy Hester do dự, anh nói tiếp - Chị Mary xuống bếp làm một chút thịt hầm cho anh ăn sáng.
- Mary sẽ không hiểu đâu - Hester nói
- Đúng vậy - Philip đồng ý - Mary sẽ không hiểu cả những điều vụn vặt nhất
Philip lặn xe đi và Hester bước bên cạnh anh. Cô mở cửa phòng khách cho anh rồi bước theo.
- Nhưng tại sao anh hiểu? - Hester hỏi.
- Ô, khi người ta nghĩ về một việc như vậy... ví dụ, khi việc đầu tiên xảy ra với anh, anh biết ngay là mình sẽ bị tàn tật suốt đời.
- Vâng, điều đó khắc khổ lắm, khủng khiếp vô cùng. Anh đã từng là phi công, đã từng bay?
- Rất cao trên bầu trời, như một chiếc tách trà vậy - Philip đồng tình.
- Em rất có lỗi, thật thế. Lẽ ra em phải nghĩ về điều đó nhiều hơn, và đối xử với anh khác cơ.
- Ơn Chúa là em đã không thế. Nhưng thôi, chuyện đã qua rồi. Người ta phải biết thích nghi với hoàn cảnh mà. Hester à, dường như có một chi tiết nào đấy mà em đánh giá không đúng. Và bây giờ em đang cố gắng đánh giá lại. Mặc dù em đã làm một việc rất ngớ ngẩn. Nào hãy kể cho anh nghe đi. Có chuyện gì vậy? Anh nghĩ là em đã cãi cọ gì với bạn em, chàng bác sĩ trẻ trung nghiêm khắc đó. Đúng không?
- Không phải chuyện cãi nhau đâu. Thậm chí còn tệ hơn thế kia.
- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi - Philip nói.
- Không, không thể thế được.
- Em hơi quá lời. Mọi việc đều có màu xám cả sao, Hester? Không một lời lấp lửng nước đôi nào sao?
- Em không thể xử sự thế - Hester nói - Em luôn như vậy mà. Bất cứ việc gì em nghĩ em có thể hay muốn làm đều hỏng cả. Em muốn có một cuộc sống riêng, muốn thành một người có tính cách riêng, muốn làm được một việc gì đó. Em không có khả năng làm được việc gì cả. Em vẫn thường nghĩ đến chuyện tự tử, ngay từ khi em mười bốn tuổi.
Philip chăm chú nhìn cô. Anh nói trầm tĩnh và thực tế:
- Tất nhiên ở độ tuổi từ mười bốn đến mười chín người ta thường muốn chết. Đó là lứa tuổi mà mọi việc thường không hợp với định liệu. Các cậu học sinh muốn tự tử vì nghĩ không qua được kỳ thi. Còn các cô gái muốn tự tử vì bố mẹ cấm cho đi xem phim với những cậu bạn

trai không phù hợp. Đó là thời kỳ mà mọi việc đều hiện ra dưới ánh đèn màu rực rỡ. Niềm vui sướng và sự tuyệt vọng, nỗi u sầu và cảm giác hạnh phúc chưa từng có. Người ta bỏ những thói quen không hay. Việc rắc rối chính ở em là em bỏ những thói quen đó chậm chạp và khó nhọc hơn phần lớn mọi người.

- Mẹ luôn luôn đúng - Hester nói - đúng trong những việc mẹ không cho phép nhưng em thích làm. Mẹ luôn đúng và em luôn sai. Điều này làm em không chịu nổi. Vì thế em nghĩ nên dừng cảm hơn. Em muốn bỏ đi với dáng vẻ riêng của mình. Em muốn thử nghiệm bản thân nhưng mọi việc đều hỏng. Em không có một chút năng khiếu nào trong lĩnh vực sân khấu.

- Tất nhiên là em không có khiếu. Em không chọn được lĩnh vực riêng cho mình. Em không thể như người ta nói, tạo được hào quang trên sân khấu. Em tự đóng kịch với em cũng đủ rồi, cô gái ạ. Bây giờ em cũng đang đóng kịch đấy.

- Và rồi em nghĩ em có tình yêu đúng đắn, chứ không phải là chuyện ngớ ngẩn của các cô gái trẻ. Một người đàn ông đứng tuổi đã lập gia đình nhưng hoàn toàn không hạnh phúc.

- Một tình thế đáng thương. Và ông ta đã lợi dụng nó, không thể nghi ngờ điều này - Philip nói.

- Em đã nghĩ đó là một tình yêu lớn. Anh không cười em chứ? - Cô dừng lại nghi ngờ nhìn Philip.

- Không, anh không cười em đâu Hester ạ - Philip nhẹ nhàng nói - Anh có thể thấy rõ ràng đó thực sự là một địa ngục đối với em.

- Không phải một tình yêu lớn - Hester cay đắng nói - mà chỉ là một câu chuyện rẻ tiền. Những điều ông ta nói với em về bản thân, về người vợ đều không đúng. Em đã nhào vào ông ta. Em đã như một đứa trẻ ngu ngốc.

- Đôi khi em đã học được bài học của mình. Nhưng Hester ạ, em cũng biết là chẳng có gì làm hại em được. Chính những bài học đau đớn ấy lại giúp em trưởng thành.

- Mẹ hiểu rất rõ những chuyện như thế - Hester nói với giọng oán giận - Mẹ tới dàn xếp mọi chuyện và nói với em rằng nếu em thực sự muốn thành diễn viên, em nên tới trường sân khấu và học hành tử tế. Nhưng em không muốn vậy, vì đến lúc đó em đã biết em không có năng khiếu. Rồi em trở về nhà. Em có thể làm thế nào khác được?

- Có lẽ em có thể làm nhiều việc khác. Nhưng đó là việc dễ dàng nhất.

- Ô, đúng thế. Anh rất hiểu em. Anh biết đấy, em rất yếu đuối. Em luôn muốn làm những việc dễ dàng. Và nếu em phản đối, em luôn phản đối một cách ngớ ngẩn.

- Em hoàn toàn không hiểu mình ư? - Philip nhẹ nhàng hỏi.

- Có lẽ em chỉ là một đứa trẻ người ta nhặt được bên lề đường mà thôi - Hester trả lời - Mãi đến năm mười sáu tuổi em mới biết mình là con nuôi. Em biết anh chị mình là con nuôi. Và một ngày kia em đã hỏi, em cũng khám phá ra mình cũng là con nuôi. Em cảm thấy ghê rợn, như thế em chẳng thuộc về một nơi nào cả.

- Em là một cô gái luôn đóng kịch với bản thân, Hester ạ!

- Bà không phải là mẹ em. Bà không hiểu được ngay cả những chuyện rất thông thường của em. Chăm bầm em một cách chu đáo và vạch ra cho em các kế hoạch tương lai. Ôi! em thù ghét bà. Em là kẻ vô ơn đáng ghê tởm. Em biết rõ như thế! Nhưng em căm thù bà!

- Nhưng em cũng nên biết rằng phần lớn các cô gái đều trải qua một thời kỳ căm ghét mẹ đẻ của mình. Đó thực sự không phải là một việc quá khác thường.

- Em căm thù mẹ vì mẹ luôn đúng - Hester nói - Thật đáng sợ khi người ta luôn luôn đúng. Điều đó khiến người khác cảm thấy ngày càng khó chịu hơn. Ôi, anh Philip, mọi việc rất khủng khiếp! Em sẽ làm gì nào? Em có thể làm được gì nào?

- Cưới chàng trai trẻ đáng yêu của em đi và xếp đặt cuộc sống riêng. Hãy làm một người vợ đảm. Điều đó không đủ hấp dẫn em sao?

- Anh ấy không muốn cưới em nữa - Hester rầu rĩ nói.

- Em nghĩ vậy ư? Anh ấy nói với em như vậy sao? Hay em chỉ giỏi tưởng tượng?

- Anh ấy nghĩ là em đã giết mẹ.

- Ô - Philip nói rồi dừng lại một lát - Đúng vậy sao?

Cô quay xe của anh lại

- Tại sao anh lại hỏi em như vậy? Tại sao?

- Anh nghĩ sẽ thú vị hơn nếu biết chuyện đó - Philip nói - Chỉ trong phạm vi gia đình chứ

không dính dáng gì đến pháp luật.

- Nếu em là thủ phạm, anh nghĩ em sẽ kể với anh?
- Có lẽ không kể là khôn ngoan hơn cả - Philip đồng ý.
- Anh ấy nói rằng anh ấy biết em giết mẹ. Anh ấy còn nói nếu em nhận, nếu em thổ lộ với anh ấy, mọi việc sẽ êm đẹp. Rồi anh ấy sẽ cưới em, sẽ chăm sóc em. Anh ấy sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện ấy nữa.

Philip huýt sáo.

- Oh, oh, oh! - Anh nói
- Có gì hay ho nào? - Hester hỏi - Có gì hay ho nếu em nói với anh ấy rằng em không giết mẹ chứ? Anh ấy sẽ không tin.
- Phải tin chứ, nếu em kể với anh ta.
- Em không giết mẹ. Anh có hiểu không? Em không giết mẹ. Em không giết, em không giết - Giọng cô vỡ ra - Điều em nói chẳng có sức thuyết phục gì cả à?
- Sự thật thường ít có sức thuyết phục - Philip cố vũ cô.
- Chúng ta không biết, không ai biết cả. Chúng ta theo dõi nhau. Mary theo dõi em. Cả Kirsten nữa. Bà ấy rất tốt với em, ra sức bảo vệ em. Bà ấy nghĩ chính em mà. Em phải làm gì? Anh không thấy thế sao? Em phải làm gì bây giờ? Có lẽ mọi việc sẽ tốt hơn nếu em ra bờ vực ven sông và thả mình xuống...
- Vì Chúa mà đừng có dại dột thế Hester. Có nhiều việc đáng làm lắm em ạ.
- Việc gì vậy? Làm sao mà có được? Em đã mất hết rồi. Làm sao em có thể sống ngày này sang tháng khác được - Cô nhìn Philip - Chắc anh nghĩ em điên khùng và không thẳng bằng. Ô đúng, có lẽ em đã giết mẹ. Dường như sự hối hận đang gặm mòn em. Có lẽ em không thể quên được. Đây này - Cô đặt bàn tay lên ngực một cách bí hiểm.
- Đừng có như con ngốc ấy - Philip nói. Anh đưa tay ra và kéo cô lại. Hester gần như ngã nhào vào chiếc xe đẩy của anh. Anh hôn cô.
- Em cần một người chồng, cô gái ạ. Không phải chú lừa Donald Craig trẻ trung và đạo mạo với một lô chứng bệnh tâm thần và những lời khó hiểu trong đầu. Em khờ khạo, ngốc nghếch và hoàn toàn đáng yêu, Hester ạ.

Cánh cửa mở ra. Mary Durrant đứng sững ở lối vào. Hester vùng dậy và Philip cười ngượng ngập với vợ.

- Anh đang khích lệ Hester, Polly ạ.
- Ô - Mary nói.

Mary bước vào một cách thận trọng và đặt khay lên chiếc bàn con. Rồi cô kéo bàn đến cạnh anh mà không để ý đến Hester. Hester hết nhìn chị vợ lại nhìn anh chồng một cách vô định.

- Có lẽ em ra ngoài thì tốt hơn, em ra và... - Cô không nói hết lời.

Hester bước ra ngoài và đóng cửa lại

- Hester đang rất đáng thương - Philip nói - Muốn tự tử. Anh đang cố gắng động viên cô ấy.

Mary không trả lời. Anh chìa tay về phía cô nhưng cô né người sang bên.

- Polly, anh làm em giận sao?

Cô không đáp.

- Em giận vì anh hôn cô ấy chứ gì? Polly, đừng giận anh vì một chuyện vặt như thế. Cô ấy rất đáng yêu và rất đáng thương. Và bỗng nhiên anh thấy... Ô phải, anh thấy sẽ rất khôi hài nếu anh lại biến thành một chú hề vui tính gây chuyện ve vãn linh tinh. Polly, hãy lại đây và hôn anh đi. Hôn anh và chúng mình làm lành với nhau nhé.

Mary nói:

- Nếu anh không ăn thì cháo sẽ nguội đấy.

Cô bước qua cánh cửa dẫn tới buồng tắm và đóng nó lại.

Chương 18

- Có một phụ nữ trẻ ở tầng dưới muốn gặp ngài, thưa ngài.

- Một phụ nữ trẻ? Calgary ngạc nhiên. Anh không hề nghĩ đến tình huống này. Anh nhìn đồng hồ trên bàn và cau mày. Giọng nói của người dọn phòng lại vang lên, trầm trầm và rành rọt:

- Một phụ nữ thật trẻ, thưa ngài, một phụ nữ trẻ rất xinh.

- Anh hãy mời cô ấy lên đây.

Calgary không thể không mỉm cười. Giọng nói trầm trầm rành rọt cùng sự quả quyết đã kích thích óc hài hước của anh. Anh băn khoăn không hiểu ai có ý muốn đến thăm anh như vậy. Anh hoàn toàn bất ngờ khi chuông gọi cửa vang lên và bên cánh cửa vừa được mở ra, Hester Argyle đứng đối mặt với anh.

- Là cô - Anh thốt lên ngạc nhiên - Mời cô vào.

Hết sức lạ lùng là ấn tượng của anh về cô gái hầu như giống ngày đầu anh gặp cô. Cô ăn mặc không hợp với thời trang London. Cô không đội mũ, mái tóc đen bù xù bao quanh khuôn mặt. Chiếc áo khoác vải tuyết nặng để hở chiếc sơ mi xanh sẫm và chiếc áo len chui cổ. Trông cô như vừa lội qua một cánh đồng hoang rộng đến đứt hơi trở về.

- Xin anh, anh hãy giúp tôi - Hester nói

- Giúp cô? - Anh giật mình - Bằng cách nào? Tất nhiên tôi sẵn sàng giúp cô nếu có thể giúp được.

- Tôi không biết cần làm gì. Tôi không biết nương tựa vào ai. Nhưng một người nào đó phải giúp tôi. Tôi không thể chịu đựng được nữa và chính anh là người đã bới chuyện ra.

- Cô đang gặp một chuyện rắc rối gì đó à? Một chuyện rất tồi tệ ư?

- Tất cả chúng ta đều dính líu? Nhưng tôi ích kỷ quá phải không? Tôi chỉ nghĩ đến bản thân thôi.

- Hãy ngồi xuống đây, bạn thân mến của tôi. - Anh nói nhẹ nhàng.

Anh dọn dẹp giấy tờ và giúp cô ngồi xuống.

- Cô cần uống một chút rượu. Một cốc rượu trắng nguyên chất có hợp với cô không?

- Nếu anh muốn thì cũng chẳng sao.

- Trời rất lạnh và ẩm ướt. Cô uống một chút nhé.

Anh quay lại, tay cầm bình rượu và chiếc cốc. Hester ngồi sụp xuống ghế với một dáng điệu lạ lùng khiến anh mỉm cười vì vẻ rã rời hoàn toàn của nó.

- Đừng lo - Anh nhẹ nhàng nói khi đặt chiếc cốc cạnh cô và rót rượu - Sự việc không đến nỗi bi thảm như vẻ ngoài của nó đâu.

- Ai cũng nói thế nhưng điều đó không đúng. Đôi khi sự việc còn tồi tệ hơn cả vẻ ngoài kia - Cô uống rượu rồi nói như kết tội - Chúng tôi đã sống yên ổn cho tới khi anh đến. Hoàn toàn yên ổn. Còn bây giờ tất cả đã rối tinh lên.

- Tôi sẽ không giả vờ không hiểu ý cô. Khi lần đầu tiên cô nói với tôi như thế, tôi đã sững người. Nhưng bây giờ thì tôi đã hiểu rõ hơn là sự có mặt của tôi đã mang đến cho gia đình cô điều gì.

- Trong một thời gian dài, chúng tôi nghĩ đó là Jacko... - Hester nói, giọng như vỡ ra.

- Tôi biết, Hester, tôi biết. Nhưng cô luôn luôn phải suy nghĩ về vụ giết người: cô đã sống trong bầu không khí yên ổn giả tạo. Đó không phải là một điều có thật mà chỉ là giả tưởng, dễ đổ vỡ như cảnh sân khấu vậy. Đó không phải là sự yên ả thật sự, cho dù đôi khi người ta tưởng tượng và mong muốn thế.

- Có phải anh đang nói - Hester nói - rằng người ta cần can đảm, rằng chẳng hay ho gì nếu cứ bám lấy một giả thuyết nào đó cho dù nó sai lầm, chỉ vì nó dễ chấp nhận? - Cô dừng lại một phút trước khi nói tiếp - Anh rất can đảm! Tôi thấy vậy. Anh tới và tự kể với gia đình tôi mà không cần biết chúng tôi nghĩ gì, hành động ra sao. Đó chính là sự can đảm. Tôi khâm phục vì tôi không được can đảm cho lắm.

- Cô hãy kể cho tôi nghe - Calgary nhẹ nhàng nói - Điều gì đang xảy ra. Một việc đặc biệt lắm sao?

- Tôi có một giấc mơ... có một người... một thanh niên... một bác sĩ...

- Tôi hiểu - Calgary nói - Cô và anh bạn của cô, mà có lẽ không chỉ là một người bạn bình thường.

- Tôi nghĩ chúng tôi đã không chỉ dừng ở tình bạn... và anh ấy cũng nghĩ vậy. Nhưng anh phải biết là bây giờ, mọi việc không còn như trước nữa...

- Vậy ư?

- Anh ấy nghĩ là tôi đã giết mẹ. Hoặc có lẽ anh ấy nghĩ tôi không giết nhưng cũng không tin lắm. Anh ấy không tin tôi. Anh ấy nghĩ tôi là người phù hợp với vụ án hơn cả. Có lẽ chính là tôi: có lẽ chúng tôi đều nghĩ về nhau như vậy. Tôi nghĩ phải có người giúp chúng tôi thoát khỏi vũng bùn nghi kỵ này. Và tôi nghĩ đến anh. Tôi nằm mơ thấy tôi lạc đường và không thể tìm thấy Don. Anh ấy bỏ rơi tôi và tôi đứng bên bờ vực thẳm. Vâng, đúng vậy, một vực thẳm. Sâu hút và không thể qua được. Và anh đã xuất hiện ở bờ vực bên kia, chìa tay ra và nói: "Tôi muốn giúp cô!" - Cô hít mạnh - Vì vậy tôi đến gặp anh. Tôi bỏ nhà và đến với anh vì anh có trách nhiệm giúp đỡ chúng tôi. Nếu anh không giúp, tôi không biết điều gì sẽ đến với tôi, với chúng tôi nữa. Anh phải giúp. Anh đã khơi chuyện. Tất nhiên, anh có thể nói rằng đó không phải là việc của anh. Rằng anh không có nghĩa vụ một ngày nào đó sẽ phải nói sự thật với chúng tôi. Anh có thể nói...

- Không - Anh ngắt lời cô - Tôi không nói như vậy đâu. Đó là việc của tôi, Hester ạ. Tôi đồng ý với cô như vậy. Khi cô trải qua những giờ phút nặng nề, tôi cũng phải chịu đựng cảm giác đó như chính cô vậy

- Ôi - Khuôn mặt cô rạng rỡ và xinh đẹp hẳn lên - Vậy là tôi không đơn độc. Tôi có người đứng bên cạnh rồi

- Đúng vậy, bạn thân mến ạ, có một người đứng bên cô... không đòi hỏi điều kiện gì. Và tôi sẽ không bao giờ lãng tránh trách nhiệm - Anh ngồi xuống và kéo ghế lại gần cô - Cô hãy kể cho tôi nghe đi. Sự việc tồi tệ lắm sao?

- Anh cũng biết là một người nào đó trong chúng tôi là hung thủ. Mọi người đều biết vậy. Ngài Marshall tới và chúng tôi tự lừa dối mình khi chấp nhận giả thuyết về một kẻ đột nhập từ bên ngoài của ông, trong khi chính ông ấy cũng biết, kẻ giết người nằm trong chúng tôi.

- Và chàng trai của cô, tên anh ấy là gì vậy?

- Don. Donald Craig, bác sĩ.

- Don nghi ngờ cô?

- Anh ấy sợ chính là tôi - Hester nói, cô vắn vẹo đôi tay một cách bi thảm và nhìn anh - Có lẽ anh cũng nghĩ như vậy?

- Ô, không. Tôi biết rõ cô vô tội

- Anh có vẻ tin chắc lắm nhỉ.

- Tôi hoàn toàn tin.

- Nhưng tại sao?

- Vì những gì cô đã nói với tôi lúc cô tiễn tôi về, sau khi tôi tới kể với gia đình cô câu chuyện của tôi. Cô có nhớ không? Cô nói về sự vô tội. Cô không thể nói như vậy nếu như cô không vô tội.

- Ôi, tôi đã tin! - Hester kêu lên - Tôi đã tin là còn một người nữa cũng nghĩ như tôi nghĩ!

- Và bây giờ chúng ta có thể bình tĩnh thảo luận mọi việc chứ?

- Vâng, tình thế đã được đánh giá hoàn toàn khác trước rồi.

- Cũng giống như đối tượng chú ý vậy. Cô đã rõ tôi nghĩ gì về cô. Vì thế tôi không hiểu tại sao lại có người nghi ngờ cô như vậy?

- Có lẽ tôi cũng thường nghĩ đến chuyện đó. Thỉnh thoảng tôi cảm thấy mình như phát điên, không được ai giúp đỡ. Mẹ tôi luôn điềm tĩnh và giỏi giang, chuyện gì bà cũng biết, làm việc gì cũng đúng. Thỉnh thoảng tôi nghĩ "Ôi! Tôi muốn giết chết bà ấy!" - Cô nhìn anh - Anh hiểu tôi chứ? Anh không bao giờ có cảm giác như vậy khi anh còn trẻ à?

Câu nói cuối cùng của cô giáng cho anh một nỗi đau đớn bất ngờ, một nỗi đau mà anh đã nhận đủ khi Micky nói "Ông trông già hơn tuổi" ở khách sạn Drymouth. "Khi anh còn trẻ" ư? Phải chăng đối với Hester, đó đã là một quá khứ xa xăm? Anh chợt nhớ lại thời anh mới chín tuổi và đang bàn bạc với một chú bé ngoài vườn trường dự bị để tìm cách đánh lừa ông Warborough, chủ nhiệm lớp anh. Anh nhớ rõ cơn giận dữ không kèm được, cơn giận dữ đã thiêu đốt anh khi ông ta mỉa mai nhận xét anh. Và cho dù anh và cậu bạn - tên cậu ấy là gì nhỉ,

Porch, đúng cậu bé ấy tên là Porch - đã bàn bạc và đặt kế hoạch cẩn thận, họ chưa bao giờ có một hành động tích cực nào dẫn đến cái chết của ông Warborough cả.

- Cô phải biết là - anh nói với Hester - Cô đã rơi vào một tình thế phải nghĩ như thế trong nhiều năm. Tất nhiên tôi hiểu và thông cảm với cô.

- Có vẻ như mẹ đã đè nén tôi. Nhưng giờ đây tôi đã hiểu, đó là lỗi của tôi. Tôi cảm thấy rằng, nếu mẹ chỉ sống thêm một chút nữa, một chút nữa cho tới khi tôi trưởng thành hơn, hiểu đời hơn, thì chúng tôi sẽ là những người bạn thực sự tin cậy nhau. Tôi sẽ sung sướng khi được bà khuyên nhủ và giúp đỡ. Nhưng trước kia tôi không thể chịu đựng được vì những lời khuyên của bà khiến tôi cảm thấy mình ngu ngốc và bất lực. Mọi việc tôi làm đều hỏng, và tôi có thể tự thấy rằng, tôi toàn làm những điều ngu ngốc. Tôi làm thế chỉ vì tôi muốn nổi loạn, muốn chứng tỏ bản thân. Và tôi đã chẳng là tôi, chẳng là gì cả. Tôi hay thay đổi như một khối chất lỏng vậy. Đúng, tôi như chất lỏng ấy. Không bao giờ có một hình dạng, sắc thái riêng của mình. Chỉ cố gắng bắt chước những người tôi hâm mộ. Tôi nghĩ nếu tôi đến với sân khấu và làm việc với một người nào đó, tôi...

- Cô sẽ nhận thức được bản thân mình, hay rốt cuộc lại chịu sự ảnh hưởng của người đó?

- Đúng, đúng như anh nói và bây giờ tôi thấy mình hành động như một đứa trẻ. Nhưng anh không thể biết rằng tôi mong ước mẹ tôi vẫn còn sống đến mức nào. Bởi vì chúng tôi đã đối xử tồi tệ với bà. Bà đã mang lại cho chúng tôi rất nhiều. Còn chúng tôi, chúng tôi chẳng mang lại được gì cho bà. Bây giờ thì đã muộn mất rồi. Đó chính là lý do - Cô nói với một khí lực hồi sinh bất ngờ - Tôi quyết định sẽ không hành động một cách trẻ con và ngu ngốc nữa. Và anh sẽ giúp tôi chứ?

- Tôi đã nói, tôi sẽ làm bất cứ điều gì để giúp cô.

Hester trao cho anh một nụ cười thoáng qua nhưng đầy cảm mến.

- Cô hãy cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra đi.

- Chính điều tôi lo ngại đã xảy ra - Hester nói - Chúng tôi nhìn nhau và băn khoăn tự hỏi. Cha tôi nhìn Gwenda và nghĩ có lẽ chị ấy. Chị ấy nhìn cha tôi mà không dám tin. Tôi không nghĩ bây giờ họ sẽ cưới nhau nữa. Mọi việc đều bị phá nát rồi. Và Tina nghĩ Micky đã làm một việc gì đó. Tôi không hiểu lý do vì tối hôm đó anh ấy không về nhà. Rồi Kirsten nghĩ đó là tôi và ra sức bảo vệ tôi. Trong khi Mary - chị cả của chúng tôi mà anh chưa gặp - lại nghĩ chính là Kirsten.

- Còn cô, cô nghĩ là ai?

- Tôi? - Hester giật mình thốt lên

- Đúng vậy, tôi nghĩ rằng điều này rất quan trọng.

Hester xòe hai bàn tay ra

- Tôi không biết - Cô rên rỉ - Tôi không biết. Tôi sợ hãi tất cả mọi người. Sau mỗi khuôn mặt là một bộ mặt khác hoàn toàn. Một bộ mặt nham hiểm mà tôi chưa từng biết. Tôi không tin cha tôi là cha tôi nữa và Kirsten nói rằng tôi không được tin ai, kể cả bà ấy. Khi tôi nhìn Mary, tôi có cảm giác tôi chẳng biết gì về chị ấy. Rồi Gwenda, tôi luôn mến Gwenda. Tôi rất vui khi chị ấy sắp lấy cha tôi. Nhưng bây giờ tôi không tin Gwenda một chút nào cả. Tôi nhìn chị như nhìn một người hoàn toàn khác, tàn nhẫn và ưa trả thù. Không biết gì về anh chị em của mình, đó là nỗi bất hạnh khủng khiếp.

- Tôi có thể thấy rõ điều đó.

- Đó là một nỗi bất hạnh lớn đến mức tôi không thể không cảm thấy rằng đó cũng là nỗi bất hạnh của kẻ giết người. Đó chính là điều khủng khiếp nhất. Anh có đồng ý với tôi không?

- Có thể thế - Calgary nói - Nhưng tôi nghĩ rằng, tất nhiên tôi không phải là một chuyên gia, kẻ giết người không cảm thấy bất hạnh đến thế đâu.

- Sao không? Tôi nghĩ đó là điều kinh khủng nhất, biết mình đã phạm tội giết người.

- Đúng vậy. Và tôi nghĩ rằng kẻ giết người chỉ có thể là một trong hai loại người sau. Ngoài loại giết người không ghê tay còn có một loại khác. Đó là những người nói với mình rằng: "Tất nhiên giết người là việc kinh khủng, nhưng ta không còn cách nào khác. Rốt cuộc đó không phải là lỗi của ta. Ta đã phải, oh, đã bị buộc phải giết người", hoặc một điều gì tương tự...

- Vậy ư? Có loại như vậy ư?

- Xin cô lưu ý, tôi chỉ phỏng đoán như vậy thôi. Nhưng tôi nghĩ nếu cô thuộc loại người này, cô không thể sống mãi với nỗi bất hạnh đó được. Hoặc cô sẽ xưng tội, hoặc cô sẽ luôn nghĩ đến tội ác. Cô sẽ đổ lỗi cho người khác, sẽ nói: "Tôi không bao giờ làm một việc như vậy, trừ khi..."

hoặc "Thực sự tôi không là kẻ giết người vì tôi không định giết người. Đó chỉ là số phận mà thôi". Cô có hiểu chút ít gì về những điều tôi đang cố gắng diễn đạt không?

- Tôi hiểu và tôi nghĩ điều anh nói rất thú vị - Cô khép mí mắt lại - Tôi đang cố gắng nhớ lại...
- Đúng, cô hãy nghĩ đi, Hester ạ. Vì nếu tôi có thể giúp được cô, trước tiên tôi cần biết cô đã nghĩ gì.
- Micky thì ghét mẹ - Hester chậm rãi nói - Anh ấy luôn luôn như vậy... Tôi không hiểu tại sao. Tina thì yêu bà, tôi nghĩ vậy. Gwenda không thích bà. Kirsten luôn trung thành với mẹ tuy không phải lúc nào bà cũng nghĩ rằng mẹ luôn đúng. Cha tôi... - Cô dừng lại khá lâu.
- Thì sao? - Calgary gợi ý.
- Cha tôi đi rất sâu vào thế giới riêng của ông. Sau khi mẹ mất, ông hoàn toàn thay đổi. Ông không còn vẻ xa vắng như lúc trước nữa. Ông sinh động, gần gũi với mọi người hơn. Nhưng bây giờ ông lại đắm chìm trong lãnh địa riêng không ai với tới được. Tôi không rõ thực sự ông nghĩ gì về mẹ tôi. Tôi cho rằng ông rất yêu bà khi hai người lấy nhau. Không bao giờ hai người cãi nhau, nhưng tôi không rõ ông nghĩ về bà như thế nào. Ồ - Cô giang hai tay ra - Người ta không thể biết người khác nghĩ gì mà. Tôi định nói là tôi không biết điều gì đang diễn ra sau khuôn mặt họ, sau những lời đẹp đẽ được nói hàng ngày. Có thể họ đang bị gặm nhấm bởi lòng căm thù, tình yêu hay sự tuyệt vọng mà người khác không thể biết được! Ồi, tiến sĩ Calgary, khủng khiếp quá.
- Anh nắm lấy hai bàn tay cô.
- Cô đừng như đứa trẻ nữa; chỉ trẻ con mới sợ hãi thôi. Cô đã trưởng thành, Hester ạ. Cô đã là một phụ nữ - Anh buông hai tay cô ra và nói bằng giọng thực tế - Ở London có nơi nào cô có thể ở tạm không?
- Cô nhìn anh hơi ngơ ngác.
- Có lẽ có. Tôi không rõ lắm. Trước kia mẹ tôi thường hay ở khách sạn Curtis.
- Được, đó là một khách sạn yên tĩnh và xinh đẹp. Nếu tôi là cô, tôi sẽ đến đó đặt một phòng.
- Tôi sẽ làm mọi việc anh khuyên - Cô nói.
- Hay lắm. Mấy giờ rồi nhỉ? - Anh nhìn đồng hồ treo tường - Ồ, đã bảy giờ rồi. Nếu cô đến khách sạn đặt phòng, tôi sẽ đến đón cô đi ăn tối lúc tám giờ kém mười lăm. Cô có đồng ý không?
- Tuyệt lắm - Hester nói - Anh nói thật đấy chứ?
- Rất thật, Hester ạ.
- Nhưng sau đó? Điều gì sẽ xảy ra? Tôi không thể ở đó mãi được.
- Không phải lúc nào chân trời cũng xa tít tắp đối với cô đâu.
- Anh đang cười tôi? - Cô nghi ngờ hỏi.
- Một chút thôi. - Anh mỉm cười nói.
- Cô hơi do dự nhưng cuối cùng cũng mỉm cười.
- Tôi lại đang đóng kịch với bản thân.
- Đó dường như là thói quen của cô, tôi lấy làm tiếc mà nói như thế.
- Đó chính là lý do khiến tôi nghĩ mình có thể trở thành diễn viên. Nhưng tôi không hề có năng khiếu... Ồ, tôi là một trong số nhan nhân những diễn viên nửa mùa.
- Cô sẽ có một sự kiện mang kịch tính cao, tôi có thể nói như vậy. Còn bây giờ tôi gọi taxi cho cô tới khách sạn Curtis. Cô hãy rửa mặt và chải lại mái tóc đẹp của mình. Cô có mang theo ít đồ dùng không?
- Có, tôi có túi đồ dành cho những chuyến du lịch ngắn.
- Tốt - anh mỉm cười với cô - Đừng lo lắng nhé. Chúng ta sẽ tìm thấy đáp số thích hợp.

Chương 19

I

- Bà Kirsty - Philip nói - Tôi muốn nói chuyện với bà.
- Tất nhiên là được, Philip ạ.

Kirsten Lindstrom tạm ngừng công việc. Bà đang chọn đồ trong chiếc tủ com-mốt để đem đi giặt.

- Tôi muốn nói chuyện với bà về toàn bộ sự việc, bà không phiền lòng chứ?
- Đã có quá đủ những cuộc phỏng vấn và bàn bạc rồi. Đó là quan điểm của tôi.
- Nhưng cũng đã có thể rút ra một vài kết luận về chúng ta cơ mà. Bà biết điều gì đang xảy ra chứ?
- Mọi việc đang lộn tung lộn phèo lên ở mọi nơi - Kirsten nói.
- Bà có nghĩ rằng Leo và Gwenda sẽ cưới nhau?
- Tại sao lại không?
- Vì một số lý do - Philip nói - Đầu tiên có lẽ vì ông Leo Argyle có đủ thông minh để nhận thấy rằng đám cưới của ông với Gwenda lúc này sẽ là một đáp số mà cảnh sát đang cần. Một động cơ tuyệt diệu để giết vợ. Hoặc ngược lại, vì ông nghĩ rằng Gwenda là hung thủ. Là một người nhạy cảm, ông không muốn người vợ thứ hai lại chính là kẻ đã giết người vợ đầu tiên của mình.

Ý của bà về việc này ra sao?

- Tôi chẳng có ý kiến gì cả! Tôi phải nói gì nào?
- Bà Kirsty, bà giữ kín trong lòng ư?
- Tôi không hiểu ý anh.
- Bà đang che dấu cho ai vậy?
- Tôi không "che dấu", như anh vừa nói, cho ai cả. Tôi nghĩ rằng nên ít lời hơn và mọi người nên rời khỏi căn nhà này. Như thế sẽ tốt hơn. Và tôi cho rằng anh nên về nhà với Mary thì hơn, Philip ạ!
- Bà nghĩ vậy ư? Tại sao?
- Anh đang vắn vẹo mọi người. Anh cố gắng khám phá vụ án. Vợ anh không muốn anh làm thế. Cô ấy thông minh hơn anh. Anh có thể tìm thấy một điều mà anh không lường trước được hay vợ anh không muốn anh phát hiện ra. Anh nên về nhà, Philip. Anh nên về càng sớm càng tốt.
- Tôi không muốn về - Anh nói như một chú bé hay hờn dỗi.
- Trẻ con cũng hay nói vậy. Chúng tôi không muốn làm việc này, không thích làm điều kia.

Nhưng những người hiểu đời hơn, những người thấy rõ cái gì đang xảy ra, những người đó phải tự do dành mình làm cả những việc không muốn làm.

- Bà có ý nghĩ về việc tự do dành à? Vậy hãy ra lệnh cho tôi đi.
- Không, tôi không ra lệnh cho anh. Tôi chỉ khuyên anh thôi - Bà thở dài - Tôi đã khuyên tất cả mọi người như vậy. Micky nên quay về với công việc, trong khi Tina nên về với thư viện của cô. Tôi sẽ sung sướng nếu Hester cũng ra đi. Cô ấy nên đến một nơi xa xôi nào đó để không tiếp tục dằn vặt mình về việc này nữa.
- Đúng vậy, tôi đồng ý với bà. Bà nói đúng về trường hợp Hester. Nhưng còn bà thì sao, Kirsten? Bà không ra đi sao?
- Đúng, tôi cũng phải ra đi - Kirsten thở dài nói.
- Tại sao bà không đi?
- Anh không hiểu được đâu. Đã quá muộn mất rồi.

Philip nhìn bà trầm ngâm. Rồi anh nói:

- Có quá nhiều đáp số cho một bài toán. Ông Leo nghĩ Gwenda phạm tội, trong khi Gwenda lại nghĩ đó là ông. Tina biết một chi tiết cho phép cô nghi ngờ một người nào đó. Micky biết ai là kẻ giết người nhưng không quan tâm. Mary thì cho là Hester... - Anh dừng lời trước khi tiếp tục
- Nhưng sự thật là, bà Kirsty ạ, đó chỉ là những giả thuyết mà thôi. Chúng ta cũng biết rõ đó là ai, phải không Kirsty? Bà và tôi?

Bà liếc anh bằng một cái nhìn nhanh như chớp và rất đáng sợ.

- Tôi nghĩ thế đã nhiều - Anh đặc chí nói.
- Anh định nói gì? Anh đang cố gắng chứng minh điều gì vậy?

- Thực sự là tôi không biết ai là hung thủ - Philip nói - Nhưng bà biết. Bà không chỉ nghĩ rằng bà biết ai đã giết người, bà đã biết một cách thực sự. Tôi nói không sai chứ?

Kirsty bước ra, mở cửa và quay lại nói:

- Nói thế này không lịch sự lắm. nhưng tôi cứ nói. Anh thật ngớ ngẩn, Philip ạ. Anh đang cố gắng làm một việc nguy hiểm. Anh đối mặt với cái chết trên bầu trời. Thế mà bây giờ anh không thấy được rằng, nếu anh càng đến gần sự thật thì mối nguy hiểm đe dọa anh càng lớn hay sao?

- Còn bà? Nếu bà biết sự thật, sao bà không gặp nguy hiểm?

- Tôi có thể tự bảo vệ - Kirsty nói vẻ ghê rợn - Tôi có thể tự chăm nom bản thân. Nhưng anh, Philip ạ, anh phải ngồi trên chiếc xe đẩy và không người giúp đỡ. Hãy nghĩ đến điều đó đi! Ngoài ra tôi không khoe khoang suy nghĩ của tôi. Tôi hài lòng với việc để vụ án chìm đi, vì tôi chân thành nghĩ rằng, đó là điều tốt nhất cho mọi người. Nếu mọi người đều ra đi và lo cho công việc của riêng mình, mọi chuyện sẽ êm đẹp. Còn nếu tôi bị xét hỏi, thì tôi cũng có quan điểm riêng của tôi. Tôi vẫn nói rằng đó chính là Jacko.

- Jacko? - Philip tròn mắt.

- Tại sao không? Jacko đủ thông minh để xếp đặt kế hoạch và tin tưởng sẽ không bị dính líu vào vụ rắc rối. Cậu ta vẫn thường làm thế từ khi còn bé tí kia, và cuối cùng lại bịa ra được một bằng chứng ngoại phạm. Không phải hàng ngày anh ta vẫn thường làm thế sao?

- Nhưng lần này cậu ấy không bịa ra bằng chứng ngoại phạm. Tiến sĩ Calgary...

- Tiến sĩ Calgary, tiến sĩ Calgary - Kirsty nói với vẻ nóng nảy - Vì ông ta có tiếng tăm, vì ông ta có tên tuổi, mà anh nói "Tiến sĩ Calgary" như thể ông ta là Chúa vậy! Nhưng tôi muốn nói với anh điều này. Khi anh có những kết luận giống ông ta, mọi việc đã có thể hoàn toàn khác so với trí nhớ của anh. Có thể đó là một ngày khác, một giờ khác, một địa điểm khác!

Philip nhìn bà, đầu hơi nghiêng về một bên

- Đó là giả thuyết của bà. Và bà đang quảng cáo cho nó. Một cố gắng rất đáng ca ngợi. Nhưng phải chăng ngay cả bà cũng không tin vào giả thuyết đó?

- Tôi đã cảnh cáo anh. Tôi không thể làm gì hơn được nữa.

Bà quay đi rồi lại thò đầu vào nói thêm với giọng nói bình thường vốn có của bà:

- Nói với Mary là tôi phải chuyển quần áo sạch lên ngăn tủ thứ hai.

Philip mỉm cười yếu ớt, rồi nụ cười tắt ngay... Cảm giác của anh về sự sôi động ngầm ngầm bên trong đang tăng lên. Anh có cảm giác rằng anh đã tiếp cận rất gần tới chân lý rồi. Hiểu biết của anh về bà Kirsty đã được thỏa mãn nhưng anh sợ rằng anh không thể moi thêm được gì ở bà ta nữa. Sự lo ngại của bà đối với anh đã khiến anh phải chú ý. Tuy bị tàn tật nhưng không vì thế mà anh dễ bị tấn công như bà dọa nạt. Anh cũng có thể tự bảo vệ và... lạy Chúa, không phải anh vẫn được chăm sóc thường xuyên hay sao? Mary ít khi không ở bên anh.

Anh kéo một tờ giấy lại gần và chuẩn bị viết. Những ghi chú vắn tắt, những cái tên, những dấu hỏi... Một dấu vết dễ truy tìm...

Bỗng nhiên anh gạt đầu và viết: Tina...

Anh suy tính trong đầu...

Rồi anh kéo một tờ giấy khác lại gần.

Mary vào phòng, anh dừng bút một cách khó khăn.

- Anh đang làm gì vậy, Philip?

- Anh viết thư.

- Cho Hester?

- Hester? Không, thậm chí anh còn không biết cô ấy đang ở đâu nữa kia. Kirsty vừa nhận được một bưu ảnh của cô ấy ở London và chỉ có vậy

Anh cười cợt vờ.

- Anh tin là em đang ghen, Polly ạ. Đúng không?

Cặp mắt xanh lạnh lùng nhìn sâu vào trong mắt anh.

- Có thể.

Anh cảm thấy hơi khó chịu.

- Anh viết cho ai vậy? - Mary bước lại gần hơn.

- Cho ông ủy viên công tố - Anh vui vẻ nói, cho dù một cơn giận dữ đang âm thầm xâm chiếm anh - Một người đàn ông không được viết một lá thư mà không được xin phép sao? - Nhưng khi

nhìn mặt vợ, anh lại thấy hối hận.

- Anh đưa một tý thôi, Polly ạ. Anh viết thư cho Tina.

- Cho Tina? Tại sao?

- Tina là đối tượng tấn công tiếp theo của anh mà. Em đi đâu vậy Polly?

- Vào nhà tắm - Mary vừa đi ra vừa nói.

Philip bật cười. Vào nhà tắm, như cô đã vào hôm xảy ra vụ án vậy... Anh lại bật cười khi nhớ lại cuộc nói chuyện của hai vợ chồng về tình tiết đó.

II

- Tiếp tục đi, chú bé - Ông sĩ quan cảnh sát Huish nói về khách lễ - Kể cho chúng tôi nghe mọi chuyện đi.

Master Cyril Green hít một hơi dài. Trước khi cậu có thể nói, mẹ cậu xen vào.

- Ông Huish ạ, lúc đó tôi đã không chú ý lắm. Ông cũng biết lũ trẻ rồi. Chúng nói luôn mồm và nghĩ về tàu vũ trụ và những gì tương tự. Rồi thằng bé về nhà và nói: "Mẹ ơi, con thấy một vệ tinh hạ cánh xuống đất". Ô phải, tôi định nói đĩa bay. Nó luôn bịa chuyện như vậy. Rồi thì những người sao Hỏa đi lại với những vật kỳ quặc đội trên đầu.

Vị sĩ quan cảnh sát thở dài và nghĩ rằng, giá như các bà mẹ không khăng khăng đi theo hộ tống và tranh nói với con cái thì mọi việc sẽ đơn giản biết bao.

- Tiếp tục đi Cyril - Ông nói - Cháu về nhà và nói với mẹ rằng, cháu thấy vệ tinh của người sao Hỏa. Trông nó thế nào?

- Cháu không biết hơn đâu - Cyril nói - Cháu chỉ là một đứa trẻ mà. Đã hai năm rồi còn gì. Cưỡi ngựa thì cháu thạo hơn.

- Vào thời gian đó những chiếc xe hơi mới xuất hiện - Mẹ chú bé nói - Ở vùng này chưa hề có chiếc nào. Vì thế hoàn toàn tự nhiên khi thằng bé nhìn thấy một chiếc đồ tươi. Nó đã không hiểu đó chỉ là một chiếc ô tô bình thường. Sáng hôm sau khi chúng tôi nghe tin bà Argyle bị giết, Cyril nói với tôi: "Mẹ ơi, người sao Hỏa đấy!". Tôi nói: "Đừng nói những điều nhảm nhí thế!". Sau đó chúng tôi nghe đồn một cậu con trai của bà ấy bị bắt.

Huish kiên nhẫn quay lại với Cyril một lần nữa.

- Chính buổi tối đó à? Cháu có nhớ mấy giờ không?

- Cháu uống trà - Cyril vừa nhớ vừa thở mạnh khi cố nhớ lại - Mẹ đi tới Hội phụ nữ vì thế cháu chạy ra chơi đùa với các bạn ở cuối con đường mới làm.

- Mẹ muốn được biết bọn con đã làm gì ở đó? - Mẹ cậu hỏi.

Vị cảnh sát có lương tâm, người có mặt trong buổi cùng cấp tin này lại xen vào giữa. Ông biết rõ Cyril và lũ trẻ làm gì ở cuối quảng đường đó. Những vụ ăn cắp hoa cúc đã được các vị chủ nhà thông báo một cách giận dữ với cảnh sát. Ông cũng biết rằng tiếng xấu của dân cư khu vực đã cổ vũ lũ trẻ tự trợ cấp cho mình bằng những khóm hoa chúng bán ở chợ. Nhưng bây giờ không phải là lúc trở lại với những vụ phạm pháp trong quá khứ của chúng. Ông nói một cách nặng nề:

- Trẻ con là trẻ con, bà Green ạ! Và chúng chơi đùa ở khắp nơi.

- Đúng vậy - Cyril nói - Chúng cháu đang tổ chức mấy trò chơi thú vị. Cháu đã trông thấy nó. Cháu nói: "Ê, Cái gì đấy?". Tất nhiên bây giờ cháu đã biết. Cháu không còn là một chú dê con khờ khạo nữa. Đó là một chiếc ô tô nhỏ. Một chiếc màu đỏ tươi.

- Và thời gian?

- Cháu đã nói là cháu uống trà rồi chạy ra đường chơi, lúc đó khoảng bảy giờ rồi vì cháu nghe thấy tiếng chuông đồng hồ đang điểm. Rồi cháu chạy về nhà nói với mẹ rằng cháu nhìn thấy một đĩa bay hạ xuống đất. Mẹ cho là toàn chuyện nhảm nhí nhưng không đánh cháu. Tất nhiên bây giờ cháu biết rõ hơn, chứ lúc đó cháu chỉ là một đứa trẻ bé tí..

Huish nói rằng ông cũng nghĩ như vậy. Sau vài câu hỏi, ông đã gạt bỏ được bà Green và những cố gắng của bà. Vị cảnh sát có lương tâm vẫn nán ở sau, biểu lộ vẻ mặt hài lòng với vị đại diện trẻ hơn của pháp luật, một con người tỏ ra khôn ngoan và đang hy vọng tin tức mà chú bé cung cấp sẽ mang lại vinh quang cho ông.

- Chính nó nội như vậy, rằng người sao Hỏa đã sát hại bà Argyle - vị cảnh sát có lương tâm nói - Tôi tự nhủ: "Ồ, điều này có thể có ý nghĩa".

- Đúng vậy - vị cảnh sát nói - Cô Tina Argyle có một chiếc xe đỏ, và có lẽ sẽ phải hỏi cô ấy một số điều.

III

- Cô Argyle, tối đó cô đã về nhà?

Tina nhìn vị sẽ quan cảnh sát. Đôi tay cô đặt lỏng lẻo trước vạt áo và đôi mắt đen cảnh giác của cô không biểu lộ một chút tình cảm nào.

- Đã lâu quá rồi nên tôi không thể nhớ được - Cô nói.

- Có người nhìn thấy xe của cô ở đó - Huish nói.

- Vậy ư?

- Cô Argyle, hãy cho chúng tôi biết đi. Khi chúng tôi yêu cầu cô khai những việc đã làm tối hôm đó, cô đã nói rằng cô về nhà và không hề ra ngoài. Cô nấu bữa tối và nghe nhạc. Nhưng điều đó không đúng. Ngay trước bảy giờ có người nhìn thấy xe cô ở con đường chạy qua Tự điểm ánh sáng. Cô làm gì ở đó?

Tina không trả lời. Huish chờ một lát rồi lại hỏi:

- Cô có vào nhà không, cô Argyle?

- Không.

- Nhưng cô đã ở đó mà. Đó không phải là câu chuyện tôi bịa ra. Chúng tôi có chứng cứ về việc cô có mặt ở đó.

Tina thở dài.

- Đúng. Tôi đã về nhà tối hôm đó.

- Nhưng cô nói cô không vào nhà?

- Đúng vậy, tôi không vào.

- Cô đã làm gì?

- Tôi quay trở lại. Rồi, như tôi đã nói với ông, tôi nấu ăn và nghe nhạc.

- Tại sao cô đã lái xe tới đó mà không vào nhà?

- Tôi bỗng thay đổi quyết định của mình.

- Điều gì làm cô thay đổi quyết định của mình, cô Argyle?

- Khi gần tới nhà, tôi không muốn vào nữa.

- Vì cô đã nghe hay nghe thấy một điều gì đó ư?

Tina không trả lời.

- Hãy nghe tôi, cô Argyle. Đó chính là buổi tối mẹ cô bị giết. Bà bị giết trong khoảng từ bảy giờ đến bảy giờ ba mươi. Cô có mặt ở đó, xe cô đã ở đó trước bảy giờ một chút. Chúng tôi không biết rõ xe cô ở đó bao lâu. Có thể nó đã ở đó một thời gian. Có thể cô đã vào nhà... Cô có chìa khóa riêng mà, tôi nghĩ vậy...

- Đúng, tôi có chìa khóa riêng - Tina nói.

- Có lẽ cô đã vào nhà, đã vào phòng làm việc của mẹ cô và phát hiện bà đã chết. Mà cũng có thể...

Tina ngẩng đầu lên.

- Có thể tôi đã giết mẹ tôi? Ông định nói vậy chứ gì?

- Đó là một khả năng, nhưng tôi nghĩ rằng cô Argyle ạ, kẻ khác giết người thì hợp lý hơn. Và nếu vậy, tôi nghĩ rằng cô biết hoặc có một mối nghi ngờ đáng tin cậy rằng kẻ giết người là ai.

- Tôi không vào nhà.

- Rồi cô nhìn thấy hay nghe được một điều gì đó. Cô thấy một người vào nhà hay đi ra. Một người không ở vùng này. Đó có phải là anh trai Micky của cô không, cô Argyle?

Tina nói:

- Tôi chẳng thấy ai cả.

- Nhưng cô nghe được một điều gì đó - Huish khôn ngoan hỏi - Cô đã nghe được điều gì vậy, cô Argyle?

- Tôi đã nói với ông rằng, chỉ đơn giản là tôi thay đổi ý định thôi.

- Xin cô tha lỗi cho tôi, cô Argyle, nhưng tôi không tin thể. Tại sao cô lái xe từ Redmyn về thăm gia đình mà lại bỏ đi như vậy? Có một điều gì đó khiến cô thay đổi ý định ban đầu. Một điều cô nhìn thấy hay nghe được - Ông ngả người về phía trước - Tôi nghĩ rằng cô biết ai giết mẹ cô, cô Argyle ạ.

Cô gái lắc đầu hết sức chậm chạp.

- Cô biết một chi tiết nào đó mà cô quyết định không nói với ai. Nhưng cô Argyle ạ, cô hãy suy nghĩ kỹ đi. Cô không nhận thấy tai họa mà cô đang buộc toàn thể gia đình phải chịu đó ư? Cô

muốn người thân của cô mãi mãi sống trong bầu không khí đổ kị trừ khi chúng tôi nắm được sự thật sao? Kẻ giết mẹ cô không đáng được bảo vệ. Tôi nói có đúng không? Cô đang che chở cho ai vậy?

Một lần nữa cái nhìn mờ đục của cô gặp cái nhìn của ông.

- Tôi không biết gì hết - Tina nói - Tôi không nhìn thấy hay nghe thấy gì hết. Tôi chỉ thay đổi ý định của mình thôi.

Chương 20

I

Calgary và Huish cùng nhìn nhau. Calgary cảm thấy mình đang đứng trước một trong những người đàn ông chán nản và đầy vẻ u sầu nhất mà anh đã từng gặp. Ông xuất hiện với một vẻ võ mông sâu sắc đến mức Calgary thấy cần phải giả định rằng, nghề nghiệp của ông sĩ quan cảnh sát Huish là một chuỗi dài các thất bại nối tiếp nhau. Và anh đã rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng, ông ta là con người hết sức thành công trong công việc với một cơ hội muộn màng. Về phần mình, Huish nhìn thấy một người đàn ông gầy gò với mái tóc xám chải vội vã, với khuôn mặt nhạy cảm và nụ cười hấp dẫn một cách dị thường.

- Tôi e rằng ông không biết tôi là ai - Calgary mở đầu.
- Ô, chúng tôi biết rất rõ về ông, ông tiến sĩ ạ. Ông chính là quân bài đã làm hỏng vụ án bà Argyle.

Một nụ cười khá bất ngờ làm miệng ông nhếch lên.

- Rồi sau đó ông khó có thể nhìn tôi một cách có thiện cảm được.
- Trong công việc hàng ngày thì đúng vậy. Đó là một vụ án đã rõ ràng và không ai còn bận tâm nghĩ đến nữa, Nhưng rồi những việc như thế đã xảy ra. Chúng được gửi tới để thử sức chúng tôi, mẹ tôi vẫn thường nói vậy mà. Chúng tôi không chịu được sự độc ác, tiến sĩ Calgary ạ. Rốt cuộc, đúng là chúng ta đã đứng về phía công lý đó chứ?
- Tôi luôn luôn tin và sẽ tiếp tục tin như vậy. Chúng ta từ chối việc thực thi công lý chẳng cho một ai cả - Anh lăm băm nhẹ nhàng.
- Bộ luật Magna Carta - Ông sĩ quan cảnh sát nói.
- Đúng vậy. Chính cô Tina Argyle đã trích dẫn cho tôi

Cặp chân mày của Huish nhướn lên.

- Thực tế ông đã làm tôi ngạc nhiên. Tôi phải nói rằng cô tiểu thư trẻ này không muốn giúp sức cho việc quay bánh xe công lý.
- Tại sao ông nói vậy? - Calgary hỏi
- Tôi muốn nói một cách thẳng thắn vì có một thông tin là cô ấy không muốn chia sẻ với người khác. Không còn nghi ngờ gì nữa.
- Tại sao?
- Đó là một việc mang tính chất gia đình. Các thành viên trong gia đình gắn bó với nhau mà. Nhưng ông muốn tìm gì ở tôi vậy? - Ông tiếp tục.
- Tôi cần thông tin - Calgary nói.
- Về vụ gia đình Argyle?
- Vâng. Tôi nhận thấy rằng, đối với ông, tôi là kẻ tự đặt mình vào việc không liên quan.
- Nhưng ông có liên quan cơ mà?
- Ông hãy tự mình đánh giá điều đó. Đúng, tôi cảm thấy mình có trách nhiệm, phải chịu trách nhiệm vì đã mang rắc rối đến cho mọi người.
- Ông không thể rán trứng nếu không đập vỡ trứng trước, người Pháp nói vậy mà - Huish nói.
- Có một số việc tôi muốn biết.
- Việc gì vậy?
- Tôi muốn có những thông tin đầy đủ hơn về Jacko Argyle.
- Jacko Argyle? Ô, lúc này chúng tôi không chờ đợi ông nói vậy đâu.
- Tôi biết anh ta có một kỷ lục tồi tệ - Calgary nói - Tôi muốn biết rõ thêm một vài chi tiết.
- Ô, rất đầy đủ nữa là đằng khác. Anh ta có hai lần bị quản thúc. Một lần khác vì thụt két và chỉ thoát tội nhờ có đủ tiền đền bù đúng thời hạn.
- Một tội phạm trẻ tuổi đang bắt đầu phát huy sở trường xấu?
- Đúng vậy, thưa ông tiến sĩ. Không phải là một tên giết người như ông đã cho chúng tôi thấy, nhưng anh ta đã phạm nhiều tội khác. Xin lưu ý ông rằng anh ta không đủ trí thông minh để nghĩ ra những vụ lừa đảo ở quý mô lớn. Chỉ là một tội phạm không quan trọng mà thôi. Ăn cắp tiền trong ngân kéo, lừa phỉnh phụ nữ để lấy tiền.
- Và anh ta rất khéo léo trong chuyện đó - Calgary nói - Tôi muốn nói là trong việc lừa tiền phụ nữ.

- Và đó là cách kiếm tiền rất an toàn. Phụ nữ dễ dàng đổ kền đổ cang vì anh ta. Anh ta thường tìm đến những phụ nữ lớn tuổi hay những bà già. Ông sẽ ngạc nhiên là tại sao họ lại cả tin đến như vậy. Anh ta mưu mẹo đạt tới một giới hạn đẹp. Đó chính là lý do họ tin anh ta yêu họ một cách say đắm. Và rồi chẳng có gì họ không tin nữa.

- Rồi sau đó? - Calgary hỏi

Huish nhún vai

- Sớm hay muộn thì họ cũng vỡ mộng. Nhưng họ không lu loa lên đâu. Họ không muốn nói với mọi người họ đã ngu ngốc như thế nào. Đúng, đó là một cách kiếm tiền rất an toàn.

- Có khi nào anh ta hăm dọa tổng tiền không?

- Chúng tôi không biết gì về việc này - Huish nói - Nhưng tôi không nghĩ vậy đâu. Không có chuyện hăm dọa tổng tiền, tôi có thể nói như vậy. Chỉ có một vài lời bóng gió thôi. Những lá thư, những lá thư ngu ngốc. Những việc mà chồng họ ít muốn biết. Quả thật anh ta rất có khả năng trong việc buộc họ phải im miệng.

- Tôi hiểu - Calgary nói.

- Đó là tất cả những gì ông muốn biết.

- Còn một thành viên của gia đình Argyle mà tôi chưa gặp mặt. Cô con gái cả.

- À, Mary Durrant.

- Tôi tới tìm họ nhưng nhà khóa kín. Hàng xóm nói rằng hai vợ chồng chưa về.

- Họ ở Tụ điểm ánh sáng mà.

- Họ vẫn ở đó chứ?

- Đúng vậy. Philip muốn nán lại. Anh ấy đang tiến hành điều tra, tôi hiểu như vậy - Huish bổ sung.

- Anh ấy tàn tật?

- Bại liệt. Chàng thanh niên tội nghiệp này rất buồn vì không có việc gì làm. Đó là lý do thúc đẩy anh ta đào bới vụ này một cách hào hứng đến vậy. Có lẽ anh ta cũng nắm bắt được một điều gì đó.

- Vậy ư? - Calgary hỏi.

Huish nhún vai.

- Có lẽ vậy. Anh ấy có nhiều cơ may hơn chúng ta. Anh ta biết rõ mọi người trong gia đình và là một người có trực giác chính xác và trí thông minh nhanh nhạy.

- Ông nghĩ rằng anh ấy sẽ đưa được mọi chuyện ra ánh sáng.

- Có thể lắm. Nhưng anh ấy sẽ không kể cho chúng ta nghe đâu. Họ sẽ giữ kín trong phạm vi gia đình.

- Ông có nghĩ đó là ai không, ông sĩ quan?

- Ông không cần hỏi tôi như vậy, tiến sĩ Calgary ạ.

- Có nghĩa ông đã biết?

- Ai cũng có thể nghĩ người bên cạnh mình biết một điều gì đó. Nhưng nếu ông không có chứng cứ thì ông cũng không thể làm được gì nhiều cơ mà.

- Và ông không thể tìm được chứng cứ vẫn có?

- Ồ, chúng tôi rất sốt ruột. Chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng.

- Chuyện gì sẽ đến với họ nếu các ông không thành công? - Calgary ngả người về phía trước nói - Ông có nghĩ đến tình huống này không?

- Ông đang lo lắng như vậy ư, ông tiến sĩ?

- Họ phải biết. Cho dù việc gì xảy ra họ cũng cần phải biết.

- Ông không nghĩ rằng họ đã biết rồi chứ?

Calgary lắc đầu.

- Không, và đó chính là tấn thảm kịch - Anh chậm rãi nói.

II

- Ồ - Maureen Clegg nói - Lại là ông.

- Tôi rất mong cô thứ lỗi vì lại đến quấy rầy cô - Calgary nói.

- Không có chuyện ấy đâu, thưa ông. Mời ông vào, hôm nay là ngày nghỉ của tôi.

Anh biết rõ điều này, vì thế hôm nay anh có mặt ở đây.

- Tôi đang chờ Joe về - Maureen nói - Tôi không thấy một dòng nào trên báo về Jacko nữa. Tôi muốn nói là, kể từ khi anh ấy được ân xá, mặc dù ở Nghị viện người ta có chất vấn ít nhiều

trước khi thừa nhận sự vô tội của anh ấy. Ngoài ta người ta không biết cảnh sát đang làm gì và kẻ giết người là ai. Họ không tìm ra được ư?

- Cô vẫn không có giả thiết riêng của mình sao?
- Thực tình tôi không nghĩ ngợi gì về vụ án. Tôi không ngạc nhiên nếu đó là người con trai còn lại. Anh ra rất ủ rũ và kỳ quặc. Joe thấy thỉnh thoảng anh ta chở người đi quanh vùng. Anh ta làm việc cho nhóm Ben mà. Nghe đồn rằng anh ta định đến Vịnh Persia hay một nơi nào đó thật xa. Điều đó chẳng hay ho gì.

- Tôi không hiểu vì sao nó lại không hay ho gì, cô Clegg ạ.
- Ô, đó là một nơi cảnh sát sẽ không thể với tay tới được chứ gì?
- Cô nghĩ rằng anh ta chạy trốn?
- Có thể anh ta nghĩ cần phải làm như vậy.
- Tôi giả định là những chuyện như thế không thể giữ kín được - Calgary nói.
- Đã có rất nhiều tin đồn rồi. Người ta nói có thể người chồng và cô thư ký cũng sẽ ra đi. Nếu người chồng giết vợ, tôi nghĩ ông ấy dùng thuốc độc. Đó là cách vẫn hay được dùng mà.

- Ô, cô xem phim nhiều hơn tôi, cô Clegg ạ.
- Thực sự là tôi không nhìn lên màn ảnh khi làm việc. Nếu ông làm ở đó, ông sẽ không muốn xem phim một tý nào cả. Xin chào, đây là Joe.

Có vẻ như Joe Clegg ngạc nhiên và không được hài lòng lắm khi thấy Calgary. Họ nói chuyện với nhau rồi sau đó Calgary đi thẳng vào mục đích của cuộc viếng thăm.

- Tôi băn khoăn không hiểu anh có vui lòng cho tôi biết tên và địa chỉ không?
Anh viết rất cẩn thận vào sổ tay.

III

Bà ta chừng năm mươi tuổi, anh nghĩ, và to béo đến mức đáng sợ. Nhưng bà có đôi mắt đẹp, nâu thẫm và dịu dàng.

- Ô, thực sự là, thưa ông tiến sĩ... - Bà có vẻ lo lắng và cảnh giác - Thực sự là tôi không thể nói chắc là tôi biết ông...

Anh ngả người về phía trước, cố gắng xua tan sự nghi kỵ của bà ta, cố gắng thuyết phục, cố gắng chứng tỏ anh có thiện chí.

- Đã quá lâu rồi, thực sự là tôi không muốn nhớ lại nữa - Bà nói.
- Tôi hiểu. Vì thế tôi không hề có một câu hỏi nào gây phiền cho gia đình bà. Tôi có thể cam đoan như vậy.

- Ông nói ông muốn viết một cuốn sách?
- Một cuốn sách minh họa cho một loại tính cách. Một cuốn sách thú vị theo quan điểm y học hay tâm lý học. Không hề có tên thật của bất cứ ai. Chỉ là ông A, bà B mà thôi. Công việc là như vậy, thưa bà.

- Ông đã tới Nam Cực ấy à? - Bà ta bỗng nhiên hỏi.

Anh ngạc nhiên trước sự thay đổi của tình thế.

- Vâng, tôi là thành viên của đoàn thám hiểm Hayes Bentley.

Mặt bà hồng hào trở lại. Trông bà trẻ hơn hẳn. Anh thoáng thấy trong tâm trí mình hình ảnh thời con gái của bà.

- Tôi thường đọc về chuyến thám hiểm đó... Tôi luôn luôn bị quyến rũ với bất cứ ai hay việc gì liên quan đến Nam Cực. Có phải Amundsen người Na Uy là người đầu tiên đặt chân tới đó không? Tôi nghĩ những chuyến thám hiểm như thế còn hấp dẫn hơn việc chinh phục đỉnh Everest, hơn các vệ tinh nhân tạo hay các chuyến bay tới Mặt trăng.

Anh cân nhắc cách xử trí thích hợp rồi bắt đầu kể cho bà về chuyến đi. Khá kỳ lạ là mối quan tâm mang tính lãng mạn của bà ta lại nằm ở đó, ở các cuộc thám hiểm Nam Cực. Cuối cùng bà ta thở dài nói:

- Thật là tuyệt khi được nói chuyện với một người từ đó trở về - Bà tiếp tục - Ông muốn biết mọi chuyện về Jacko?

- Đúng vậy?

- Ông sẽ dùng tên thật của tôi chứ?

- Tất nhiên là không, thưa bà. Tôi đã nói với bà như vậy mà. Có lẽ bà cũng đã biết cách viết những cuốn sách như vậy. Bà X, tiểu thư Y... và chỉ có thế.

- Vâng, vâng. Tôi có đọc loại sách này... và tôi giả định đó là loại sách bệnh... bệnh...

- Bệnh lý học, thưa bà.

- Vâng, Jacko chắc hẳn là một trường hợp bệnh lý. Anh ấy có thể ngọt ngào đến nỗi... rất tuyệt, thưa ông. Anh ấy bịa chuyện và ông sẽ tin từng lời.

- Có lẽ vậy - Calgary nói.

- "Tôi già đến mức có thể làm mẹ mình", tôi vẫn thường nói với anh ấy như vậy, và anh ấy không quan tâm đến các cô gái trẻ. Rằng các cô gái trẻ luôn tàn nhẫn, rằng những phụ nữ có đủ kinh nghiệm và sự chín chắn mới hấp dẫn đối với anh ấy.

- Cậu ấy rất yêu bà?

- Anh ấy nói với tôi như vậy. Và có vẻ như vậy... - Môi bà run lên - Và rốt cuộc anh ấy chỉ yêu cầu tiền thôi

- Không hẳn thế đâu, thưa bà - Calgary nói, anh cố gắng nắm bắt sự thật - Bà cũng biết rõ là Jacko rất có sức thu hút mọi người. Có lẽ cậu ấy không thể không quanh co được.

Khuôn mặt của bà sáng lên trong sự cảm động. Bà nói:

- Ô, nếu nghĩ thế thì cũng hay đấy. Có lẽ là như thế đấy. Chúng tôi thường vạch cách kế hoạch, chúng tôi sẽ đi Pháp hay Italia như thế nào. Và nếu kế hoạch đã được vạch ra thì bước tiếp theo là vấn đề tài chính, anh ấy thường nói thế.

Một cách tiếp cận vẫn được dùng, Calgary nghĩ, và đáng băn khoăn là làm sao những người phụ nữ như thế này luôn luôn rơi vào bẫy.

- Tôi không cần biết điều gì sẽ đến với tôi - Bà nói - Tôi cần phải làm bất cứ việc gì cho anh ấy. Bất cứ việc gì.

- Tôi cũng tin vậy, thưa bà.

- Tôi phải nói rằng - Bà nói vẻ cay đắng - Tôi không là trường hợp duy nhất.

- Rất cảm ơn bà đã vui lòng tiếp chuyện - Anh nói.

- Anh ấy đã chết rồi... nhưng tôi không bao giờ quên được anh ấy, quên được bộ mặt khỉ của anh ấy! Tôi không quên được cảnh anh ấy giả vờ rầu rĩ rồi sau đó cười phá lên. Ôi, anh ấy độc đáo lắm. Anh ấy không hoàn toàn hư hỏng đâu - Bà nhìn anh với vẻ mong đợi một biểu hiện đồng tình.

Nhưng Calgary không đáp ứng lòng mong mỏi của bà.

Chương 21

Đối với Philip Durrant, không có gì chứng tỏ ngày hôm nay khác với những ngày khác cả. Anh không hề nghĩ rằng chính hôm nay tương lai của anh sẽ được quyết định vĩnh viễn. Anh tỉnh giấc với sự khoan khoái của cả thể chất lẫn tinh thần. Mặt trời, mặt trời mùa thu hơi nhợt nhạt đã mọc ngoài cửa sổ. Kirsty mang đến cho anh một bức điện khiến anh thêm sáng khoái.

- Tina sẽ tới uống trà - Anh nói với Mary khi cô mang bữa sáng vào.

- Vậy ư? À phải, tối nay cô ấy nghỉ chứ gì?

Giọng Mary có vẻ lo lắng.

- Có chuyện gì vậy, Polly?

- Chẳng có gì cả.

Cô bóc trứng cho anh. Bỗng nhiên anh thấy bồn chồn.

- Anh có thể tự làm được, Polly ạ.

- Em nghĩ như thế sẽ an toàn cho anh hơn.

- Em nghĩ anh bao nhiêu tuổi rồi? Sáu ư?

Mary có vẻ ngạc nhiên. Rồi cô nói cộc lốc:

- Hôm nay Hester sẽ về nhà.

- Vậy ư? - Anh mơ hồ nói, vì anh đang bận tâm với việc chuẩn bị nói chuyện với Tina. Rồi anh nhận thấy vẻ mặt của vợ mình.

- Vì Chúa, Polly, em không nghĩ rằng anh sẽ có một tình yêu tội lỗi với cô ấy chứ?

Cô quay mặt đi

- Anh luôn nói rằng cô ấy rất đáng yêu.

- Đúng vậy, nếu em yêu thích những đường nét đẹp và huyền ảo của cô ấy - Anh khô khan nói thêm - Nhưng anh phải chấm dứt vai trò quyến rũ của mình chứ gì?

- Có thể anh vẫn ước được thành người như thế!

- Đừng có lỗ bịch quá vậy, Polly. Anh chưa từng biết em có khuynh hướng muốn ghen tuông.

- Anh chẳng biết gì về em cả.

Anh định bác bỏ lời kết tội của Mary, nhưng anh kìm lại được. Có lẽ Mary nói đúng, cho dù điều đó giống như một cú sốc đối với anh.

Mary tiếp tục: - Em muốn anh chỉ là của em, của riêng em thôi. Em muốn trên đời này chỉ có riêng em và anh thôi.

- Chúng ta không nói về những chuyện này nữa nhé, Polly.

Anh nói vẻ nhẹ nhàng, nhưng anh cảm thấy bối rối. Vẻ rực rỡ của buổi sáng bỗng nhiên mất đi.

- Chúng mình về nhà đi, anh Philip, chúng mình về nhà đi.

- Chúng ta sẽ về, nhưng không phải lúc này. Mọi việc đang dần sáng tỏ. Như anh đã nói với em, tối nay Tina tới - Anh tiếp tục nói với hy vọng lái ý nghĩ của cô sang hướng khác - Anh rất hy vọng ở Tina.

- Anh hy vọng vào điều gì?

- Tina biết một chi tiết nào đó.

- Anh định nói, một chi tiết về vụ giết người?

- Đúng vậy.

- Nhưng sao cô ấy biết? Tối hôm đó cô ấy không có mặt ở đây mà.

- Anh khá băn khoăn về điều này. Anh nghĩ là cô ấy đã có mặt. Những chi tiết nhỏ nhặt kỳ lạ lại có khi có ích. Bà giúp việc Narracott đã cho anh biết một tin quan trọng.

- Bà ấy đã kể gì với anh?

- Những tin đồn đã lan truyền trong vùng. Có một bà nào đó và cậu con trai Erni, không,...

Cyril thì đúng hơn, đã tới gặp cảnh sát. Cậu bé đã biết một chi tiết hôm đó.

- Cậu bé thấy gì vậy?

- Về điểm này thì bà Narracott không chắc lắm. Bà ấy chỉ được nghe kể lại thôi mà. Nhưng người ta có thể phỏng đoán. Tối hôm đó Cyril trốn ra đường chơi. Và cậu bé đã cho chúng ta hai phỏng đoán. Cậu ta đã nhìn thấy Micky hoặc Tina. Vì thế anh nghĩ tối hôm đó Tina có đến

đây.

- Cô ấy phải nói như vậy chứ?
- Ồ, không nhất thiết. Điều đó chứng tỏ cô ấy biết một chi tiết mà cô ấy giấu trong lòng. Cần nghĩ rằng cô ấy đã lái xe về, vào nhà và phát hiện mẹ em đã chết.
- Rồi cô ấy bỏ đi mà không nói một lời? Vô lý!
- Có thể có những lý do nào đó... có thể cô ấy nghe hoặc nhìn thấy một điều gì đó khiến cô nghĩ rằng cô biết ai là kẻ giết người.
- Cô ấy không ưa Jacko. Em tin rằng cô ấy không muốn che chở cho nó.
- Có lẽ không phải là Jacko... Nhưng sau đó khi Jacko bị bắt, cô ấy không cho rằng cô ấy đã nghĩ sai. Cô ấy nói cô không có mặt ở đây. Nhưng bây giờ thì khác.

Mary sốt ruột nói:

- Anh chỉ giỏi tưởng tượng thôi, Philip. Anh bịa ra những chuyện chẳng đúng gì cả.
 - Đúng chứ em. Anh sẽ cố gắng thuyết phục Tina kể cho anh nghe, cô ấy biết gì vậy.
 - Em nghĩ là cô ấy không biết. Anh thực sự tin rằng cô ấy biết đó là ai sao?
 - Anh không thể khẳng định như thế được. Anh chỉ nghĩ cô ấy nhìn hay nghe được một điều.
- Anh muốn khám phá điều bí mật đó.
- Tina sẽ không kể nếu cô ấy không muốn kể.
 - Anh đồng ý với em như vậy. Và cô ấy là một người rất giỏi giữ kín chuyện riêng. Mặt cô ấy có khi lạnh như tiền và không biểu lộ một chút gì. Nhưng cô ấy không phải là người khéo nói dối, khéo nói dối như em đâu... Phương pháp của anh là phỏng đoán. Anh sẽ nói với cô ấy các phỏng đoán của anh. Như những câu hỏi mà câu trả lời chỉ là có hay không. Em biết cái gì sẽ diễn ra chứ? Một trong ba phỏng đoán sau đây: Nếu cô ấy đồng ý, nghĩa là mọi việc đúng như anh suy đoán. Nếu cô ấy nói không, thì vì cô ấy không phải là người giỏi nói dối, anh sẽ biết cô ấy có thành thực hay không. Còn nếu cô ấy từ chối việc trả lời và giương bộ mặt lạnh lùng ra, thì Polly ạ, điều ấy cũng tương tự với việc cô ấy đồng ý. Em phải thừa nhận với anh là phương pháp của anh không đến nỗi tồi đấy chứ?

- Ồi, mặc xác chúng, Philip! Mặc xác chúng! Mọi việc sẽ lắng đi và sẽ bị lãng quên.
- Không thể thế được. Vụ án đang được làm rõ lại. Nếu không, chúng ta sẽ chứng kiến cảnh Hester nhảy qua cửa sổ và Kirsty phát điên. Cha em đang biến thành một người lạnh lùng như tảng đá. Và cả Gwenda cũng đang già nua đi một cách tội nghiệp nữa, chị ấy như đang đi đưa đám vậy.

- Có liên quan gì đến ta đâu nào?
 - Cô nói như vậy à?
- Mặt anh bỗng lạnh như băng và đẩy về giận dữ. Mary giật mình. Cô chưa bao giờ thấy anh giận dữ như thế. Cô ngang ngạnh đối mặt với anh.

- Tại sao em phải quan tâm đến người khác?
- Cô chưa từng quan tâm đến ai sao?
- Em không hiểu ý anh.

Philip thở dài tức giận. Anh gạt khay thức ăn sang một bên.

- Mang những thứ này đi. Tôi không muốn ăn.
- Philip...

Anh làm một động tác dứt khoát. Mary bưng khay ra khỏi phòng. Philip lặn xe tới bên bàn làm việc. Cầm bút trên tay, anh nhìn chằm chằm qua cửa sổ. Anh cảm thấy sức nặng của tâm hồn. Chỉ ít phút trước thôi, anh đã hào hứng là thế. Còn bây giờ anh cảm thấy khó khăn và bất lực.

Rồi anh trấn tĩnh lại. Anh tìm hai tờ giấy và anh ngồi im suy xét cẩn thận.

Có vẻ hợp lý, có khả năng như vậy. Nhưng anh không hoàn toàn vừa lòng. Liệu anh đã thực sự đi đúng hướng chưa? Anh không chắc lắm. Còn động cơ? nó là cái chưa được làm rõ một cách đáng ghét. Ở đâu đó chắc còn một yếu tố mà anh chưa nắm bắt được.

Anh thở dài sốt ruột. Anh đang chờ Tina đến. Nếu sự việc được làm sáng tỏ chỉ giữa họ với nhau thì hay biết mấy. Đó là tất cả những gì cần phải có. Lúc mà họ biết, họ sẽ được tự do. Tự do bỏ lại sau họ bầu không khí nghi ngờ và tuyệt vọng. Tất cả, chỉ trừ một người thôi, sẽ trở về với cuộc sống riêng của mình. Anh và Mary sẽ về nhà và...

Dòng suy nghĩ của anh bỗng dừng lại. Sự hào hứng lại một lần nữa tắt ngấm đi. Anh quay lại với chuyện riêng của mình. Anh nghĩ tới sự hoàn hảo trong trật tự của ngôi nhà, tới những bộ

rèm cửa rực rỡ, tới những cửa kính đẹp đẽ. Một chiếc lồng sạch sẽ, sáng sủa và được chăm nom tốt! Và anh sẽ ở trong chiếc lồng đó, bị buộc chặt vào chiếc xe đẩy, bị vây quanh bởi sự chăm sóc dịu dàng của vợ anh.

Vợ anh... Khi anh nghĩ đến người vợ, anh dường như nhìn thấy hai người. Một là cô gái anh đã cưới, với mái tóc đẹp, cặp mắt xanh, nhẹ nhàng và kín đáo. Đó là cô gái anh yêu, cô gái anh vẫn hay trêu chọc trong lúc cô cau mày ngò vực và chăm chăm nhìn anh. Đó là Polly của anh. Nhưng còn một Mary khác nữa, một Mary cứng rắn như vách đá, một Mary sôi nổi nhưng không có cảm tình với ai, một Mary mà chỉ có bản thân mình là đáng quan tâm mà thôi. Ngay cả anh, cô quan tâm đến cũng chỉ vì anh là của riêng cô.

Một câu thơ Pháp lướt qua đầu anh, câu thơ thể nào ấy nhỉ.

Tất cả đều dành cho miếng mồi, đến thần Vệ Nữ cũng vậy thôi...

Đó là Mary mà anh không yêu. Đằng sau cặp mắt xanh lạnh lùng đó là một người xa lạ mà anh không hề biết...

Rồi anh phá lên cười vì chính bản thân mình. Anh đang mắc bệnh tâm thần và bị kích động giống như những người khác trong nhà. Anh nhớ rõ cảnh mẹ vợ anh nói chuyện về Mary. Về một cô bé tóc vàng đẹp đẽ và ngọt ngào ở New York. Về cái cô bé ôm lấy bà và kêu lên: "Cháu muốn ở lại với cô. Cháu không muốn về nhà".

Đó chính là mối cảm tình ư? Và đúng, nó chẳng hợp với Mary. Người ta có thể thay đổi đến vậy khi lớn lên sao? Đối với Mary bây giờ, biểu lộ tình cảm như thế là một việc khó khăn đến mức nào, nếu không nói là không thể?

Trong hoàn cảnh đó thì cũng có thể hiểu được chứ sao... Dòng suy nghĩ của anh chết lặng hẳn đi. Hay điều đó là hoàn toàn bình thường? Không phải cảm tình, mà chỉ là sự tính toán thôi. Một phương tiện để đạt được mục đích cuối cùng. Và cái tình cảm giả tạo đã được phô diễn ra. Điều đó đã giúp Mary gạt hái được vụ thu hoạch đang mong đợi?

Dù ở trường hợp nào thì anh cũng choáng váng khi nghĩ về quá khứ đó. Anh giận dữ quẳng bút xuống bàn và lăn xe vào phòng nước bên cạnh. Anh đến bên bàn trang điểm, vớ lấy cây lược và chải ngược mái tóc lên tận sau gáy. Và khuôn mặt trong gương hoàn toàn xa lạ với anh. Mình là ai, anh nghĩ, và mình đang định đến đâu? Những ý nghĩ đó chưa từng đến với anh bao giờ. Anh lăn xe tới sát cửa sổ và nhìn ra ngoài. Dưới đất, một phụ nữ giúp việc công nhật đang đứng ngoài cửa sổ nhà bếp nói chuyện với một người bên trong. Giọng nói của họ, với ngữ điệu địa phương êm êm phảng phất vọng đến tai anh...

Mở to đôi mắt, anh ngồi yên như đang thả hồn tận đâu đâu...

Một tiếng động ở phòng bên làm anh bừng tỉnh. Anh lăn xe qua cửa nối hai phòng. Gwenda đang đứng bên bàn làm việc. Cô quay lại phía anh và anh giật mình về vẻ hốc hác của cô.

- Chào chị, Gwenda.
- Chào Philip, ông Leo nghĩ rằng anh thích tờ Tin tức London bằng ảnh
- Ồ, cảm ơn.
- Căn phòng xinh xắn quá - Gwenda nói khi nhìn quanh - Tôi không nghĩ là tôi đã từng vào đây.
- Hoàn toàn có vẻ bề thế vương - Philip nói - Rất yên tĩnh, rất phù hợp với kẻ tàn tật và với những cặp đang hưởng tuần trăng mật.
- Đã quá muộn để anh có thể ước là đừng nói những lời cuối cùng. Khuôn mặt Gwenda run lên.
- Tôi đang bận - cô nói không quả quyết lắm
- Thật là một thư ký lý tưởng.
- Nhưng dạo này tôi cũng hay mắc lỗi lắm.
- Tất cả chúng ta đều như vậy - Anh hỏi thêm một cách thận trọng - Bao giờ chị và Leo cưới?
- Có lẽ chẳng bao giờ.
- Đó là một sai lầm thực sự - Philip nói
- Leo nghĩ đám cưới sẽ đem đến cho cảnh sát một lời gợi ý không thú vị lắm - Giọng cô đầy vẻ cay đắng
- Hãy gạt chuyện đó đi. Cần phải mạo hiểm chứ.
- Tôi sẵn sàng mạo hiểm - Gwenda nói - Tôi chưa bao giờ băn khoăn về việc đó. Tôi sẵn lòng đánh bạc với hạnh phúc. Nhưng Leo...
- Thì sao?

- Leo dường như sẽ chết như đã sống với tư cách là chồng của Rachel Argyle.
- Sự giận dữ và vẻ chua xót trong mắt cô làm Philip giật mình.
- Đường như bà ta vẫn còn sống - Gwenda nói - Bà ta vẫn ở đây, trong ngôi nhà này, mãi mãi...

Chương 22

Tina dừng xe trên bãi cỏ kề bên đường vào nghĩa địa. Cô cẩn thận bỏ mảnh giấy bọc ngoài bó hoa vừa mua rồi bước qua cổng và đi dọc con đường chính. Cô không thích những nghĩa địa mới. Cô muốn bà Argyle được chôn cất trong một nghĩa địa cũ quanh nhà thờ. Ở đó dường như có sự yên tĩnh, có những cây thủy tùng và những tảng đá rêu phong. Còn ở đây, trong cái nghĩa địa mới và được xếp đặt khéo này, với con đường chính và những lối nhỏ xen kẽ này, mọi cái đều có vẻ trơn tru và dồi dào như hàng hóa trong một siêu thị vậy.

Nấm mộ của bà Argyle được chăm sóc chu đáo. Một khối đá cẩm thạch với nhiều đường nét chạm bằng đá granite, với một cây thánh giá gắn sau ngôi mộ.

Tina, tay cầm bó hoa cẩm chướng, cúi xuống đọc hàng chữ khắc trên mộ "Trong ký ức mãi mãi tươi sáng về Rachel Louise Argyle", bên dưới là lời đề tặng:

"Các con bà sẽ lớn lên và gọi bà là thần thánh "

Có tiếng chân bước sau lưng Tina. Cô quay lại và giật mình.

- Anh Micky!
- Anh thấy xe em. Anh liền theo em. Ít nhất thì anh cũng tới đây rồi
- Anh tới đây rồi ư? Để làm gì?
- Anh không biết. Có lẽ chỉ để chào tạm biệt thôi.
- Chào tạm biệt mẹ?

Anh gật đầu.

- Đúng vậy. Anh đã ký hợp đồng làm việc với một công ty dầu lửa mà đã có lần anh nói với em. Ba tuần nữa anh sẽ lên đường.

- Và anh tới đây để chào tạm biệt mẹ trước tiên?
- Đúng thế. Có lẽ để cảm ơn mẹ và nói với mẹ rằng anh rất có lỗi.
- Anh có lỗi gì vậy, anh Micky?
- Anh không có lỗi giết mẹ, nếu em cố gắng gọi đến điều đó. Em vẫn còn nghĩ là anh giết mẹ sao, Tina?

- Em không tin chắc lắm.
- Và bây giờ em cũng không thể tin? Anh định nói rằng cũng chẳng hay ho gì nếu anh nói với em như vậy.

- Tại sao anh xin lỗi?
- Mẹ làm nhiều việc cho anh - Micky chậm rãi - Còn anh, anh chẳng bao giờ biết ơn mẹ cả. Anh phần uất với việc mẹ làm. Anh chẳng bao giờ nói với mẹ một lời âu yếm hay trao cho mẹ một ánh mắt yêu mến. Và bây giờ ước gì anh có thể làm được tất cả những việc đó.

- Từ khi nào anh không cảm ghét mẹ nữa? Sau khi mẹ đã chết ư?
- Có lẽ vậy.
- Thật ra không phải anh thù ghét bà?
- Đúng, đúng. Ở điểm này em có lý. Anh căm thù mẹ đẻ của anh. Vì anh yêu bà. Vì anh yêu bà mà bà thì chẳng thêm quan tâm đến cái khuy áo của anh.

- Nhưng lúc này anh không còn giận dữ về những chuyện đó nữa chứ?
- Đúng vậy. Anh không nghĩ rằng bà có thể quan tâm đến anh được. Rốt cuộc thì mọi người sinh ra và lớn lên theo cách của riêng mình. Bà là một người hạnh phúc, lúc nào cũng tỏa sáng. Quá yêu đàn ông và quá yêu những chai rượu của bà, và cũng rất mến lũ trẻ của bà khi bà thấy dễ chịu. Bà không cho phép ai làm tổn thương đàn con của bà. Bà không quan tâm đến anh thì cũng được đi! Đã bao nhiêu năm anh không chấp nhận suy nghĩ đó. Nhưng bây giờ thì anh chấp nhận nó - Anh chìa tay ra - Tina, em cho anh một bông hoa cẩm chướng của em chứ? - Anh cầm lấy và cúi xuống đặt lên ngôi mộ, ngay dưới hàng chữ khắc - Đây là hoa của Mẹ, con là đứa con xấu xa của mẹ và con không chịu thừa nhận mẹ là người mẹ rất khôn ngoan của con. Nhưng đúng là mẹ như vậy - Anh nhìn Tina - Như thế đã được chưa em?

- Em nghĩ được, anh ạ - Tina nói
- Cô cúi xuống và đặt bó hoa của cô bên cạnh
- Em vẫn thường đến đây chứ?
- Mỗi năm em đến một lần - Tina trả lời

- Tina bé bỏng của anh - Micky nói
- Họ cùng quay ra theo con đường trong nghĩa địa
- Anh không giết mẹ, Tina - Micky nói - Anh thề. Anh muốn em tin anh.
- Tối hôm đó em có về nhà - Tina nói

Anh quay lại

- Em về nhà? Về Tu điểm ánh sáng?
- Vâng, em muốn thay đổi công việc. Em muốn về hỏi ý kiến cha mẹ.
- Kể tiếp đi em - Micky giục

Thấy cô im lặng, Micky nắm lấy tay cô mà lắc

- Kể tiếp đi Tina, em phải nói cho anh nghe.
- Em đã chẳng kể cho ai nghe cả
- Kể tiếp đi em.

- Em lái xe đến nơi. Em không đỗ xe trước cổng. Anh biết là cách nhà một đoạn có một chỗ quay xe rất tiện chứ?

Micky gật đầu.

- Em ra khỏi xe và bước về nhà. Em cảm thấy không tin tưởng lắm. Anh cũng biết là nói chuyện với mẹ khó thể nào rồi. Em định nói là mẹ luôn có ý kiến xác đáng của riêng mình. Em muốn trình bày sự việc một cách rõ ràng nhất. Cho nên em quay trở lại xe, rồi lại đi về nhà mình. Em suy tính các tình huống.

- Lúc đó khoảng mấy giờ?
- Em không biết. Em không nhớ. Em... Lúc đó thời gian không có ý nghĩa với em mà.
- Đúng vậy, em yêu a. Có những lúc ta có quá nhiều thời gian như vậy.
- Em đang đi dưới hàng cây và bước rất nhẹ nhàng...
- Giống như một chú mèo nhỏ vậy - Micky trêu mếu nói.
- ...Em bỗng nghe thấy...
- Thấy gì?

- Hai người đang thì thào với nhau.

- Vậy ư? - Micky căng người ra - Họ nói gì vậy?

- Họ nói... Một trong hai người nói: "Giữa bảy giờ và bảy giờ ba mươi nhé! Đó là thời gian.

Hãy nhớ lấy và đừng có làm hỏng việc nhé. Giữa bảy giờ và bảy giờ ba mươi." Người kia thì thào: "Anh có thể tin tưởng ở tôi". Và sau đó là giọng thứ nhất: "Sau đó thì, em yêu, mọi việc sẽ tuyệt vời".

Im lặng. Rồi Micky nói:

- Thế tại sao em giữ kín chuyện này?
- Vì em không biết rõ. Em không rõ ai đang thì thào.
- Nhưng em lại chắc đó là một người đàn ông và một phụ nữ cơ mà?

- Em không biết. Anh không thấy là khi hai người thì thào thì anh khó nhận ra được giọng nói lắm sao? Chỉ có... chỉ là tiếng thì thào thôi mà. Em nghĩ, tất nhiên em nghĩ, đó là một người đàn ông và một người đàn bà vì...

- Vì những điều họ nói?

- Đúng vậy. Nhưng em không biết họ là ai.

- Em có nghĩ đó là cha và chị Gwenda không?

- Cũng có thể - Tina nói - Có thể là Gwenda từ trong nhà ra rồi trong khoảng thời gian đó chỉ ấy sẽ quay vào, hay cũng có thể Gwenda đang gọi ý cha nên xuống phòng mẹ trong khoảng thời gian từ bảy giờ đến bảy giờ ba mươi.

- Nếu là cha và Gwenda, em sẽ không báo cảnh sát chứ?

- Nếu em chắc chắn thì... Nhưng em không tin chắc lắm. Cũng có thể là người khác. Có thể là Hester và người nào đó chẳng? Cũng có thể là Mary nhưng không phải là Philip. Tất nhiên không phải Philip rồi.

- Khi em nói đến Hester và một người nào đó, em định nói đến ai?

- Em không biết.

- Em không nhìn thấy người đàn ông à? - Micky hỏi

- Em không nhìn thấy.

- Tina, anh nghĩ em đang lừa anh đó. Đó là một người đàn ông ư?

- Em liền quay lại nơi để xe, rồi một người nào đó lẩn đi rất nhanh ở bên kia đường. Trông như một cái bóng thôi. Và em nghĩ... em nghĩ em nghe được tiếng ô tô khởi động ở đầu đường cái.

- Em nghĩ đó là anh...

- Em không biết. Có thể chính là anh. Cùng khổ người và chiều cao như anh mà.

Họ tới bên chiếc ô tô của Tina.

- Lên xe đi Tina - Micky nói - Anh sẽ đi với em. Chúng ta sẽ cùng về Tụ điểm ánh sáng.

- Anh định làm gì, Micky?

- Tại sao em nghĩ là anh sẽ làm một việc gì đó? Em không tới Tụ điểm ánh sáng sao?

- Có, em có tới. Em có nhận được một lá thư của Philip - Cô khởi động xe, Micky ngồi cạnh cô, giữ về mặt cực kỳ căng thẳng và cứng rắn.

- Vậy ư? Anh ấy viết gì cho em?

- Anh ấy yêu cầu được gặp em. Anh ấy muốn nói chuyện với em.

- Ô, vậy Philip có nói vì sao anh ấy muốn gặp em không?

- Anh ấy muốn hỏi em một câu hỏi và anh ấy hy vọng em sẽ trả lời, anh ấy nói em sẽ không cần kể lể gì, mà anh ấy sẽ kể cho em nghe. Em chỉ việc trả lời có hay không thôi. Anh ấy nói rằng dù em trả lời thế nào, anh ấy cũng sẽ giữ kín.

- Như vậy là Philip đã nắm được chi tiết gì rồi, một chi tiết rất thú vị.

Khoảng cách đến Tụ điểm ánh sáng rất ngắn và khi đến nơi Micky nói:

- Em vào nhà đi, Tina ạ. Anh đi dạo ngoài vườn một chút để suy nghĩ thêm. Em hãy nói chuyện với Philip

- Anh không... Anh sẽ không...

Micky bật cười khô khan

- Tự tử ở Khe Những người yêu nhau? Tina, hãy đi đi, em hiểu anh hơn thế cơ mà.

- Đôi khi em nghĩ em chẳng hiểu một ai cả.

Cô quay đi và bước chậm rãi vào nhà. Micky nhìn sau lưng cô, đầu hướng về phía trước, tay thọc vào túi. Anh cau có giận dữ. Rồi anh bước tới góc vườn và nhìn lên gác. Ký ức về thời niên thiếu quay về với anh. Cây mộc lan già vẫn đứng đây. Anh vẫn thường dùng nó làm thang để vào nhà qua cửa sổ. Anh còn có một mảnh đất để làm vườn riêng nữa kia, cho dù anh không thích làm vườn. Anh luôn luôn thích đập vỡ những con búp bê cử động được ra thành từng mảnh nhỏ. "Một chú quỷ con luôn phá hoại", anh nghĩ về mình với sự thích thú mờ nhạt.

Hóa ra người ta không thay đổi thực sự được bao nhiêu.

Trong nhà, Tina gặp Mary ở phòng khách. Mary có vẻ giật mình khi nhìn thấy cô.

- Tina, cô từ Redmyn tới à?

- Vâng ạ. Chị không biết em tới?

- Tôi quên mất - Mary nói - Tôi thấy anh Philip nhắc cô đấy.

Mary quay đi

- Tôi vào bếp xem Ovaltine tới chưa. Kirsty đang mang cà phê cho Philip. Anh ấy thích cà phê hơn trà. Anh ấy nói rằng trà làm anh ấy khó tiêu.

- Tại sao chị đối xử với anh ấy như người tàn tật vậy, chị Mary? Thực sự ra anh ấy không tàn tật mà.

Một cơn giận dữ ngấm ngầm thoáng hiện trong mắt Mary.

- Khi cô có chồng, cô sẽ biết rõ hơn những người chồng thích được đối xử như thế nào.

Tina nhẹ nhàng nói:

- Em xin lỗi chị.

- Nếu chúng tôi thoát được khỏi căn nhà này nhỉ? - Mary nói - Anh Philip ở đây chẳng hay ho gì. Và Hester hôm nay sẽ về.

- Hester ư? - Tina ngạc nhiên - Tại sao?

- Làm sao tôi biết được. Tối hôm qua cô ấy gọi điện thoại về và nói như vậy. Tôi không rõ cô ta sẽ đi chuyến tàu nào. Tôi nghĩ là sẽ đi chuyến tàu tốc hành. Cần có người đi đón cô ấy ở Drymouth.

Mary biến mất ở lối vào bếp. Tina lưỡng lự một giây rồi bước lên cầu thang. Ngay đầu cầu thang, cánh cửa đầu tiên ở bên phải mở ra và Hester bước ra ngoài. Cô giật mình khi thấy Tina.

- Hester! Chị nghe nói là em sắp về chứ không nghĩ em đã ở nhà rồi.

- Tiến sĩ Calgary đưa em về. Em đi thẳng lên phòng riêng. Em nghĩ rằng không ai biết em đã về.

- Tiến sĩ Calgary vẫn còn ở đây?

- Không chỉ ạ, anh ấy để em xuống rồi quay về Drymouth, anh ấy muốn một người nào ở đó.

- Chị Mary không biết em đã về.

- Chị ấy chẳng bao giờ biết chuyện gì cả. Chị ấy và anh Philip tự tách mình khỏi thế giới xung quanh. Em nghĩ cha và chị Gwenda đang ở trong thư viện. Đường như mọi việc vẫn được tiến hành theo đúng quỹ đạo thường lệ.

- Tại sao lại không?

- Thực sự là em không biết. Em chỉ nghi ngờ có thể có một biến động nào đó thôi.

Hester xuống nhà dưới. Tina đi qua thư viện tới hành lang dẫn đến căn phòng cuối cùng của vợ chồng Durrant. Kirsten Lindstrom đứng ngay cửa phòng với chiếc khay trên tay, quay ngoắt đầu lại.

- Tina, cô làm tôi giật mình. Tôi đang mang cà phê và bánh quy cho Philip - Bà giờ tay gõ cửa và Tina bước tới cạnh bà.

Sau khi gõ cửa, Kirsten mở cửa và bước vào phòng. Bà đi trước Tina một chút và đáng cười cao to của bà che khuất tầm nhìn của cô, nhưng Tina nghe rõ tiếng bà thở hổn hển. Tay bà run lên và chiếc khay rơi xuống đất, chén đĩa vỡ tan tành từng mảnh.

- Ôi, không - Kirsten kêu lên - Ôi, không!

Tina nói:

- Philip?

Cô bước lên một bước và tiến lại gần Philip ở bên chiếc bàn viết. Cô cho rằng anh đang ngồi viết. Chiếc bút bi nằm ngay cạnh bàn tay phải anh, nhưng đầu anh gục xuống ngực trong một tư thế vụng về kỳ quặc. Và ở trên đầu anh, cô trông thấy cái gì đó giống như một hình thoi đỏ thẫm nhuốm ố cả cổ chiếc áo trắng của anh.

- Anh ấy bị giết rồi - Kirsten nói - Anh ấy bị đâm. Đây này, ở sau gáy. Một vết đâm nhỏ xíu mà nguy hiểm quá.

Bà nói thêm, giọng cao dần lên.

- Tôi đã cảnh cáo anh ấy rồi. Tôi đã làm mọi việc có thể. Nhưng anh ấy cứ như đứa trẻ ấy, cứ thích chơi đùa với những chuyện nguy hiểm mà không để ý xem mình đang đi đến đâu.

Giống như một giấc mơ khủng khiếp vậy, Tina nghĩ, cô đứng bên cạnh anh, lặng lẽ nhìn anh trong khi Kirsten nâng bàn tay mềm rũ của anh lên bắt mạch. Anh muốn hỏi cô điều gì vậy? Dù là điều gì, anh cũng không bao giờ hỏi được nữa. Không hề nghĩ ngợi có chủ đích gì, bộ óc Tina nhạy bén và ghi nhớ mọi chi tiết. Đúng, anh đang ngồi viết. Chiếc bút nằm đó, nhưng không có giấy tờ gì trước mặt anh. Không một điều gì được viết lại. Kẻ giết hại anh đã mang tất cả đi rồi. Cô nói, giọng trầm tĩnh và máy móc:

- Chúng ta phải báo cho mọi người.

- Đúng, đúng, chúng ta phải xuống gọi mọi người, chúng ta phải báo cho cha cô.

Hai người đi bên nhau ra cửa. Kirsten ôm Tina trong cánh tay mình. Cặp mắt của cô bắt gặp chiếc khay bị rơi và những mảnh chén vỡ.

- Không có vấn đề gì - Kirsten nói - Mọi việc sẽ được làm sáng tỏ sau.

Tina gần như bị trượt chân và Kirsten đỡ cô lại.

- Cẩn thận. Cô sẽ ngã đấy.

Họ đi dọc hành lang. Cửa thư viện đang mở. Leo và Gwenda bước ra. Tina nói với giọng trầm và rõ ràng:

- Philip đã bị giết. Bị đâm chết.

Giống như một giấc mơ vậy, Tina nghĩ. Tiếng kêu choáng váng của cha cô và Gwenda vượt qua cô đi đến phòng Philip... Đến với Philip, một người đã chết. Kirsten vội vã xuống cầu thang.

- Tôi phải cho Mary biết. Phải chuẩn bị để cô ấy đón tin dữ một cách nhẹ nhàng hơn. Tôi nghiệp Mary. Chắc chắn đây là một cú sốc khủng khiếp đối với cô ấy.

Tina chậm chạp theo chân bà. Còn hơn cả sự bàng hoàng trong ác mộng, một nỗi đau đón kỳ lạ bóp nghẹt trái tim cô. Cô định đi đâu? Cô cũng chẳng biết nữa. Mọi việc đều mờ ảo. Cô bước quanh cửa chính đang mở rộng và nhìn thấy Micky đang đi quanh một góc căn nhà. Cô bước một cách tự động, như theo sự dẫn dắt của tiếng bước chân cô, thẳng đến bên anh.

- Micky! Ôi, anh Micky!

Anh dang tay ra và cô ngã vào vòng tay anh.

- Ôn rồi - Anh nói - Anh đã tóm được em.

Tina khẽ sụp xuống tay anh rồi ngã nhào ra đất khi Hester đang chạy từ trong nhà ra.

- Cô ấy bị ngất - Micky nói về bất lực - Anh chưa bao giờ thấy Tina ngất cả.

- Vì cú sốc đấy.

- Em nói gì vậy? Cú sốc nào?

- Philip đã bị giết - Hester nói - anh chưa biết sao?

- Làm sao anh biết được? Khi nào? Bị giết ra sao?

- Vừa mới đây.

Anh chăm chăm nhìn Hester rồi anh bế Tina lên. Cùng với sự giúp đỡ của Hester anh đưa cô vào phòng khách của bà Argyle và đặt cô lên ghế sofa.

- Hãy gọi bác sĩ Craig - anh nói

- Xe anh ấy đang đến kia kìa - Hester nhìn ra cửa sổ nói - Cha đã gọi cho anh ấy để khám

nghiệm cho Philip mà. Em... - Cô nhìn quanh - Em không muốn gặp anh ấy.

Cô chạy ra khỏi phòng và chạy lên thang gác.

Donald Craig từ trong xe bước ra và vào nhà qua cửa chính. Kirsten từ trong bếp chạy ra đón anh.

- Chào bà, bà Lindstrom. Tôi đã nghe thấy gì vậy? Ông Argyle nói với tôi là Philip Durrant bị giết. Thật ư?

- Hoàn toàn đúng - Kirsten nói.

- Ông ấy đã gọi cảnh sát chưa?

- Tôi không rõ.

- Có thể hy vọng anh ấy chỉ bị thương không? - Don hỏi. Anh quay lại lấy túi dụng cụ trong xe.

- Không - Kirsten nói. Giọng của bà dứt khoát và mệt mỏi - Anh ấy đã chết. Anh ấy bị đâm, ở đây này.

Bà đặt tay lên gáy mình.

Micky bước vào phòng.

- Chào Don, anh khám cho Tina thì tốt hơn. Cô ấy bị ngất.

- Tina? Ồ phải, đó là cô gái ở Redmyn. Cô ấy đâu?

- Ở trong kia.

- Tôi sẽ khám cho cô bấy trước khi lên gác - Khi anh bước vào phòng, anh quay đầu lại và nói với Kirsten - Hãy giữ ấm cho cô ấy, cho cô ấy uống trà hay cà phê nóng khi tỉnh lại. Mà bà cũng biết như thế cơ mà...

Kirsten gật đầu.

- Bà Kirsten! - Mary Durrant chậm chạp từ trong bếp bước vào phòng. Kirsty lại gần cô.

Micky chăm chăm nhìn chị mà không biết làm gì..

- Không đúng - Mary nói to, giọng khó nghe - Không đúng! Bà bịa đặt ra chuyện này. Anh ấy vẫn bình thường khi tôi vào bếp mà. Anh ấy hoàn toàn bình thường. Anh ấy đang viết. Tôi đã bảo anh ấy đừng viết nữa. Tôi đã bảo như thế mà. Cái gì đã khiến anh ấy làm thế? Tại sao anh lại ngu ngốc thế? Tại sao lại không chịu rời khỏi căn nhà này lúc tôi muốn?

Vừa dỗ dành, Kirsty vừa làm những gì có thể để cô dịu đi. Donald Craig sải bước ra khỏi phòng khách.

- Ai nói cô gái bị ngất - Don hỏi nhanh

Micky nhìn anh chăm chăm.

- Nhưng cô ấy đã ngất mà - Micky nói

- Cô ấy ngất ở đâu?

- Cô ấy ngất trong tay tôi... Cô ấy từ trong nhà ra và bước tới đón tôi. Rồi... cô ấy ngã nhào xuống.

- Cô ấy ngã nhào xuống? Phải, cô ấy ngã là đúng thôi - Donald Craig nói, vẻ cay nghiệt.

Anh bước nhanh tới giá để điện thoại - Tôi phải gọi cứu thương ngay lập tức

- Xe cứu thương? - Kirsten và Micky cùng tròn mắt nhìn anh. Mary dường như không nghe thấy gì hết.

- Đúng - Donald giận dữ quay số - Cô gái không bị ngất, cô ấy bị đâm. Mọi người có nghe tôi

nói không đấy? Bị đâm sau lưng. Chúng ta phải đưa Tina vào bệnh viện ngay.

Chương 23

I

Trong căn phòng của mình ở khách sạn, Calgary suy đi tính lại những điểm mấu chốt do anh đặt ra. Anh luôn luôn gật đầu.

Phải... Anh đang đi đúng hướng. Khởi đầu anh đã sai lầm trong việc chú ý tới bà Argyle. Trong chín trường hợp, cần phải bắt đầu như thế. Nhưng đây là trường hợp thứ mười.

Đã từ lâu anh cảm nhận được sự có mặt của một yếu tố còn chưa biết nào đó. Nếu anh có thể nắm bắt và nhận dạng được nó, vụ án sẽ được giải quyết. Khi tìm kiếm yếu tố đó, người phụ nữ đã chết luôn ám ảnh anh. Nhưng lúc này anh có thể thấy rằng, người phụ nữ ấy thực sự không quan trọng. Theo một nghĩa nào đó, trước sau gì cũng phải có nạn nhân.

Anh đã thay đổi quan điểm của mình, anh muốn gắn ý nghĩ của mình với thời điểm vụ án bắt đầu. Anh nghĩ về Jacko.

Không phải chàng tari trẻ Jacko bị kết án vì một vụ giết người anh ta không liên quan mà là Jacko - một con người với bản chất bên trong. Phải chăng Jacko là "một thực thể được trao trách nhiệm phá hoại" theo quan điểm của thuyết Calvinistic cổ xưa? Anh ta đã có nhiều cơ hội trong đời mình để làm việc đó. Dù sao thì bác sĩ MacMaster cũng cho rằng anh ta là một người sinh ra để hư hỏng. Không một môi trường nào có thể giúp đỡ, có thể cứu vãn anh ta. Có đúng vậy không? Leo Argyle đã nói về anh ta với vẻ xá tội. Ông nói thế nào nhỉ? "Một kẻ không thích nghi được với tự nhiên". Ông đã chấp nhận quan điểm của tâm lý học hiện đại. Đó không phải là một tội phạm, mà chỉ là một kẻ què quặt về tâm hồn. Hester đã nói gì nhỉ? Cô nói thẳng thừng rằng Jacko luôn luôn đáng sợ.

Thật là một thông báo đơn giản có tính trẻ con. Còn Kirsten Lindstrom? Bà nói rằng Jacko độc ác. Đúng, bà ta đã nói mạnh mẽ như thế. Độc ác! Tina nói: "Không bao giờ tôi thích và tin tưởng nó!". Nghĩa là họ có những đánh giá riêng khá thống nhất với nhau.

Chỉ riêng người vợ góa của Jacko là có một đánh giá khác. Maureen Clegg đã nghĩ đến Jacko với quan điểm riêng của mình. Cô ta đã phung phí tuổi trẻ cho Jacko. Cô ta đã bị vẻ duyên dáng của Jacko hấp dẫn và phần uất với bản thân. Và nay, sau khi đã làm lại cuộc đời một cách ổn thỏa, cô chỉ như một vách đá phản đối những suy nghĩ của chồng mà thôi. Cô đã kể cho Calgary nghe một cách thẳng thắn số tiền Jacko đã kiếm được, cũng như những phương sách anh ta đã dùng. Tiền...

Trong bộ óc mệt mỏi của Calgary, chữ Tiền dường như đang nhảy múa trên một bức tường. Tiền! Tiền! Tiền! Giống như một môtuyp trên sân khấu opera vậy. Tiền của bà Argyle! Tiền trong bản di chúc! Tiền trong những khoản trợ cấp hàng năm! Những tài sản còn lại dành cho người chồng! Tiền rút ở ngân hàng! Tiền trong ngăn kéo bàn làm việc! Hester đang vội vã nhảy từ trong ô tô ra để xin tiền và Kirsten đang đưa cho cô hai bảng. Tiền tìm thấy trong người Jacko, số tiền Jacko nói người mẹ đã đưa cho anh ta. Toàn bộ vụ án đã tạo thành một sắc thái - Một sắc thái được kết lại từ những chi tiết không phù hợp lắm về tiền.

Và tưởng như chắc chắn rằng trong sắc thái đó, nhân tố chưa rõ ràng kia đang dần dần trở nên rõ ràng. Anh nhìn đồng hồ. Anh đã hứa sẽ gọi điện cho Hester. Anh kéo điện thoại lại gần và quay số, và đây là giọng nói của cô, trong trẻo và có vẻ non nớt:

- Hester đấy ư? Cô vẫn khỏe chứ?
- À, phải! Tôi vẫn khỏe.

Phải đến mấy giây anh mới nắm bắt được ý nghĩa của những từ cô đã nhấn giọng. Anh hỏi sắc nhọn:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?
- Philip bị giết rồi.
- Philip! Philip Durrant? - Giọng anh đầy vẻ ngờ vực.
- Đúng vậy. Và cả Tina nữa, nhưng chị ấy chưa chết. Chị ấy đang ở bệnh viện.
- Hãy kể cho tôi biết đi - Anh yêu cầu.

Cô kể cho anh nghe. Anh hỏi đi hỏi lại một cách tỉ mỉ cho tới khi nắm bắt được mọi chi tiết. Và anh nói một cách dễ sợ:

- Hãy giữ mình, Hester ạ! Tôi sẽ đến ngay. Một giờ nữa tôi sẽ ở bên cô - Anh nhìn đồng hồ -

Tôi phải gặp ông Huish trước.

II

- Ông muốn biết điều gì vậy, tiến sĩ Calgary? - Vị sĩ quan cảnh sát hỏi.

Trước khi Calgary có thể trả lời, chuông điện thoại trên bàn ông đã réo lên và ông nhắc ống nói:

- Vâng, tôi đang nghe đây. Xin chờ một chút.

Ông kéo một mảnh giấy lại gần, cầm bút chuẩn bị viết.

- Được rồi, đọc đi. Được - Ông viết - Gì vậy? Ông có thể đánh vần từ cuối được không? Ồ, tôi đã rõ. Đúng, dường như nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Đúng vậy. Không có gì nữa chứ? Ồ được, cảm ơn.

Ông đặt ống nghe xuống và nói:

- Bệnh viện vừa gọi cho tôi.

- Về Tina? - Calgary hỏi.

Vị cảnh sát gật đầu

- Cô ấy đã tỉnh trong ít phút.

- Tina có nói gì không?

- Thật sự là tôi không thấy lý do buộc tôi phải kể cho ông, ông tiến sĩ ạ.

- Tôi yêu cầu ông. Vì tôi nghĩ tôi có thể giúp ông trong việc này.

Huish nhìn anh đắn đo.

- Ông suy nghĩ và lo lắng về vụ này lắm sao, ông tiến sĩ?

- Đúng vậy. Ông cũng biết tôi là người khơi lại vụ án. Thậm chí tôi cảm thấy mình có trách nhiệm trước hai vụ bị thảm mới rồi. Cô gái sẽ sống chứ?

- Họ nghĩ vậy - Huish nói - Lưỡi dao không trúng tim, nó có thể trúng và cô gái đã thiệt mạng rồi. Luôn có chuyện rắc rối. Mọi người không tin kẻ giết người là nguy hiểm đâu. Nói thể có vẻ kỳ quặc, nhưng đó là sự thật. Họ đều biết kẻ giết người ở ngay bên cạnh. Đáng lẽ họ phải khai báo tất cả những gì họ biết. Nếu kẻ giết người ở bên anh thì việc an toàn duy nhất là, ngay lập tức anh phải khai báo với cảnh sát mọi hiểu biết của mình. Họ đã không làm thế. Họ đã lảng tránh tôi. Philip Durrant là một thanh niên đáng yêu, một thanh niên thông minh nhưng anh ta lại coi vụ án như một trò chơi thú vị. Anh ấy mò mẫm xem ai mắc vào bẫy của mình và đúng là anh ấy đã thu được một kết quả nào đó, hoặc anh ấy tự nghĩ như vậy. Và một người nào đó cũng nghĩ như Philip, cũng nghĩ anh ta đang lẩn ra đầu nổi. Kết quả là tôi nhận được cú điện thoại báo anh ấy đã chết, bị đâm xuyên cổ. Đó là kết quả của việc đùa giỡn với chuyện giết người mà không nhận thấy mối nguy hiểm của nó - Ông dừng lại và hắng giọng

- Còn cô gái? - Calgary hỏi

- Cô gái biết một chi tiết nào đó, nhưng không muốn khai báo. Quan điểm của tôi là cô ta yêu chính anh chàng ấy.

- Ông nói Micky?

- Đúng vậy, và tôi nghĩ Micky cũng mến cô ấy - Huish gật đầu - Nhưng lòng cảm mến chưa đủ nếu người ta phát điên lên vì sợ hãi! Có thể điều cô biết còn nguy hiểm cho kẻ giết người hơn cả nhận thức của cô. Đó là lý do khi cô thấy Durrant chết và chạy nhào vào vòng tay anh ta, anh ta đã chớp lấy cơ hội và đâm cô.

- Liệu ông có quá ước đoán không đấy, ông sĩ quan?

- Không hề, ông tiến sĩ ạ. Con dao vẫn ở trong túi anh ta mà.

- Con dao dùng để giết người.

- Đúng vậy. Con dao còn dính máu. Chúng tôi đang xét nghiệm. Nhưng chắc chắn đó là máu của cô ấy. Máu của Tina và của Philip Durrant!

- Nhưng không thể thế được

- Ai nói với ông vậy?

- Hester. Cô ấy đã kể cho tôi qua điện thoại.

- Vậy ư? Ồ, các chi tiết rất thông thường. Mary Durrant xuống bếp lúc bốn giờ kém mười, lúc đó chồng cô vẫn còn sống. Leo và Gwenda đang ở trong thư viện. Hester ở trong phòng ngủ dưới gác một. Kirsten Lindstrom trong bếp. Ngay sau bốn giờ, Micky và Tina phóng xe về. Micky ra vườn còn Tina lên gác, hầu như ngay sau Kirsten, người đang mang cà phê và bánh quy cho Philip. Tina dừng lại nói chuyện với Hester rồi vào phòng cùng với bà Lindstrom, và

cùng phát hiện thấy Philip đã chết.

- Nhưng lúc đó Micky đang ở ngoài vườn cơ mà. Đó là một chứng cứ vô tội rõ ràng rồi còn gì.
- Tiến sĩ Calgary, ông không biết cạnh căn nhà có một cây mộc lan cao. Ngày xưa bọn trẻ vẫn trèo cây mà, nhất là Micky. Đó là cách anh ta ra vào căn nhà. Anh ta có thể dùng cây mộc lan đó làm thang để trèo lên phòng Philip đâm chết anh ấy rồi lại tụt xuống đất. Ồ, việc đó đòi hỏi phải tính thời gian đến từng giây. Thỉnh thoảng ta vẫn ngạc nhiên thấy sự táo bạo có khi thắng thế. Và anh ta đã phải liều lĩnh. Bằng mọi giá anh ta phải ngăn chặn cuộc gặp gỡ giữa Tina và Philip. Để được an toàn, anh ta phải giết cả hai.

Calgary suy nghĩ trong giây lát.

- Ông vừa nói Tina đã có lúc hồi tỉnh. Cô ấy có khả năng xác định được kẻ đâm mình không?
- Cô ấy chưa tỉnh táo lắm - Huish chậm rãi nói - Thực tế là tôi không tin cô ấy đủ tỉnh táo để nói được những điều chính xác.

Ông cười mệt mỏi.

- Thôi được, tiến sĩ Calgary, tôi sẽ nói với ông những điều cô ấy đã nói. Đầu tiên là... Micky
- Cô ấy kết tội anh ta, còn sau đó - Calgary hỏi.
- Có vẻ như thế - Huish gật đầu nói - phần sau không có ý nghĩa rõ ràng. Khá là kỳ quái.
- Cô ấy đã nói gì vậy?

Huish nhìn tờ giấy trước mặt

- Micky. Dừng lại. Rồi "Chén rồng không" ...và lại dừng một chút trước khi tiếp tục "Chim câu trên cột buồm" ... - Ông nhìn Calgary - Ông có hiểu không?
- Tôi không hiểu - Calgary lắc đầu và nói về căn nhắc - "Chim câu trên cột buồm". Dường như đó là một điều bí mật để nói.

- Chúng tôi cho rằng chẳng có cột buồm hay chim câu nào ở đây cả - Huish nói - Tất nhiên trong bộ óc còn rối loạn của cô, chúng có thể có một ý nghĩa nào đó. Chỉ có Chúa mới biết cô bấy đang trôi nổi ở vương quốc nào của sự hoang tưởng.

Calgary im lặng ít lâu. Anh ngồi suy ngẫm rồi hỏi: - Ông đã cho bắt Micky?

- Chúng tôi đã bắt. Anh ta sẽ bị buộc tội trong vòng hai mươi bốn giờ nữa.

Huish nghiêm trang nhìn Calgary

- Tôi hiểu anh chàng Micky này không phải là đáp số của ông?
- Đúng vậy. Micky không phải là đáp số của tôi. Ngay cả lúc này đây - Anh đứng dậy - Tôi vẫn nghĩ rằng tôi đúng, nhưng tôi thấy không đủ khả năng thuyết phục ông tin tôi. Tôi phải đến gặp họ trước đã.

- Hãy giữ mình cẩn thận ông tiến sĩ. Nhân tiện tôi muốn hỏi giả thiết của ông thế nào?

- Liệu có ý nghĩa gì với ông không, nếu tôi nói rằng tôi tin đây là một vụ án thuộc lĩnh vực tình cảm.

Huish rướn cặp lông mày:

- Có rất nhiều loại tình cảm tiến sĩ Calgary ạ. Lòng căm thù, sự tham lam, nỗi sợ hãi - đó đều là tình cảm của con người.

- Khi tôi nói đến khái niệm tình cảm - Calgary nói - Tôi định nói đến loại tình cảm người ta hay dùng nhất trong trường hợp này.

- Nếu ông định nói đến cô Gwenda và ông Leo Argyle thì rõ ràng là chúng tôi đã nghĩ đến từ lâu, nhưng giả thiết này không thích hợp

- Sự thật phức tạp hơn thế nhiều - Calgary nói.

Chương 24

Trời đã tối khi Calgary đến Tụ điểm ánh sáng. Một buổi tối rất giống với buổi tối lần đầu tiên anh đến đây. Tụ điểm rần, anh tự nhủ khi bấm chuông gọi cửa. Đường như các sự kiện được lặp lại như trước kia. Cũng Hester ra mở cửa, cũng cùng một sự thách thức trên khuôn mặt cô, cùng một vẻ liều lĩnh táo bạo toát ra từ con người con. Trong phòng khách phía sau lưng cô, như lần đầu anh thấy, là Kirsten Lindstrom đầy ứ sự cảnh giác và nghi ngờ. Lịch sử đang được lặp lại.

Nhưng rồi tình thế cũng có chuyển biến. Vẻ nghi ngờ và liều lĩnh trên khuôn mặt Hester biến mất để được thay bằng một nụ cười chào đón dễ thương.

- Anh - Cổ nói - Tôi rất sung sướng là anh đã tới!
Anh cầm lấy tay cô.
- Tôi muốn gặp cha cô, Hester ạ! Ông đang ở trong thư viện à?
- Vâng, cha tôi đang ở trên đó với Gwenda.
Kirsten Lindstrom tiến về phía trước chặn đường anh
- Sao ông còn tới đây? - Bà nói với vẻ kết tội - Hãy nhìn xem ông vừa mang đến cho chúng tôi cái gì! Cuộc đời Hester bị vỡ lở, cả ông Argyle cũng vậy, và hai cái chết nữa. Hai! Philip Durrant và Tina bé nhỏ. Và đó là tội của ông, tất cả là của ông!
- Tina còn sống - Calgary nói - và tôi phải đến đây hoàn thành nốt nghĩa vụ bắt buộc của mình.

- Ông định làm gì nữa nào? - Bà vẫn đứng chặn đường anh.
- Tôi sẽ cố gắng chấm dứt sự việc tôi đã khởi đầu.
Rất lịch lãm, anh đặt tay lên vai bà, nhẹ nhàng đẩy bà sang một bên. Anh lên thang gác, Hester theo sau anh. Anh quay lại nói với Kirsten:

- Bà Lindstrom, mời bà cùng lên. Tôi muốn cả nhà có mặt ở trên này.
Trong thư viện, Leo Argyle đang ngồi bên bàn làm việc. Gwenda quỳ gối trước lò sưởi, chăm chăm nhìn đám than hồng. Họ cùng ngược lên về ngõ ngang.
- Xin ông và cô thứ lỗi cho - Calgary nói - Nhưng như tôi vừa nói với hai người này, tôi phải tới để chấm dứt sự việc tôi đã mở đầu - Anh nhìn quanh - Bà Durrant vẫn còn ở đây? Tôi muốn bà ấy cũng có mặt ở đây

- Nó đang nằm liệt ở gác dưới ấy. Mọi việc quá khủng khiếp với nó.
- Tôi vẫn muốn bà ấy lên đây - Anh nhìn Kirsten - Bà đi gọi bà ấy chứ?
- Có thể cô ấy không muốn lên đâu - Kirsten sùng sĩa nói.
- Vậy hãy nói với bà ấy rằng, tôi sẽ kể một số chi tiết liên quan đến cái chết của chồng bà ấy.
- Ồ, đi đi bà Kirsten - Hester nói - Đừng có vẻ nghi ngờ và giữ thế với chúng tôi như vậy. Tôi không rõ tiến sơ Calgary nói gì, nhưng tất cả chúng ta cần có mặt ở đây.
- Nếu cô thích - Kirsten nói và bà bước ra ngoài.
- Mời ông ngồi - Leo chỉ chiếc ghế cạnh lò sưởi và Calgary ngồi xuống.
- Ông phải bỏ qua cho tôi - Leo nói - Nếu lúc này tôi nói rằng, tôi chỉ ước giá ông đừng bao giờ tới đây thì hơn.

- Đó không phải là câu nói đẹp đẽ đâu - Hester nói, vẻ khó chịu.
- Tôi hiểu suy nghĩ của ông và gia đình, và tôi cũng sẽ có suy nghĩ thế nếu tôi ở địa vị của ông. Thậm chí tôi còn chia sẻ quan điểm với ông kia. Nhưng trong những suy ngẫm sâu xa tôi không thấy tôi có thể làm được một điều gì khác.

Kirsten quay lại và nói: - Mary đang tới đây.
Họ ngồi im lặng chờ đợi và Mary Durrant bước vào phòng. Calgary nhìn cô với vẻ chú ý vì đây là lần đầu tiên anh gặp cô. Cô trầm lặng và điềm tĩnh, ăn mặc gọn gàng, tóc chải gọn. Nhưng khuôn mặt lạnh lùng của cô không biểu lộ tình cảm gì và có dáng vẻ của một người mộng du.
Leo giới thiệu hai người với nhau. Mary khẽ gật đầu.
- Rất may là bà đã tới, bà Durrant. Tôi nghĩ bà cần nghe những lời tôi sắp nói đây.
- Nếu ông thích - Mary nói - Nhưng dù ông hay người khác có nói gì đi nữa thì anh Philip cũng không sống lại được.
Cô lùi ra hơi xa mọi người và ngồi xuống cạnh cửa sổ. Calgary nhìn quanh.

- Đầu tiên cho phép tôi nói thế này: Khi lần đầu tiên tôi tới đây, khi tôi nói với mọi người rằng tôi có thể bào chữa cho Jacko, tôi đã phân vân rất nhiều vì mọi người không muốn chấp nhận bằng chứng của tôi. Bây giờ thì tôi đã hiểu. Nhưng điều gây ấn tượng nhất đối với tôi chính là lời nói của cô bé này - anh nhìn Hester - đã nói với tôi khi tôi ra về. Cô ấy nói rằng, đây không phải là chuyện công lý đã được thực hiện như thế nào, mà là cái gì sẽ đến với những người vô tội. Có một câu trong bản dịch mới nhất của Kinh thánh Job diễn tả được ý đó. Tai ương của những người vô tội. Đó là hậu quả của bằng chứng tôi mang đến, một hậu quả mà cả gia đình phải gánh chịu. Người vô tội không phải chịu tội, và hôm nay tôi đến đây để chấm dứt nỗi dằn vặt của những người vô tội.

Anh dừng lại một lát nhưng mọi người đều im lặng. Với giọng nói điềm tĩnh, cố đóng vai mô phạm của mình, Arthur Calgary tiếp tục:

- Khi lần đầu tiên tôi tới đây, tôi đã không mang đến cho gia đình một niềm vui sướng vô hạn như tôi từng nghĩ. Cả gia đình đều chấp nhận sự phạm tội của Jacko. Nếu tôi có thể nói, thì cả gia đình thỏa mãn với đáp số đó. Đó là đáp số đẹp nhất có thể có trong vụ giết hại bà Argyle.

- Ông có cay nghiệt quá không đấy? - Leo hỏi.

- Không hề. Đó là sự thật. Jacko phù hợp nhất với vai trò giết người. Từ khi người ta gạt đi giả thuyết về những kẻ đột nhập từ bên ngoài. Vì rằng với Jacko, cả gia đình có thể tìm được những lời xá tội cần thiết. Anh ta là kẻ bất hạnh, kẻ què quặt về tâm hồn nên không có khả năng chịu trách nhiệm về những hành động của mình, và đó chỉ là một vấn đề của một chú bé lầm lỗi mà thôi. Đó là những câu mà bây giờ, chúng ta có thể tha thứ cho anh ta. Ông nói, ông Argyle ạ, rằng ông không trách mắng anh ta. Ông nói người mẹ, nạn nhân của anh ta, cũng không trách mắng anh ta. Chỉ có một người đã trách anh ta - Anh nhìn Kirsten Lindstrom - Bà, bà đã trách mắng anh ta. Bà đã nói một cách rõ ràng và chắc chắn là anh ta độc ác. Bà đã nói thế này: "Jacko rất độc ác".

- Có lẽ - Kirsten Lindstrom nói - Có lẽ tôi đã nói vậy. Đúng vậy.

- Điều đó là chính xác. Anh ta độc ác thật. Nếu anh ta không độc ác thì đã chẳng xảy ra việc gì. Đúng là bà biết rõ ràng, chứng cứ của tôi đã bào chữa cho Jacko.

Kirsten nói:

- Không phải bao giờ người ta cũng tin vào các chứng cứ. Ông đã bị chấn động não. Tôi biết hậu quả của nó. Ông không thể nhớ mọi việc một cách rõ ràng được.

- Bà vẫn nghĩ vậy? - Calgary nói - Bà vẫn nghĩ Jacko đã phạm tội và sau đó anh ta cố gắng tạo ra bằng chứng ngoại phạm? Đúng vậy chứ?

- Tôi không biết các chi tiết. Đúng, có lẽ như ông vừa nói. Tôi vẫn cho rằng anh ấy phạm tội, đã gây ra mọi chuyện rắc rối và mọi cái chết. Phải, mọi cái chết khủng khiếp này đều là kết quả của anh ấy. Tất cả là tội lỗi của Jacko!

Hester kêu lên:

- Nhưng Kirsten, bà vẫn thường tận tâm với Jacko mà.

- Có lẽ vậy. Nhưng tôi vẫn phải nói rằng anh ấy rất đáng căm giận.

- Điều này tôi nghĩ bà nói đúng - Calgary nói - Nhưng theo nghĩa nào đó, bà cũng nói sai. Dù bị chấn động hay không trí nhớ của tôi vẫn hoàn toàn chính xác. Vào buổi tối bà Argyle bị giết, tôi đã cho Jacko đi nhờ đúng vào khoảng thời gian tội ác được thực hiện. Không hề có khả năng Jacko giết người mẹ nuôi của mình. Bằng chứng ngoại phạm của anh ta vẫn đúng.

Leo cự mệnh với vẻ bồn chồn. Calgary vẫn tiếp tục.

- Mọi người nghĩ rằng tôi đã nói đi nói lại quá nhiều? Không hẳn thế. Có nhiều điểm cần xem xét kỹ. Đầu tiên là ý kiến của ông sĩ quan cảnh sát Huish, rằng Jacko rất ngạo mạn và tự tin khi đưa ra bằng chứng ngoại phạm của mình. Anh ta đã có bằng chứng đó đúng lúc và sẵn sàng, nào là thời gian, nào là địa điểm, tưởng như anh ta biết trước rằng, anh ta cần có một bằng chứng chi tiết như thế. Thêm vào đó là buổi nói chuyện với bác sĩ MacMaster, một người rất thông thạo các vụ phạm pháp trong vùng. Ông nói rằng ông không hề ngạc nhiên nếu anh ta tự mình giết người. Rằng ông hy vọng đó là một vụ giết người mà Jacko xúi giục người khác thực hiện. Và tôi đã đi đến một câu hỏi mà tôi vẫn tự hỏi mình: "Jacko có biết trước rằng tối đó vụ giết người sẽ xảy ra không? Anh ta có biết mình cần một bằng chứng ngoại phạm và anh ta đã đi tìm một bằng chứng như thế không?" Nếu đúng vậy, một người nào khác đã giết bà Argyle, nhưng Jacko biết bà sắp bị giết và ta có thể nói rằng: "anh ta chính là kẻ chủ mưu gây án".

Anh nói với Kirsten:

- Bà có nghĩ như vậy không? Bà vẫn nghĩ như vậy hay bà muốn nghĩ như vậy? Bà nghĩ chính Jacko chứ không phải... Bà nghĩ rằng dưới ảnh hưởng và yêu cầu của anh ta, bà đã phạm pháp. Vì thế bà muốn mọi trách nhiệm đều thuộc về anh ta.

- Tôi? - Kirsten Lindstrom nói - Ông đang nói gì vậy?

- Tôi đang nói rằng, trong ngôi nhà này chỉ có một người duy nhất phù hợp với vai trò người đồng lõa với Jacko. Và đó là bà, bà Lindstrom ạ. Jacko có một kỷ lục sau lưng mình, một kỷ lục về khả năng gây được cảm tình với phụ nữ lớn tuổi. Anh ta đã sử dụng nó nhiều lần. Anh ta có tài làm người khác tin anh ta - Anh ngẫ người về phía trước - Anh ta làm ra vẻ yêu bà? Anh ta làm cho bà tin rằng anh ta quan tâm đến bà, rằng anh ta muốn cưới bà, rằng khi mọi chuyện đã qua và anh ta đã giành được quyền kiểm soát tiền bạc, anh ta sẽ cưới bà và cùng bà chuyển tới một nơi nào đó. Có đúng vậy không?

Kirsten nhìn anh chăm chăm. Bà không nói được gì như thể bị liệt.

- Điều đó đã được thực hiện một cách độc ác, không chút lương tâm - Calgary nói - Tối hôm đó anh ta đến đây xin tiền vì đang có nguy cơ bị tổng giam. Bà Argyle đã từ chối. Và lúc đó anh ta cầu cứu bà.

- Ông nghĩ rằng - Kirsten Lindstrom nói - Ông nghĩ rằng tôi đã lấy tiền của bà Argyle để đưa cho anh ấy chứ không đưa tiền của tôi

- Tôi không nghĩ vậy. Bà đã đưa cho anh ta túi tiền của bà nếu bà có. Nhưng tôi không nghĩ là bà có tiền trong túi... Bà có một khoản thu nhập khá từ khoản trợ cấp của bà Argyle, nhưng tôi nghĩ là anh ta đã vắt kiệt. Vì thế khi anh ta đang liều lĩnh, khi bà Argyle lên thư viện để gặp chồng, bà đã ra ngoài gặp anh ta và anh ta đã nói với bà việc bà sẽ phải làm. Đầu tiên bà phải đưa tiền cho anh ta, và trước khi việc ăn cắp bị bại lộ, bà Argyle sẽ bị giết chết. Jacko nói rằng việc đó khá dễ dàng. Bà phải mở các ngăn kéo để tạo một hiện trường giả như một vụ ăn trộm thông thường. Và khi đánh vào gáy bà Argyle, anh ta nói như thế sẽ không đau đớn gì - Bà ấy sẽ không cảm thấy gì. Anh ắt sẽ tự tạo bằng chứng ngoại phạm, vì vậy bà phải hành động một cách cẩn thận trong giới hạn thời gian quy ước, từ bảy giờ đến bảy giờ ba mươi.

- Không đúng - Kirsten bắt đầu run lẩy bẩy - Ông đã phát điên lên khi nói như vậy

Đúng là không hề có sự phẫn nộ nào trong giọng nói của bà. Nó chỉ vang lên một cách máy móc và yếu ớt mà thôi.

- Cho dù điều anh nói là chính xác đi nữa - bà nói - Ông nghĩ rằng tôi sẽ để anh ấy bị trừng phạt vì vụ án này sao?

- Ồ phải - Calgary nói - Rốt cuộc, anh ta đã nói với bà, anh ta sẽ có bằng chứng ngoại phạm. Bà đã hy vọng Jacko bị bắt và chứng minh được sự vô tội của mình. Đó chính là một phần của kế hoạch.

- Nhưng khi anh ấy không chứng minh được như vậy, tôi lại không cứu anh ấy?

- Có lẽ vì một thực tế là, sáng hôm sau vợ Jacko đã đến đây. Bà không biết anh ta đã có vợ. Cô gái đã phải nhắc đến mấy lần mà bà vẫn chưa tin. Từ giây phút đó, thế giới sụp đổ quanh bà. Bà đã thấy rõ chân tướng của Jacko: nhẫn tâm, đầy mưu mô mà không hề có chút tình cảm nào với bà. Bà đã nhận thấy anh ta bắt bà làm một việc khủng khiếp đến mức nào.

Bỗng nhiên Kirsten Lindstrom bật nói. Bà nói vội vã và không mạch lạc:

- Tôi yêu anh ấy... Tôi yêu anh ấy với cả tấm lòng. Tôi là một kẻ ngu ngốc. Một kẻ ngu ngốc lắm cảm và cả tin. Anh ấy đã khiến tôi nghĩ đến tình yêu, khiến tôi tin anh ấy. Anh ấy nói, anh ấy chưa bao giờ để ý đến bọn gái trẻ. Anh ấy nói... Tôi không thể kể với mọi người... Tôi yêu anh ấy. Tôi nói với mọi người rằng tôi yêu Jacko. Và rồi con bé ngớ ngẩn, luôn cười toe toét đó đến đây. Tôi thấy mọi cái đều là giả dối, đều độc ác... Sự độc ác của Jacko chứ không phải của tôi.

- Vào buổi tối tôi đến đây - Calgary nói - Bà đã lo sợ? Bà lo sợ điều sẽ diễn ra. Bà sợ cho những người quanh bà. Sợ cho Hester, người bà rất yêu. Sợ cho Leo, người bà rất mến. Nhưng bà lo sợ cho bản thân bà là chính. Và bà đã thấy nỗi sợ hãi đưa bà đến tận đâu... Bà đã cướp đi hai nhân mạng bằng chính bàn tay mình.

- Ông nghĩ rằng tôi giết Tina và Philip?

- Tất nhiên là bà đã giết họ. Tina đã khôi phục được trí nhớ..

Đôi vai Kirsten sụp xuống dưới sức nặng của sự sợ hãi.

- Và cô ấy nói rằng tôi đâm cô ấy? Tôi không nghĩ là cô ấy có thể biết. Tôi đã phát điên, tất nhiên. Tôi đã phát điên vì nỗi khiếp sợ. Mỗi đe dọa đã đến gần, rất gần tôi...

- Bà có muốn biết điều Tina thốt lên khi tỉnh lại không? Cô ấy nói: "Chén rỗng không". Tôi hiểu cô ấy định nói gì. Bà giả vờ mang cà phê cho Philip Durrant, nhưng ngay sau khi đâm anh ấy, bà đã phải lánh ra vì bà nghe thấy Tina đang đi tới. Rồi bà quay lại, giả vờ đang mang cà phê vào. Sau đó, cô ấy hầu như không biết gì do chấn động mạnh khi thấy Philip đã chết, nhưng cô ấy nhận thấy một cách vô ý thức rằng chiếc chén rơi xuống đất hoàn toàn rỗng không và không hề có một giọt cà phê nào bên cạnh cả.

Hester kêu lên:

- Nhưng Kirsten không thể đâm chị ấy được. Tina xuống cầu thang và chạy ra với Micky. Lúc đó chị ấy hoàn toàn bình thường mà.

- Cô gái thân mến của tôi - Calgary nói - Khi người ta bị đâm, người ta có thể đi hết một dãy phố mà không hiểu cái gì đã xảy ra với mình đấy. Ở trạng thái chấn động mạnh như thế, Tina hầu như không cảm nhận được gì nữa. Có lẽ nhất đâm chỉ như cái châm nhẹ nhàng không đau đớn mà thôi - Anh lại nhìn Kirsten - Và sau đó bà bí mật đặt con dao vào túi Micky. Đó là việc khôn ngoan nhất.

Kirsten vung hai tay về cầu xin, biện hộ

- Tôi không thể dừng được, tôi không thể... Mỗi đe dọa đang đến gần... Philip đã đánh hơi thấy và Tina... Tôi nghĩ Tina đã nghe thấy tôi và Jacko bàn nhau cạnh nhà bếp. Mọi người đã bắt đầu biết... Tôi muốn được an toàn. Tôi muốn... nhưng không thể được - Bà thống tay xuống

- Tôi không muốn giết Tina. Cả Philip cũng vậy.

Mary Durrant đứng dậy. Cô chậm rãi bước tới với một chủ đích rõ rệt

- Bà giết Philip? Bà đã giết Philip?

Bỗng nhiên giống như một chú sư tử, Mary ngã nhào vào người phụ nữ bên cạnh. Đó là Gwenda đã nhanh trí ngáng chân và ôm lấy Mary. Calgary giúp Gwenda và hai người giữ Mary lại.

- Bà, chính bà! - Mary Durrant gào lên.

Kirsten Lindstrom nhìn Mary

- Nhưng có phải việc của anh ta đâu? Tại sao anh ta phải thọc mũi vào và dò hỏi từng người. Chưa bao giờ anh ta phải sợ cả. Đối với anh ta, vấn đề sống hay chết có quan trọng gì đâu. Nó chỉ là trò tiêu khiển thôi mà.

Bà quay đi, chậm chạp bước ra khỏi phòng mà không nhìn ai.

- Giữ bà ấy lại - Hester kêu lên - Ôi, phải giữ bà ấy lại.

- Để bà ta đi đi Hester ạ - Leo Argyle nói.

- Nhưng bà ấy sẽ tự sát

- Tôi khá nghi ngờ đấy - Calgary nói.

- Bà ấy đã là một người bạn trung thực của chúng tôi trong một thời gian dài - Leo nói - Trung thực và tận tụy. Vậy mà bây giờ lại như thế này..

- Mọi người có nghĩ rằng bà ấy sẽ ra tự thú không? - Gwenda hỏi.

- Có vẻ hợp lý hơn - Calgary nói - Nếu cho rằng bà ta sẽ ra một ga gần nhất đón tàu đi London. Nhưng tất nhiên bà ấy không thể trốn thoát được. Bà sẽ bị theo dõi và phát hiện.

- Kirsten khả ái của chúng ta - Leo lại thốt lên. Giọng ông run run - Trung thành và tận tụy với chúng ta là vậy.

Gwenda nắm tay ông và lắc.

- Anh Leo, sao anh không nghĩ đến hành động của bà ấy? Không nghĩ đến hậu quả mà chúng ta phải gánh chịu?

- Tôi biết - Leo nói - Nhưng bà ấy cũng phải gánh chịu hậu quả. Chúng ta thấy rõ điều đó.

- Có thể chúng ta phải chịu hậu quả mãi mãi như bà ấy - Gwenda nói - Chỉ trừ tiến sĩ Calgary thôi - Cô quay lại phía anh về biết ơn.

- Như thế là cuối cùng tôi cũng làm được một việc có ích, cho dù có muộn màng.

- Quá muộn - Mary cay đắng nói - Quá muộn. Ôi, tại sao chúng ta không biết, không xét đến nhỉ? - Cô quay về phía Hester - Tôi nghi cho cô. Tôi luôn nghi ngờ cô.

- Nhưng anh ấy thì không - Hester nói. Cô nhìn Calgary.

- Tôi muốn chết - Mary Durrant nói, điềm tĩnh một cách đáng sợ.

- Con gái của cha - Leo nói - Ước gì cha có thể giúp con.
- Không ai giúp được con. Đó là lỗi của Philip, anh ấy muốn nán lại đây, muốn truy tìm thủ phạm. Anh ấy đã tự mua cái chết cho mình. Không ai hiểu đâu mà - Mary nhìn quanh và bước ra khỏi phòng.

Calgary và Hester theo sau Mary. Khi bước qua cửa, Calgary quay lại thì thấy Leo đang ôm lấy vai Gwenda

- Bà ấy đã cảnh cáo em, anh biết không - Hester nói, mắt cô mở to và sợ hãi - Bà ấy đã nói với em rằng không nên tin bà ấy, nên sợ bà như những người khác.

- Hãy quên tất cả đi, bạn thân mến. Đó chính là việc cô phải làm lúc này. Hãy quên đi. Cả gia đình đã được tự do. Sự vô tội sẽ không còn bị tội ác đó phủ bóng lên nữa

- Còn Tina? Chị ấy sẽ bình phục? Chị ấy sẽ không chết chứ?

- Tôi không nghĩ cô ấy sẽ chết. Cô ấy và Micky yêu nhau cơ mà.

- Em cũng nghĩ vậy - Hester ngạc nhiên nói - Em chưa bao giờ nghĩ đến điều này. Tất nhiên hai người là anh em. Nhưng thật ra lại không phải thế.

- Nhân tiện hỏi cô thêm, cô nghĩ gì về câu nói của Tina "Chim câu trên cột buồn..."?

- "Chim câu trên cột buồn"? - Hester cau mày - Đợi em một lát. Em nghe quen quá. "Chim câu trên cột buồn khi thuyền tôi bơi nhanh, hãy khóc than, khóc than, khóc than". Đúng vậy chứ anh?

- Có lẽ thế.

- Đó là một bài hát ru. Ngày trước Kirsten thường hát cho chúng em nghe. Em chỉ nhớ được một đoạn "Người thương đứng cạnh tôi" và gì nữa ấy "Ôi, cô gái mến thương ơi, anh không được ở bên em. Anh không có nơi, anh không có chốn! Dù ngoài khơi hay trên bờ bến, chỉ một nơi duy nhất là trái tim tôi"

- Tôi hiểu, vâng, tôi đã hiểu...

- Có lẽ hai người sẽ cưới nhau khi Tina bình phục. Rồi chị có thể đi Kuwait với anh ấy. Tina luôn ưa thích một nơi ấm áp mà. Ở vịnh Persian khí hậu ấm áp lắm hả anh?

- Đủ ấm áp, tôi phải nói vậy.

- Không đủ cho chị Tina đâu - Hester thuyết phục anh.

- Và cô cũng sẽ hạnh phúc, bạn thân mến ạ - Calgary nói khi cầm tay Hester. Anh cố gắng mỉm cười - Cô sẽ lấy chàng bác sĩ trẻ của mình, sẽ ổn định bản thân, sẽ không còn những hoang tưởng quái đản và những nỗi khiếp sợ như trước nữa.

- Lấy Don? - Hester nói giọng ngạc nhiên - Tất nhiên em sẽ không lấy Don.

- Nhưng cô yêu anh ấy.

- Không, em không nghĩ vậy, thật đấy... Em cũng từng nghĩ em yêu anh ấy... Nhưng anh ấy không tin em. Anh ấy không nghĩ là em vô tội. Đáng ra anh ấy phải biết.

Cô nhìn Calgary

- Anh hiểu em. Em nghĩ là em muốn được lấy anh - Cô nói.

- Nhưng Hester, tôi già hơn em nhiều. Em không thể thực sự...

- Có chứ... nếu anh cần đến em - Hester nói với một nỗi nghi ngờ bất chợt.

-Ồ, anh cần em! - Arthur Calgary khẳng định.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>